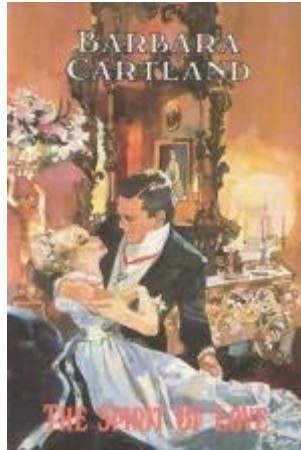

Barbara Cartland

Duh ljubavi

The spirit of love

Odella Wayne odlazi u kupovinu sa svojom služavkom Emily u Portsmouth. One iz kočije promatraju cirkus Parade koji prolazi glavnom ulicom. Ugledaju u jednom trenutku proročicu, madam Zosinu, ogrnutu svjetlucavom maramom i prekrivenu žarom, pa Emily poželi saznati svoju budućnost. Odella joj obećaje da će posjetiti cirkus ako dovoljno brzo obave kupovinu. Nakon što su uspjele u dogovoreno vrijeme obaviti kupovinu, odlaze u cirkus i čekaju svoj red ispred šatora proročice. Kada se red pomakao, ušle su u šator. Čekajući unutar šatora, Odella slučajno, užasavajući se, čuje kako madam Zosina vješto izvlači od jednog pomorca ime njegovog broda i vrijeme kada isplovljava prema Francuskoj. Zbog svega što je čula, odlučuje se posavjetovati s lordom Lieutenantom. On je upućuje na markiza od Midhursta koji je stigao u Portsmouth na zahtjev premijera kako bi istražio zbog čega Francuzi napadaju tako puno brodova i to u trenutku kada iziđu iz luke. Markiz nagovara Odellu da obavi opasan i zastrašujući zadatak. U ovoj živopisnoj i uzbudljivoj priči o ratu i ljubavi, saznajte kako Odella susreće špijuna, kako pomaže spasiti život prestolonasljedniku i kako otkriva opasne tajne.

Ovo je petstota knjiga Barbare Cartland

Riječ autorice
1814.

Ovo je moja petstota knjiga i zbog toga sam u njoj odlučila opisati meni omiljeno razdoblje iz engleske povijesti, vrijeme od 1810. do 1820. Tada je vladar bio George, princ od Walesa, a to se vrijeme naziva i doba regentstva. Veliki broj zapleta iz ove knjige dugujem mom dragom prijatelju, pokojnom sir Arthuru Brvantu. On se uvijek smijao kad bih mu rekla da sam plagirala njegove briljantne knjige, ali je napominjao da mu je zbog toga drago.

Puno dugujem njegovim knjigama: – Godine izdržljivosti, 1773. –1802., – Godine pobjede, 1802. –1812., – Doba elegancije, 1812. –1822.

Kada mi je sir Arthur dao svoju posljednju knjigu – Duh Engleske, u posveti je napisao: Barbari, koja sve tako dobro razumije, s dubokim poštovanjem, autor.

Zbog svega toga svoju petstotu knjigu posvećujem sir Arthuru Bryantu, jednom od najvećih povjesničara, čije će fascinantne, humane i motivirajuće knjige živjeti zauvijek u srcima onih koji vole Englesku.

PRVO POGLAVLJE

1814.

Otvorena kočija skrenula je u ulicu prepunu ljudi koji su se vrzmali uokolo. Iz daljine se čula glazba. Odella Wayne sjedila je na zadnjem sjedištu pa se nagnula naprijed ne bi li otkrila od kuda dopire glazba. Kada je vidjela što se događa u daljini i ljude koji se sklanjaju u stranu, uzbuđeno je uzviknula: – To je cirkus!

Služavka, koja je sjedila preko puta, dodala je jednako uzbuđeno:

– Gospođice Odella, kako uzbudljivo! – Kočijaš, koji je godinama bio u službi obitelji, zaustavio je kočiju uz rub ceste.

– Pričekat ćemo ovdje, gospođice Odella, – rekao je preko ramena, – dok cirkus ne prođe.

– To je dobra ideja, Thompson, odgovorila je Odella, – usput ćemo imati dobar pogled dok budu prolazili.

Primijetila je da se služavka Emily napreže kako bi preko ramena vidjela cirkus koji joj se približavao iza leđa.

– Emily, dođi sjesti pored mene, – rekla je srdačno Odella. – Bolje ćeš vidjeti s ovog sjedišta.

– Hvala vam, gospođice Odella, – odgovorila je Emily. – Od malena obožavam cirkus.

Odella se nasmijala. Njen otac nije bio kod kuće pa je uzela njegovu kočiju da bi došla u Portsmouth. Htjela je da s njom pođe i glavna domaćica, gospođa Barnet, ali stara domaćica joj je rekla:

– Moram vas odbiti, gospođice Odella. Imam strašno puno posla. Sada kad nema gospodara, imam jedinstvenu priliku pospremiti njegovu radnu sobu. Vi znate da on ne voli kada ga smetaju dok čita u svojoj radnoj sobi. – Odella se nasmiješila.

– Potpuno vas razumijem, – složila se. – Tata se jako uznemiri kada mu netko premješta knjige, posebno one koje koristi za svoja istraživanja. – Njen otac bio je župnik i pisao je povijest sela

Nettlewaya koje se nalazilo u njegovoj župi. Pripisanju mu je bilo potrebno mnoštvo knjiga koje su se nagomilale po stolu i po podu. Zbog toga je

Odella razumijela želju gospođe Barnet da pospremi sobu kada joj se ukazala prilika za to. – Želim kupiti neke stvari u Portsmouthu, – rekla je Odella, – pa ću sa sobom povesti Emily. Znam da tata ne bi htio da tamo idem sama. – – Naravno da to ne bi htio! – uzviknula je gospođa Barnet. – A ni vaša pokojna majka ne bi vas nikada pustila samu u grad da je živa. – Gospođa Barnet je bila potpuno u pravu.

Portsmouth je u tom trenutku bilo puno opasnije mjesto nego što je bilo prije rata.

Činilo se da se ratna sreća okrenula protiv Napoleona, a Wellington je svaki dan slao u Englesku ohrabrujuće izvještaje o svojim ratnim pohodima. Zbog toga je među engleskim pukom vladala manja zabrinutost nego li prošle godine. Prošlog proljeća sve su ceste prema Portsmouthu i Plymouthu bile zakrčene kolonama vojnika. Cestama je na vrhunskim konjima prolazila bučna kraljevska konjica sa svojom sjajnom opremom. Uz njih su jahali pričuvni odredi sastavljeni od veterana prethodnog rata. Prolazili su kroz sela lupajući u bubnjeve i svirajući frulice, a začuđena su djeca uzbuđeno trčala za njima. Kućanice su žurile do svojih prozora i do vrata da bi promatrale vojnike dok prolaze. Starije žene s tugom su govorile kako mladu jagnjad šalju u klaonicu. Stariji muškarci i veterani, koji su bili izranjavani u prošlim ratovima, govorili su kako ti mladići ne znaju što ih čeka.

Odella je često s ocem razgovarala o besmislu tog ratnog krvoprolića. Ona se često pitala koje su misli u glavama mladića kada preplove engleski kanal i po prvi put ugledaju голу, smeđožutu obalu Pirinejskog poluotoka. Vojnici koji su se vraćali iz rata često su dolazili njenom ocu i pričali mu o svojim iskustvima jer su osjećali daje župnik jedini čovjek u selu koji ih može razumijeti. Živo su opisivali smrad Lisabona i kako su se osjećali kad su izišli iz utvrde Belem i marširali preko planinskih lanaca sve do portugalsko-španjolske granice. Čuvši neke od priča, Odella se umalo rasplakala, ali je bilo i zaista smiješnih dogodovština.

Jedan od mladića koji se vratio iz rata samo lakše ranjen bio je doktorov sin, Tim Hovvland. On je župniku, koji ga je poznao od djetinjstva, u detalje ispričao što je on, zajedno s ostalim vojnicima, preživio u ratu. Bio je među onima koji su marširali kroz Portugal. Izgrizli su ga komarči, noge su mu bile bolne i pune ožiljaka, bio je potpuno prljav i prašnjav. Kad je napokon stigao do granice pridružio se, zajedno sa svojom jedinicom, veteranima koji su bili u dronjcima, ali još uvijek dobrog raspoloženja. – Tu je počelo naše pravo obrazovanje, – rekao je Tim.

Župnik je podigao obrve pa mu je Tim objasnio: – Mene i mnoge druge poveo je bojniki O'Hara na kamenitu uzvisinu s koje smo vidjeli ravnicu prepunu neprijatelja. Vojnik je rekao oštrim vojničkim glasom da su to Francuzi i da ih moramo ubiti prije nego li oni ubiju nas. Rekao je da učimo od veterana i budemo oprezni jer smo tamo došli ne da budemo ubijeni, nego da bi ubijali. Još je dodao da nikada ne smetemo s uma kako će nas Francuzi ubiti ako mi prije ne ubijemo njih.

– To je poprilično površno gledanje na problem, – primijetio je župnik.

– To smo i mi mislili, – odgovorio je Tim, – ali smo kasnije otkrili da je bojniki bio u pravu.

Nakon što je čula sve te ratne priče, Odella se molila za svaki odred koji je odlazio niz cestu u rat. Vojnicima se sviđala podrška ljudi koji su ih promatrali, bodrili ih i slavili, dok su svirali bubnjevi i frulice. Posebno su voljeli mlade djevojke koje su trčale do njih da bi im darovale cvijet i poljubac. Odella se pitala koliko će ih se vratiti živih, a kojima se od njih neće znati niti grob.

U početku velikog svibanjskog napada, 1813. godine, Wellington je imao pedeset tisuća britanskih vojnika i gotovo trideset tisuća portugalskih. Do sljedeće veljače Wellington je prešao Pirineje, osvojio naklonost Španjolaca i probio se u jugozapadnu Francusku.

– Oh, gospođice, oh, pogledajte ih! – zavapila je Emily.

Glazba je bila sve glasnija, ali to nisu bili bubnjevi i frulice na koje je Odella navikla, već šarolika povorka koja im se približavala niz ulicu. Odella se nagnula iz kočije da bi bolje vidjela. Povorku je predvodio čovjek u crvenom kaputu sa crnim visokim šeširom na glavi kojega je skidao svaki put kada bi mu žene mahale. On je jahao lijepog crnog konja. Iza njega su išla četiri konja koja su jahale lijepe mlade žene u haljinicama za balet, tako da su im se vidjele lijepo oblikovane duge noge. Na glavama su nosile sjajne tijare, oko vrata ukrasno perije i sjajni nakit. Emily je bila toliko uzbuđena da je ustala sa sjedišta pored Odelle, kleknula na suprotno sjedište i promatrala povorku preko leđa konja. Nije niti primijetila da orkestar nalazi na kolima koja su vukla dva bijela konja. Konjima je upravljao čovjek obučen u tigrovu kožu s tigrovom glavom. Cimbala su stvarala snažnu buku, a bubnjevi su udarali na opće zadovoljstvo okupljenih. Svi svirači bili su obučeni u vilinske kostime. Iza tih kola išli su klauni koji su se šalili sa prolaznicima i mahali balonima pred djecom. Izmicali su balone prije nego li su ih djeca uspjela zgrabiti. Klaunovi su imali bijela lica, pretjerano velike usnice obojane u crveno i smiješne široke hlače, tako da je bilo nemoguće ne nasmejati im se. Svaki njihov pokret i svaka njihova riječ izazivali su napade smijeha kod prolaznika i promatrača. Sljedeća kola su, za razliku od drugih koja su bila pokrivena grimiznom bojom, bila pokrivena svjetlucavim srebrom, a na njima je bila začudna osoba. Sjedila je na nečemu poput trona i bila obučena u svjetlucavi ogrtač koji je na sve strane odbijao sunčeve zrake. Taj ogr-

tač prekrivao joj je i glavu, a preko lica nosila je zar. Njene oči su se vidjele, ali su bile prekrivene prozirkom, ljubičastom tkaninom. U jednoj je ruci držala veliku staklenu kuglu, a u drugoj snop karata.

– Ona je sigurno proročica, gospođice Odella! – uzviknula je Emily. – Već sam čula za nju!

U trenutku kada je cirkuska povorka došla do njihove kočije, vođa povorke se zaustavio.

– Dame i gospodo! – uzviknuo je glasom koji je odzvanjao između kuća i time natjerao prisutne da ušute. – Prijatelji iz Portsmoutha! Danas u tri sata cirkus će održati predstavu na Lincoln Fieldu, pa još jednu u šest sati! Dođite nas pogledati! Pogledajte fantastičan ples naših balerina na leđima konja, smijte se s našim klaunovima i raspitajte se što vas čeka u budućnosti kod madam Zosine!

Zastao je i rekao još upečatljivijim glasom:

– Zbog toga što svi želimo sreću onima koji se bore za nas protiv Napoleona, madam Zosina će proreći sudbinu svakom vojniku u pola cijene!

Začulo se glasno odobravanje. Madam Zosina je iz zahvalnosti kimnula glavom prvo na jednu, a potom i na drugu stranu ulice.

– U tri sata! – vikao je predvodnik povorke. – I nemoj te zakasniti!"

Orkestar je ponovo počeo svirati, a ljudi mahati sa ceste i s prozora. Grupica dječaka trčala je pokraj konja i kola.

Kada je povorka nestala iz vida, Emily je duboko uzdahnula.

– Bili su krasni, gospođice Odella! – rekla je. – Zaista bih željela saznati svoju budućnost.

Dok je to govorila, molećljivo je gledala u Odellu. Odella je voljela Emily, kojoj je bilo sedamnaest godina, a njoj osamnaest. Odella je rekla:

– Ako dovoljno brzo obavimo kupovinu, možda stignemo i u cirkus.

Emily je pljesnula rukama.

– Oh, gospođice Odella, zaista želite ići u cirkus? To je nešto što bih pamtila cijelog života!

– Nadam se da ćeš imati i puno više stvari kojih ćeš se moći sjećati u svom životu, – odgovorila je Odella. – Kako ne moramo žuriti kući da bi mome ocu dale čaj, otići ćemo u cirkus. Ipak, prvo moramo obaviti kupovinu.

Thompson je pokrenuo kočiju i skrenuo na kraju ulice. Odella je pripremila popis stvari koje je morala kupiti. I gospođi Barnet i kuharici Betsy ponestalo je sredstava za čišćenje. Betsy je već godinama službovala kod župnika i uvijek se žalila kako mjesne trgovine nemaju sve potrepštine koje su joj potrebne. Zato je Odella sastavila listu svih stvari koje su kuharici nedostajale.

Iako je popis stvari bio opsežan, uspjele su kupiti sve do petnaest do tri. Odella je bila svjesna da Emily neprestano pogledavala na sat dok su bile u kupovini jer se bojala da ne bi ostale bez sjedišta. Međutim, Odella je smatrala kako je malo vjerojatno da će cirkus poslijepodne biti pun. Ljudi su tek predvečer zatvarali svoje trgovine i radnje pa su stoga tek tada mogli poći u cirkus. Kada je Odella napokon rekla Thompsonu da ih vozi u cirkus, Emily je poskočila od sreće.

– Što točno želiš vidjeti, Emily? – upitala je Odella. – Želiš li ići u veliki šator i vidjeti klaune, konje, a možda i majmune ili želiš posjetiti madam Zosinu?

Emily je razmislila o tome, a kako je bila neodlučna, razmišljanje je malo potrajalo.

– Ja mislim, gospođice Odella, – odgovorila je konačno Emily, – da bi prvo trebale posjetiti proročicu. U ovo vrijeme neće biti gužve ispred njenog šatora.

Odella se nasmijala zadovoljna Emilyjinim razmišljanjem.

– U redu, – rekla je, – prvo idemo do madam Zosine.

Kad su se približile cirkusu, odmah su ugledale šator madam Zosine. Bio je postavljen malo dalje od ostalih i za razliku od njih bio je crven sa zlatno ispisanim imenom proročice.

Ispred šatora bile su dvije palme u vazama. Odella je kupila dvije ulaznice i zatim su pošle u šator. U šatoru je sa svake strane bio jedan red stolica za one koji su čekali. Madam Zosina bila je skrivena unutar šatora i odvojena blještavom zavjesom koja je posve nalikovala ogrtaču i velu koje je nosila. Odella je primijetila kako je sve u šatoru napravljeno ne bi li pobudilo maštu i povećalo nestrpljenje onih koji su čekali. S Odellom i Emily čekala su dva mornara. Čim su njih dvije sjele, treći je mornar izašao iza zastora i pošao prema dvojici koji su čekali. Mornar bliži svjetlucavom zastoru skočio je na noge i stao pored zastora kad mu je treći mornar, koji je upravo izašao, rekao:

– Ona je predivna! Zaista jest! A ti ćeš, kad prođe neko vrijeme, biti ponosan što si je poznavao!

Mornar kojem se obratio nestao je iza zavjese, a onaj koji je ostao čekati smijao se i rekao:

– Ako ti je ona rekla da ćeš postati admiral, onda stvarno ne smiješ vjerovati svemu što čuješ!

– Iznenadit ćeš se, – odgovorio je mladi mornar, a zatim je ponosno izašao iz šatora na danje svjetlo.

Mornar koji mu se upravo bio obratio pomaknuo se za jedno mjesto bliže prema zastoru. Odella je sjela odmah pored njega da joj se netko ne bi ugurao preko reda, a Emily je pošla za njom. U taj čas u šator su ušle tri djevojke i brzo zauzele tri mjesta na drugoj strani.

– Morat ćemo čekati, – prošaptala je jedna od djevojaka.

– Ali, isplatit će se. Saznat ćemo budućnost, – odgovorila je druga djevojka. – Želim znati jesu li Bertove namjere ozbiljne ili ne. On puno priča, ali ne spominje ono što ja želim čuti.

Odella se potajno nasmijala. Pomislila je kako uopće nije teško predvidjeti budućnost seoske djevojke. I sama je ponekad davala slična proročanstva. Još od djetinjstva znala je neke stvari o ljudima bez da joj je to netko rekao. Svakog ljeta njen otac je organizirao dobrotvorni sajam u korist crkve, a Odella je tom prilikom bila proročica. Istu obavezu imala je i prilikom skupljanja milodara za Božić. Suseljani su je smatrali sjajnom proročicom i vjerovali su u svaku riječ koju bi izgovorila. Majka ju je uvijek upozoravala da bude oprezna i ne potiče lažne nade.

– Ja znam, najdraža, da ti ponekad vidiš stvari koje drugi ljudi ne vide. To je Božiji dar! Ali, ne smiješ to zlorabiti. Ne smiješ obećati nešto što se ne može ispuniti jer ljudi koji ne dobiju ono što im je obećano postaju nesretni.

Odella je razumijela. Zbog toga je u svojim proročanstvima uvijek nastojala biti što općenitija i često dvosmislena. Ukoliko nije bila potpuno sigurna što će se dogoditi ne bi niti budila u ljudima bilo kakve nade. Bilo je teško proricati jer se rat sve više rasplamsavao. Gotovo svaka kuća u selu imala je nekoga na ratištu. Iako nikada nikome to nije rekla, Odella je bila svjesna smrti nekolicine mladića iz sela. Odella je znala da su mrtvi puno prije nego li su članovi njihove obitelji službeno obaviješteni o njihovoj žrtvi za domovinu. Međutim, u nekoliko slučajeva bila je sigurna da će se neki mladići vratiti iz rata iako su njihove obitelji odavno izgubile svaku nadu u njihov povratak. Pokazalo se daje imala pravo kada se jedan od njih vratio ranjen, drugi slijep, ali obadva živi. Sa zanimanjem je očekivala kako se madam Zosina odnosi prema svojim posjetiteljima. Htjela je saznati je li Zosina prava proročica ili samo dobra glumica.

Bilo je potpuno uobičajeno da se u svakom cirkusu koji dođe u Portsmouth ili Gosport nađe i jedna proročica. Prema onome stoje čula Odella je bila uvjerena da ih je većina lažnih. One su jednostavno iskorištavale ljudsku lakovjernost.

Drugi se mornar dugo zadržao kod madam Zosine. Kada je izašao van, zračio je od sreće.

– Joe, ti si na redu, – rekao je svom prijatelju. – Pričekat ću te vani.

Mornar je izašao, a drugi je prošao kroz blještavu zavjesu. Odella je sjela na njegovo mjesto odakle je mogla nejasno čuti riječi iz dubine šatora.

– Dobar dan, mornaru, – pozdravio je mornara blagi glas.

– Dobar dan, madam, – odgovorio je mornar. – Prijatelji su mi rekli da ste dobri i da ćete mi proredi budućnost.

– Pretpostavljam da ćete otploviti u strani svijet, – ponovo je mekim glasom rekla madam Zosina. – Zanima vas što će vam se dogoditi kada dođete na svoje odredište.

– To je točno, – složio se Joe.

Nastala je tišina. Odella je pretpostavljala da se madam Zosina zagledala u svoju staklenu kuglu. Imala je pravo jer nakon nekoliko trenutaka madam Zosina je rekla:

– Vidim da putujete velikim brodom, a mislim da putujete u Francusku.

Joe je vjerojatno potvrdio kimanjem glave jer je madam Zosine nastavila:

– Morate se oprostiti s lijepom mladom damom.

– To je točno, – potvrdio je Joe. – Hoće li mi ona biti vjerna dok me nema?

– Sigurna sam da hoće, – odgovorila je Zosine, – ali mi se čini da ste nesretni što je morate napustiti.

Joe je promumljao nešto što Odella nije mogla čuti, a madam Zosina je nastavila:

– Nemate još puno vremena reći joj koliko je volite. Odlazite ranije nego što ste očekivali.

Nastala je tišina, a onda je dodala:

– Odlazite za tri ili za četiri dana, nije li tako?

– Za tri dana, – rekao je žustro Joe.

– Onda joj još večeras morate reći koliko je volite. Naravno, i svake večeri prije nego što pođete. Sada ću pogledati u svoju kuglu. Dakle, vaš brod je vrlo velik. Ako uspijem pogoditi ime broda dat ću vam poseban talisman koji će vas čuvati gdje god bili.

– Hvala vam, madam, – rekao je Joe. – Bio bih vam zahvalan.

– Talisman je vrlo snažan, – rekla je Zosina, – ali prvo moram pogoditi ime vašeg broda

Nastala je tišina, a onda je Joe rekao:

– Rečeno nam je da nikome ne govorimo ime broda na kojem plovimo.

– To je potpuno razumljivo, – rekla je brzo Zosina. – Međutim, ja jasno vidim vaš brod u mojoj kugli. Samo da malo razmislim...

Odella je shvatila kako Zosina sada sigurno gleda u svoju kuglu.

Nakon nekoliko trenutaka Zosina je rekla:

– Vidim slovo L ili možda I?

– To je I, – rekao je brzo Joe.

– Sada vidim drugo slovo koje mi izgleda kao M.

– To je N, – složio se Joe.

– Griješim li ili je ime broda Invincible? – upitala je madam Zosina.

– U pravu ste, – rekao je Joe, – zaista ste dobri kao što se i govori.

– U redu. Evo vam vaš talisman. Znači, isplovljavate u sljedeću srijedu ili četvrtak?

– Mislim da odlazimo u četvrtak navečer, madam.

– Onda ću u četvrtak navečer misliti na vas i pobrinuti se da sretno stignete.

– Puno vam hvala, – rekao je Joe.

– Pobrinut ću se i da vaša djevojka stalno misli na vas, – rekla je madam. – Važno je da vas ne zaboravi dok vas nema.

– Bit ću vam jako, jako zahvalan, – rekao je Joe.

Čuo se zvuk odmicanja stolice i zatim se Joe pojavio ispred zastora. U taj tren Odella je primijetila da pored nje stoji čovjek u vojničkom odijelu.

– Mogu li vas zamoliti, – rekao je, – da me pustite prije vas do proročice. Moram se vratiti u vojarnu do četiri sata i nikako ne smijem zakasniti.

– Naravno, – složila se Odella. – Meni se nikamo ne žuri.

– Hvala vam.

Vojnik je nestao iza svjetlucavog zastora. Odella je čula kako mu se madam Zosina obratila istim umilnim glasom kakvim se obraćala i Joeu. Kao i od Joea, proročica je uspjela

saznati ime broda na kojem će ploviti ovaj vojnik, kada isplovljava i koje jedinice ispio vjavaju zajedno s njim. Zosina je tako vješto izvukla te podatke da se Odelli sve to učinilo potpuno nevjerojatnim. Proročica je navela vojnike da joj kažu sve stoje željela znati. Odella je osjetila strah i gnušanje.

Tijekom rata puno se pričalo o špijunima koji su bili ubačeni u Englesku ilegalnim putevima. Mnogi su ljudi bili plaćeni kako bi odali tajne korisne Napoleonu. Odellin otac je često govorio kako je opasno razgovarati sa strancima bez obzira kako nevino oni izgledali.

– Moramo biti oprezniji od drugih ljudi zbog toga jer živimo blizu Portsmoutha, – znao je reći. – Svaka neoprezna riječ mogla bi upozoriti neprijatelja o vremenu isplovljavanja broda, a onda ga on napadne čim isplovi na pučinu.

Odelli nikad nije padalo na pamet da bi vojnici, koji su se zakleli na tajnost, tako olako davali podatke ženi poput madam Zosine. Zbog njihovih neopreznih riječi neprijatelj je potapao mnoge brodove i ubijao mnoge ljude.

Odella je čula kako madam Zosina daje talisman vojniku koji je ušao prije nje. Htjela je vrisnuti iz sveg glasa da je Zosina špijunka, ali znala je da mora postupiti vrlo oprezno. Bila je svjesna da bi madam Zosina nestala bez traga kad bi ju otkrila. Kada je vojnik izišao iza zastora, Odella je rekla Emily neka uđe prva.

– Oh, ne, gospođice Odella, vi ste na redu! – bila je uporna Emily.

– Imam glavobolju, – rekla je Odella. – Uđi ti unutra pa ako me ne prestane boljeti glava, doći ću neki drugi dan.

– Stvarno mi je žao, gospođice Odella, – rekla je Emily.

Emily je brzo ušla iza zastora gdje ju je čekala proročica. Odella je ponovo prislušivala i čula nešto potpuno drugačije od prethodnih proročanstava. Zosina je prvo rekla Emily da će se, do kraja godine, u nju zaljubiti visok, zgodan muškarac, ali da istovremeno mora izbjegavati drugog muškarca koji je izuzetno neugodan i može joj stvarati probleme.

– Dobit ćete vijest koja će doći iz daleka i koja će vas jako razveseliti, – nastavila je madam Zosina.

– To je sigurno vijest od moga brata, – rekla je brzo Emily.

– Mislim da ćete susresti svoga brata prije nego što se nadate, – završila je proročica.

– To su dobre vijesti, zaista dobre vijesti! – odgovorila je Emily.

Kada je izišla van, Emily je bila presretna zbog onoga što je čula. Odella ju je, na njeno iznenađenje, požurila van iz šatora i rekla:

– Moram poći kući.

– Zar vas tako jako boli glava, gospođice Odella? – upitala je Emily. – Možda bi vam gospođa Zosina mogla pomoći? Ona je zaista čarobna!

– Sigurna sam da je, – složila se Odella.

Prošle su preko polja do kočije koju je Thompson ostavio u hladu ispod drveta. Dok su se penjale na kočiju, Odella se sjetila nečega.

– Moram vidjeti lorda Lieutenanta, grofa od Portsmoutha, – rekla je. – Usput ćemo svratiti do njega.

– U redu, gospođice Odella, – odgovorio je Thompson, – ali, to će nam malo produžiti put kući.

– Nema žurbe, – rekla je Odella. – Osim toga, sigurna sam da će me lord odmah primiti.

Thompson je polako krenuo kočijom prema glavnoj cesti i nastavio kroz gomilu ljudi koji su se pokušavali probiti do velikog šatora.

– Gospođice Odella, zaista mi je bilo lijepo u cirkusu! – radosno je rekla Emily.

– Možda dođemo ponovo do kraja tjedna, – rekla je Odella. – Sada jednostavno nisam u stanju sjediti u vrućem, zagušljivom šatoru. Zbog toga mi je jako žao.

– Naravno, gospođice, razumijem, ali sam ipak htjela vidjeti te klaunove.

– Pokušat ćemo doći sutra ili prekosutra, – odgovorila je Odella, – a na kraju krajeva, danas si vidjela madam Zosinu.

– Ona je čarobna! – rekla je Emily. – Nikako drugačije se ne može opisati. Ona je zaista čudesna!

Odella nije ništa odgovorila. Pomislila je kako je strašno opasna Zosinina magija i odlučila što prije poduzeti nešto kako bi ju spriječila.

DRUGO POGLAVLJE

Markiz od Midhursta provezao se Piccadillyjem svjestan istine da svi gledaju njegove konje. Bio je osobito ponosan na svoje konje. Kupio ih je prije dva tjedna i tada se čudio da je netko imao srca prodati tako predivne konje. Sve mu je postalo jasno kada su mu rekli da je vlasnik konja umro. Konji su došli sa sjevera Engleske. Za vrijeme licitacije mnogi su za njih pokazali zanimanje, ali markiz je ponudio najviše novaca te postao ponosni vlasnik. Konji su bili izuzetno dobro dresirani i sada su vukli njegovu žutu dvokolicu sa crnim kotačima i branicima. Markiz je znao da je to neponovljiv i predivan prizor. Skrenuo je u Ulicu St. James, nadajući se da će ga kroz prozor kluba White ugledati neki od njegovih prijatelja. Nakon razgovora s premijerom odlučio je svratiti do kluba i pokazati svima svoje konje. Markiz je naslijedio titulu i bogatstvo svoga oca pa si je mogao priuštiti najbolje konje. Ne treba niti spominjati da je bio vrhunski jahač i pobjednik velikog broja utrka sa zaprekama. Ali, njegova titula i bogatstvo uzrokovali su jednu neugodu. Markiz je bio u Wellingtonovoj vojsci u Španjolskoj gdje je ranjen i poslan natrag u Englesku na oporavak. Kada je njihov brod doplovio pred Portsmouth, unatoč francuskoj blokadi Biskajskog zaljeva, markizov otac je umro. Markizu su nakon toga javili da se ne smije priključiti svojoj jedinici jer svakog ubijenog ili zarobljenog engleskog plemića Napoleon proglašava svojom velikom pobjedom. Engleska si to više nije mogla dozvoliti pa markiz nije smio u vojsku. Njega je to razljutilo jer je uživao biti vojnikom. Volio je svoju jedinicu i već je dva puta bio odlikovan. Međutim, znao je da ta zabrana ima smisla. Nije bilo potrebno opirati se tome.

– Možda mogu pomoći svojoj domovini na neki drugi način, – razmišljao je.

Do sada još uvijek nije pronašao taj drugi način pa se uglavnom zabavljao i uživao. To si je mogao dopustiti jer je bio jako zgodan, ugledan u društvu i izuzetno bogat. Nije bilo žene u Londonu koja nije željela privući njegovu pažnju. I sve su se oprobale u osvajanju markiza. Jedan markizov prijatelj je rekao:

– Problem sa tobom, Midhurst, je u tome što, čim ti uđeš u sobu, temperatura se digne do usijanja. Kako se mi, jadnici, možemo nadmetati s tobom?

Markiz se samo smijao, ali je bio potpuno svjestan svojih prednosti. On nije mogao izbjeći veze s najljepšim i najprivlačnijim ženama koje su ga salijetale, a bio bi lud da ih izbjegava. Tada je upravo bio u vezi s jednom od najuzbudljivijih žena koje je ikada sreo. To je bila gospođa Georgina Langford, koja je u dvadesetsedmoj godini bila poznata ljepotica i godinama povod mnogih zdravica u klubu St. James. Ona se nije stidjela svoje popularnosti, štoviše, njen nadimak Tigrica bio je potpuno opravdan, a ona je voljela i svoje popularnost i svoj nadimak. Markiz, koji je bio vrlo iskusan sa ženama, nikad nije susreo strastveniju i nezasićeniju ženu.

Gospođa Georgina se spetljala s Walterom Langfordom, zgodnim, ali lošim čovjekom ovisnim o kocki, kada joj je bilo samo osamnaest godina. Progonio je mnoge djevojke, a onda je nagovorio Georginu, kćerku vojvode od Cumbrie, da pobjegne s njim. Oni su se vjenčali u maloj kapeli gdje im nitko nije postavljao previše pitanja. Vojvoda je bio strašno ljut, ali i nemoćan jer je brak bio zakonit, a Walter je uživao u tome što je bio vojvodin zet. Vojvoda se pobrinuo da Walter živi lagodno i mirno, a za uzvrat on je morao pustiti Georginu da živi svo-

jim životom. Walter je volio kada je njegova žena dobivala skupocijene poklone od svojih obožavatelja. To su bili nakit, krzna i drugi pokloni koje joj Walter nije mogao priuštiti. Na opće čuđenje svih, njihov brak je bio sretan. Walter Langford nije stvarao probleme svojoj ženi kada je ona imala ljubavnike. Srećom, nisu imali djece. Živjeli su puno raskošnije i razuzdanije nego što bi im to sam Walter mogao priuštiti.

Markizu je potpuno odgovaralo to što Walter nije bio ljubomoran na njega i što je Georgina bila uvijek dostupna. Kad je prolazio pored palače St. James, sjetio se kako mora večerati s njom. Prisjetio se poklona koji joj je odlučio dati. Bila je to ogrlica koju je vidio u Ulici Bond. Nasmiješio se pri pomisli da će mu ona zahvaliti na svoj osobit način. Znao je da je Walter otišao na utrke u Newmarket. Markiz je okrenuo svoje konje prema Pali Mallu i prestao razmišljati o Georgini. Sada ga je zaokupljalo pitanje zašto ga je premijer pozvao na razgovor. Premijer je bio drugi grof od Liverpoola. Markiz se s njime već nekoliko puta sastajao, ali ga se grof nije osobito dojmio. Premijer se rodio kao Robert Jenkinson i vršio je manje dužnosti u mnogim vladama, te je bio u politici još od svoje rane mladosti. Usprkos tome, njegovo vođenje rata nije bilo besprijekorno.

Markiz se provezao kroz Horseguards Parade do Ulice Downing. Razmišljao je kako se sadašnji premijer doista trudi, ali nije ni upola dobar kao neki prijašnji premijeri koji su ostavili dubok trag u povijesti i koji su impresionirali neprijatelje Engleske. Kada je došao u Ulicu Downing, zaustavio je konje ispred broja deset i dao uzde svom slugi. Otvorili su mu vrata i on je ušao ponovo se upitavši za razlog poziva na razgovor. Rečeno mu je da ga premijer čeka u svojoj radnoj sobi. Dok su ga pratili do radne sobe, razmišljao je o teškoj situaciji u kojoj se našla Engleska i njen premijer. Rat je trajao iz godine u godinu i sada se konačno ukazala nada da bi rat mogao prestati. Engleska je trebala izuzetno jakog vođu kako bi joj osigurao ratnu pobjedu i prihvatljiv mir.

– Uzvišeni markiz od Midhursta! – najavio je markiza sluga i otvorio vrata radne sobe.

Kada je ušao u sobu, markiz je shvatio da premijer nije sam. S njim je bio ministar rata, vikont Castlereagh. On je bio markizov stari prijatelj. Markiz se rukovao s premijerom, zatim s vikontom i rekao:

– Neobično mi je drago što vas ponovo vidim, Castlereagh.

– Radovao sam se našem ponovnom susretu, – odgovorio je vikont. – Jeste li se oporavili od ranjavanja?

– Još malo hramljem, što me jako ljuti, – odgovorio je markiz, – ali, hvala Bogu, još mogu jahati i još uvijek imam obadvije noge.

Premijer i vikont su se nasmijali, a zatim su svi sjeli u udobne naslonjače pored vatre.

– Primam poruke od Wellingtona, a u posljednjoj on pita za vas, – rekao je vikont i dodao:

– Kaže da mu nedostajete u borbi.

– I on nedostaje meni, – odgovorio je markiz. – Znao sam se više od svega želio vratiti u moju jedinicu.

– Nećemo opet o tome! – rekao je brzo premijer. – Pozvali smo vas ovdje jer je nastala izuzetno osjetljiva situacija u vašoj grofoviji.

Markiz je podigao obrve.

– U Hampshireu?

– Upravo tamo! – odgovorio je ministar. – Mi smo mislili da biste se vi mogli pozabaviti time.

Markiz je bio jako zainteresiran. Ubrzo mu je objašnjeno o čemu se radi.

– Vjerojatno se pitate zašto nismo pozvali lorda Lieutenanta? – upitao je premijer. – Odgovor je jednostavan. On je star čovjek i rekao je da se povlači iz politike krajem godine.

– Pretpostavljam da će se uskoro povući, – rekao je markiz.

– Naravno, vi ćete zauzeti njegovo mjesto. – nastavio je premijer.

Markiza to nije iznenadilo pa je samo kimnuo glavom.

– Pozvali smo vas ovdje jer smo strašno zabrinuti za brodove koji isplovljavaju iz Portsmoutha, – rekao je vikont.

Markiz je bio vrlo iznenađen.

– Znam da tamo ima puno brodova, – rekao je.

– Trupe koje šaljem Wellingtonu isplovljavaju u podjednakom broju iz Portsmoutha i Plvmoutha, – rekao je vikont, – ali nas strašno brinu veliki gubici brodova koji isplovljavaju iz Portsmoutha.

– Gubici? – upitao je markiz.

– Kao što znate, brodovi odlaze noću, – rekao je vikont. – Vojnici se ukrcavaju u brodove u predvečerje, zatim brodovi iziđu i/ luke i sačekaju mrak. Tek onda otplovljavaju dalje.

Markiz je to znao i samo je kimnuo glavom. Vikont je nastavio:

– Svaki vojnik je strogo upozoren da nikome ne govori o točnom datumu i vremenu isplavljanja.

Markizu je i to bilo poznato pa nije ništa rekao. Tada je progovorio premijer:

– Castlereagh želi reći da su zadnjih mjesec dana naši brodovi iz Portsmoutha bili neprekidno napadani iz zasjede čim bi stigli na otvoreno more. Čini se da Francuzi znaju točan datum i vrijeme isplavljanja naših brodova.

Markiz je uzdahnuo.

– Zar mi želite reći da u Portsmouthu špijuni od vojnika izvlače podatke o isplavljanju naših brodova?

– Upravo tako, – odgovorio je premijer, – iako se čini gotovo nemogućim.

– Pretpostavljam da ništa nije nemoguće u ratu, – primijetio je markiz. – Samo mi nije jasno kako se informacije dobivene iz mornarskih priča, mogu tako brzo prenijeti preko Kanala do onoga što je ostalo od francuske mornarice!

Zadnje riječi markiz je izgovorio cinično, na što je vikont odmah reagirao:

– Bilo bi pogrešno, dragi Midhurste, potcijenjivati njihove sposobnosti. Oni bi učinili sve da unište naše snage prije no što stignu do Wellingtona.

– Potpuno se slažem s vama, – odgovorio je markiz, – ali što se može učiniti?

– Zato smo vas pozvali ovamo, – rekao je premijer. – Portsmouth je u vašoj grofoviji i smatramo da ste vi jedini koji se može nositi sa ovim problemom.

– Vi mi laskate, – odgovorio je markiz.

Markiz je bio vrlo samosvjestan. Znao je da je uvijek bio uspješan u rješavanju takvih problema. Nekoliko puta je pretvorio poraz u pobjedu.

– Wellington mi je rekao kako ste mu vi savjetovali da bude u dobrim odnosima sa civilnim stanovništvom čim prede Pirineje i ude u Francusku.

Markiz to nije potvrdio. Ipak se sjetio kako je upravo on rekao Wellingtonu da engleska vojska ne može ostavljati vojnike u pozadini ako želi zadržati nadmoć na prvoj crti odbrane. Kada su počele obilne zimske kiše, Wellington se sjetio markizovog savjeta o mjesnom stanovništvu. Počeo ga je provoditi u stvarnosti. Pridobio je dio Francuza da mu pomognu u tome i osiguraju mu pozadinsku crtu obrane.

Nakon što su dvadeset godina silovali, krali i palili po svim europskim zemljama, francuski vojnici su to počeli raditi i kod kuće. Wellington je poslao sve Španjolce natrag u Španjolsku nakon što je prešao Pirineje jer se bojao pljačke. I u redovima britanske vojske bilo je lopova, ali ih je Wellington držao pod kontrolom uz neprestanu budnost vojne policije. Vojna policija je imala naredenje da na licu mjesta smakne svakoga koga uhvate u krađi. Nakon nekoliko takvih slučajeva više nije bilo pljačkanja. Takav način vođenja rata protiv krađe zadivio je Francuze i oni su jedva vjerovali svojim očima. Bojnik lake pješadijske jedinice Barnard je nakon večere u krčmi, koju je držao veteran iz Napoleonovih ratova po Italiji, upitao koliko je dužan za večeru. Nakon tog upita krčmar je ostao bez riječi. Takav pošten pristup ratovanju donio je mnoge pobjede. Francuski vojnici u jugozapadnoj Francuskoj shvatili su da se bore

protiv vojske gentlemena. Britanski vrhovni zapovijednik je čak pozivao gradonačelnike gradova u kojima je bio stacioniran da večeraju s njim. Takvo što nikada ne bi napravio neki francuski revolucionarni general. Rezultati su bili fantastični. Izbjeglice iz sela vratili su se u svoje domove jer je postalo jasno da se Britanci bore samo protiv naoružanih ljudi. Štoviše, Britanci su plaćali za sve svoje potrebe. Mještani su im prodavali perad i meso po dobroj cijeni. Vojne zalihe, umjesto da budu prazne i nedovoljne kao obično, sada su bile pune mesa, žita i drugih namirnica.

Vikont je rekao kao da čita markizove misli:

– U zadnjoj vijesti sa ratišta stoji da su francuski bankari ponudili Britancima gotovinu i kredite.

Premijer se nasmijao i rekao:

– Ali to nije sve. Jedan britanski časnik napisao je s ratišta: Ako ovo znači voditi rat u neprijateljskoj zemlji, onda ne želim više ići ni u jednu neprijateljsku zemlju.

Svi su se nasmijali, a premijer je nastavio:

– Ozbiljno, Midhurst, ako ste tako pametno savjetovali Wellingtona, onda valjda možete smisliti nešto i spriječiti da mladići koji isplovljavaju iz Portsmoutha poginu prije nego li is-pale i jedan metak.

– Koliko brodova je napadnuto do sada? – upitao je markiz.

– Četiri broda, – odgovorio je vikont. – Prvi je potopljen zajedno s gotovo cijelom posadom. Ostala tri očekivala su napad pa su se uspjeli izvući uz velike žrtve.

Uzdahnuo je i onda dodao:

– Kao što pretpostavljate, odgovorni ljudi u Portsmouthu su jako zabrinuti. Istovremeno, čini se nevjerojatnim da informacije dolaze tako brzo do Francuske.

– Krijumčarima ne treba dugo da pređu Kanal, – primijetio je premijer.

– A pretpostavljam da trgovina na crno još uvijek cvate, – dodao je markiz sarkastično.

Premijer je nemoćno odmahnuo rukama: – Što možemo učiniti? – upitao je premijer. – Krijumčari, i veliki i mali, operiraju na svakom metru južne obale. Zaposlili smo više obalnih čuvara, dali im brže brodove i pametne ljude koji će otkriti iz kojih luka krijumčari is-plovljavaju.

– A rezultati? – upitao je markiz.

– Mislim da uhvatimo jednog od dvadeset, – rekao je premijer razočarano.

– Kao što znate, – dodao je vikont, – roba koju dovoze natrag u Englesku plaćena je u Francuskoj zlatom. To zlato Napoleon koristi da bi kupio bolje oružje za uništavanje naše vojske.

– Čuo sam također, – rekao je markiz tiho, – da krijumčari iz Francuske dovoze špijune pa čak i ubojice. Za ime Boga, pojačajte straže koje čuvaju Njegovo Veličanstvo. Njegova smrt bila bi velika moralna pobjeda za Bonaparteu.

Premijer i vikont preneraženo su pogledali u markiza.

– Otkuda ste to saznali? – pitao je premijer.

– Imam neke svoje izvore, – odgovorio je markiz, – i zato vas molim da budete oprezni.

Premijer je uzdahnuo.

– Bila su već dva pokušaja atentata, ali smo ih mi sasjekli u korijenu. Međutim, još uvijek smo vrlo oprezni.

– Sada, kada se ratna sreća okreće k nama, moramo biti još oprezniji. Mislim da bi smrt kralja bilo nešto najgore što bi se moglo dogoditi za moral naših vojnika, – rekao je markiz.

– Uvjeravam vas, Midhurst, da dajemo sve od sebe, – rekao je premijer, – ali, kao što sam već rekao krijumčari se uspjevaju uvući u zemlju unoseći alkohol, različitu robu i tko zna što još.

Markizu su ove riječi zvučale previše popustljivo i dosta neuvjerljivo. Smatrao je kako je porast broja krijumčara velika sramota za zemlju, ali je to mišljenje zadržao za sebe. Vratio se na prethodnu temu i rekao premijeru:

– Problem koji ste mi povjerali uistinu je težak, ali dat ću sve od sebe kako bih ga riješio. Ipak, moram vam priznati da mi uopće nije jasno kako informacije o kretanju naših brodova mogu tako brzo stići do Francuske.

– Činjenica je da informacije ipak stižu u Francusku. Ali, činjenica je i to da vi još nikada niste doživjeli neuspjeh u rješavanju bilo kojih problema koji su vam povjereni, – rekao je značajno vikont.

– Nadam se da ću i dalje biti tako uspješan, – rekao je markiz, – ali treba biti oprezan; mogu i ja doživjeti prvi neuspjeh.

– Molim se Bogu da ćete uspjeti, – završio je premijer.

Još su neko vrijeme razgovarali o dobrim vijestima s bojišnice, a markiz je nakon toga otišao. Odveo se istim putem kojim je i došao. Putem je razmišljao o svoj težini zadatka koji mu je povjeren. Znao je da taj problem, kao i svaki, ima rješenje, ali nije imao ideju odakle krenuti u rješavanju.

Markiz je želio odmah poći kući i razraditi taktiku kojom će raskrinkati špijune, a to je značilo otkazivanje večere s gospođom Georginom. Kada je došao do Piccadillvja, skrenuo je konje u Ulicu Berkelev i došao do istoimenog trga. Gospođa Georgina i njen suprug imali su kućicu u obližnjoj Ulici Bruton. Kuća je bila tako malena da ju je susjedna kuća potpuno zaklanjala svojom sjenom. Iako je njihova kuća bila mala, nalazila se u uglednom i bogatom dijelu grada. Dok je markiz zaustavljao konje pred vratima njihove kućice, pogledao je u svoj zlatni sat i vidio daje već prošlo podne. Gospođa Georgina je mogla otići na ručak. U tom slučaju markiz bi morao ostaviti poruku, umjesto da joj osobno objasni razlog zbog kojeg neće večerati s njom. Naredio je slugi da siđe s kočije i pozvoni na vrata. Vrata je otvorio jedan stari sluga i obavijestio markiza da gospođa Georgina još nije ustala. Markiz je predao uzde svom slugi i ušao u kuću koju je često posjećivao. I ovoga puta, kao i puno puta ranije, dao je starom slugi obilnu napojnicu pa se ovaj duboko naklonio.

– Lijepo je što vas ponovo vidim, vaše gospodstvo, ali moram vam reći da vas gospođa ne očekuje, – rekao je stari sluga.

– Jasno mi je da sam upao nenajavljen, – odgovorio je markiz, – ali zamolite gospođu da me primi jer se radi o vrlo hitnoj situaciji.

Markiz je ušao u malu dnevnu sobu na kraju hodnika, a stari sluga je požurio uz stube najbrže što su mu to njegove godine dopuštale. Markiz je došao do prozora i zagledao se u mali vrt iza kuće, ali nije vidio niti zelenilo niti predivno cvijeće nego britanske brodove koje su u mraku presretali neprijatelji. Bio je toliko zadubljen u svoje misli da ga je uplašio iznenadni glas gospođe Georgine:

– To si zaista ti! Nisam te uopće očekivala!

– Znam, ali sam morao doći, – odgovorio je markiz.

Ona je zatvorila vrata i prišla mu. Izgledala je predivno dok su joj se sunčeve zrake igrale po licu. Imala je tamnu kosu, gotovo crnu, koja je začudno blistala usprkos svojoj tamnoći. Oči su joj bile tamnoplave kao duboko more. Jednom mu je kroz smijeh rekla da boju svojih očiju može zahvaliti tomu što joj je majka bila Irkinja.

– Irci imaju poslovicu koja kaže da je Bog imao prljave ruke kada im je stavljao plave oči, – rekla je.

Za nju je to bilo potpuno točno jer su njene oči bile uokvirene dugim crnim trepavicama kroz koje je markizu slala neodoljive poglede.

Markiz ju je zagrljio kada mu se približila. Ona je zadigla glavu, a on ju je vatreno poljubio. Njeno je tijelo nestajalo u njegovim rukama. Kada ju je prestao ljubiti, upitala ga je:

– Što se dogodilo? Zašto si došao?

– Moram otići u moju grofoviju pa ne mogu večerati s tobom.

– Ali, dragi Michael, kako možeš i pomisliti da bi me napustio sada kada nema Waltera i kada možemo provesti cijelu noć zajedno?

– Znam, znam..., – uzdahnuo je markiz, – ali zaista moram poći kući. Neophodan sam tamo i ne mogu me čekati do sutra.

– Jesli li potpuna siguran? – upitala je gospođa Georgina mekim, zavodničkim glasom.

Zagrlila gaje i opet su se počeli ljubiti. On je znao da ni sa kakvim riječima ne može odbiti njena nastojanja. Kada su oboje ostali bez daha, markiz ju je nadljudskom snagom udaljio od sebe.

– Oprosti mi, Georgina, – rekao je dubokim glasom, – ali ja te moram ostaviti. Bit ću odsutan samo kratko vrijeme.

– Povedi me sa sobom, – predložila je gospođa Georgina gledajući ga ravno u oči.

On je vidio vatru u njenim očima i bilo mu je potpuno jasno zašto su je ljudi zvali Tigrica. Izluđivala ga je svakim svojim uzdahom, svakim pokretom tijela i usnama koje su privlačile njegove poljupce. Zagledao se u nju i onda rekao:

– Žao mi je, draga, ali ne mogu izbjeći svoju dužnost.

– Dužnost. Prema kome? – upitala je ona pomalo uvrijeđenim glasom.

– Prema samome sebi, – odgovorio je markiz.

Nježno je poljubio njeno čelo i onda rekao: – Prije nego što odemo na večeru mislio sam ti kupiti ogrlicu koju sam vidio u Ulici Bond. Znam da ti se jako sviđa. Čim se vratim kupit ću ti i ogrlicu i naušnice koje uz nju pristaju.

– Oh, Michael, ti si tako dobar prema meni! – izustila je veselo gospođa Georgina. – Iako volim tvoje poklone, ipak bih radije imala tebe.

– I ja bih tebe želio imati, – rekao je markiz, – ali zaista moram ići.

Malo ju je odgurnuo od sebe i pošao prema vratima. Tek kada im se približio, ona se zadržala za njim, bacila mu se u zagrljaj i privukla njegovu glavu k svojoj. Tada je rekla:

– Volim te i nemoj to zaboraviti dok izvršavaš svoju dosadnu dužnost!

– Vratit ću se čim prije budem mogao, – obećao je markiz.

Još jednom ju je nježno gurnuo u stranu i unatoč njenom negodovanju, otvorio vrata.

– Čuvaj se, – rekao je uz osmijeh.

Onda je otišao. Tek kada je čula korake koji su se gubili u dubini hodnika i kako pozdravlja slugu, shvatila je daje ostala sama. Ljutito je lupila nogom o pod. Kako je moguće da nekome dužnost bude važnija od nje? Zatim se sjetila ogrlice i naušnica koje joj je markiz obećao. Pomislila je, ukoliko se markiz predugo zadrži, morat će uz ogrlicu i naušnice kupiti i narukvicu. Znala je da bi to lijepo izgledalo na njenom tijelu. Otišla je do ogledala iznad kamina i zamislila koliko bi lijepa bila sa svim tim nakitom.

TREĆE POGLAVLJE

Kuda lorda Lieutenanta bila je stara i nadograđivana tijekom stoljeća. Nalazila se usred velikog vrta u koji se dolazilo kroz park pun prastarih hrastovih stabala. Odella je dobro poznavala tu kuću. Lord je bio prijatelj njenog oca pa su ju često dovodili u tu kuću da se igra s lordovim unucima. Dok se kočija približavala cesticom koja je vodila prema kući, Odella je pomislila kako je lord osoba koja joj najbolje može posavjetovati o problemu koji ju je mučio. On će sigurno znati što ona treba uraditi sa svojim nenadanim otkrićem. Bojala se da ga ne bi pretjerano uznemirila jer je lord bio već jako star i lošeg zdravlja. On joj je bio jedini izlaz, a instinktivno je osjećala da je svaka sekunda dragocijena. Znala je da bi zbog njenog eventualnog odugovlačenja mnogi mogli poginuti. Thompson je zaustavio kočiju ispred ulaznih vrata.

Odella je odmah iskočila iz kočije i potrčala do stubišta. Vrata su se ubrzo otvorila i ona je ugledala starog batlera kojega je poznavala od djetinjstva.

– To ste vi, gospođice Odella! – uzviknuo je iznenađeno.

– Da, Hodgson, i moram hitno razgovarati s njegovim gospodstvom!

– Ali gospodar trenutno nije sam, – objasnio je Hodgson.

– Ovo je zaista važno, – inače ga ne bih uznemiravala, – odgovorila je Odella.

– Najbolje je da odete u sobu za goste, gospođice Odella, – rekao je batler nakon nekoliko trenutaka oklijevanja, – a ja ću vidjeti što mogu učiniti za vas.

– Hvala vam, – rekla je Odella s olakšanjem, – uvjeravam vas da nikad ne bih ovako uznemiravala njegovo gospodstvo bez stvarno dobrog razloga.

Nije čekala da joj Hodgson otvori vrata, nego ih je otvorila sama i ušla u sobu koja je imala pogled na park ispred kuće. Soba je bila poprilično jednolična. Odella je bila jako uznemirena pa nije mogla mirno sjediti. Došla je do prozora i pogledala park, ali nije vidjela ništa. Progonila ju je misao da u Engleskoj postoje ljudi koji su spremni izdati borcu za slobodu. Sjetila se i svoga oca koji se zdušno molio za pobjedu Wellingtonove vojske. Vijesti sa ratišta bivale su sve bolje što je činilo misao o izdaji još nevjerojatnijom.

– Izdajnici se moraju osujetiti! – promumljala je Odella.

Otvorila su se vrata, a ona je očekivala Hodgsona s vijestima od lorda.

Iznenađila se je kada je ugledala lorda osobno. Ušao je u sobu oslanjajući se na štap i hodajući s velikim naporom.

– Hodgson mi je rekao da me želiš hitno vidjeti, moje dijete. – rekao je, a Odella se zatrčala prema njemu.

– Morala sam vas vidjeti, – rekla je, – iako sam znala da ste zauzeti, ali ovo je pitanje života ili smrt!

– Sjednimo pa mi sve ispričaj, – rekao je nježno stari gospodin.

Sjeo je na stolicu s visokim naslonom koja je stajala pored kamina. Odella je znala da je on nagluh pa je kleknula pored stolice.

– Upravo sam došla iz Portsmoutha, – rekla je, – i možda mi nećete vjerovati, ali... tamo sam pronašla... špijuna!

– Pijuna? – upitao je lord zbunjenog izraza lica.

– Špijuna! – odgovorila je Odella malo glasnije.

Prvi put je rekla riječ špijun previše tiho jer je mislila da samo tako treba izgovarati tu groznu riječ.

– Špijuna! – rekao je lord širenih očiju.

– Da, – potvrdila je Odella. – Špijun je žena koja izvlači podatke od pomoraca što omogućava francuskoj mornarici da dočeka naše brodove u zasjedi.

Odella je govorila uzbuđeno, povremeno ostajući bez daha. Primijetila je da ju lord opet nije dobro čuo. Tada je, na njeno iznenađenje, lord polako ustao.

– Kažeš da si pronašla špijuna! – rekao je gotovo ne vjerujući daje to čuo. – Sa mnom je ovdje jedan gospodin kojemu ćeš morati ispričati svoju priču jer te ja vrlo slabo čujem.

Lord je pošao prema vratima, a Odella je ustala i požurila da ih otvori. Kada je prošao kroz vrata, rekao je Odelli:

– Pođi za mnom, dijete. Gospodin kojeg sam ti spomenuo u mojoj je radnoj sobi. On je markiz od Midhursta.

Odella ga je poslušala i pošla za njim. Krenuli su niz hodnik koji je vodio u lordovu radnu sobu. Jedva je uspijevala hodati polako kao lord. Poželjela je potrčati jer je osjećala da se gubi dragocijeno vrijeme. Morala je hitno onemogućiti madam Zosinu da šalje mladiće u smrt. Činilo se kao vječnost dok su došli do radne sobe. Odella je još jednom otvorila vrata kako bi lord ušao u sobu. Ugledala je muškarca kako stoji pokraj prozora. Kada je lord ušao u sobu

trebalo mu je nekoliko sekundi da otkrije gdje stoji njegov gost. Prvo je pogledao prema naslonjaču kraj kamina. Kada se markiz okrenuo, lord gaje konačno ugledao i rekao:

– Kćerka moga župnika je upravo svratila i rekla mi nevjerojatan podatak koji će vas zasigurno zanimati. Ostavit ću vas same i reći ću batleru da vam donese vina.

Dok je govorio vratio se na hodnik, a Hodgson je za njim zatvorio vrata.

Odella je pogledala markiza od Midhursta sa očitim zanimanjem. Naravno, o njemu je već prije čula i čitala je u novinama o njegovim dvjema medaljama za hrabrost. Dok mu se približavala, osjetila je nekakvu čudnu privlačnost kakvu nije osjetila ni kod kojeg drugog muškarca. Nije mogla potpuno shvatiti svoje osjećaje. Činilo joj se kao da markiza njegova osebnost čini višim nego što je zaista bio. Pomislila je kako bi se on sigurno isticao i u sobi prepunoj ljudi.

Markiz je, međutim, bio iznerviran načinom na koji ga je lord ostavio, a ostavio ga je upravo u trenutku kada je lordu objašnjavao razlog svoga dolaska. Pričao je puno glasnije nego inače jer je znao da je lord nagluh. Tada se pojavio batler i rekao lordu da ga hitno treba gospođica Odella. Markiz se jako iznenadio kada je lord, umjesto da poruči Odelli da pričekaja, polako izišao iz sobe. Potom je lord, umjesto da sasluša što mu markiz ima za reći, doveo župnikovu kćerku i ostavio ju s njim na samo. Kada mu se Odella približila markiz je bio iznenađen njenom mladošću i ljepotom, ali je bio uvjeren da ona samo trati vrijeme pa gaje opet svladao bijes. Zato je rekao oštrim glasom punim negodovanja:

– Morate me ispričati jer se moram pridružiti svome domaćinu. Nalazim se u strašnoj žurbi.

– Potpuno mi je jasno, – rekla je Odella. – Samo sam pokušala reći lordu da sam otkrila... špijuna u Portsmouthu.

Markiz je na trenutak pomislio da se ona šali pa je rekao sarkastično:

– Po čemu ste zaključili da je ta osoba špijun? Je li bio obučen u crno i virio preko ograde?

Odella je zaprepašteno pogledala u njega. Čim je shvatila da je on izrugava, okrenula se i krenula prema vratima. Kada je već gotovo stigla do vrata, markiz je ljutito pitao:

– Kamo ćete?

– Idem pronaći nekoga, vaše gospodstvo, tko će ozbiljno shvatiti moju namjeru da spasim živote mladića koji isplivljavaju iz Portsmoutha da bi se pridružili Wellingtonovoj vojsci, – rekla je Odella i primila kvaku.

Baš kada je htjela otvoriti vrata, markiz je uzviknuo:

– Stanite!

Odella je znala da je to naredba. Suprotno svojoj volji, okrenula se prema njemu.

– Jeste li potpuno sigurni da ste pronašli špijuna? – upitao je.

– Potpuno sam sigurna jer inače ne bih ovako uznemiravala lorda, – odgovorila je Odella.

– Onda vam se moram ispričati, – rekao je markiz. – Molim vas, vratite se i sve mi ispričajte.

Na trenutak Odella je pomislila kako mu neće dozvoliti da se tako olako ispriča. A zatim se sjetila da vrijeme prolazi i da su u pitanju životi mladih vojnika. Zato je oprezno prišla markizu i pogledala ga neprijateljski.

– Mogli bismo sjesti, – rekao je markiz tiho. – Molim vas da zaboravite moje prijašnje riječi i kažete mi točno zbog čega ste došli ovamo.

Odella isprva nije htjela sjesti, a onda gaje ipak odlučila poslušati.

– Jutros sam otišla u Portsmouth u kupovinu, – počela je svoju priču. – Kada smo ja i moja služavka prolazile glavnom ulicom susrele smo cirkus koji je kasnije podigao svoje šatore na Lincoln Fieldu.

Nije uopće gledala markizu u oči iako joj je majka uvijek govorila kako mora gledati u oči ljudima s kojima govori. Znala je da je markiz pozorno sluša pa mu je rekla kako je nakon kupovine sa služavkom pošla u cirkus vidjeti proročicu Zosinu. Opisala je raspored stolica u

šatoru proročice i kako su mornari jedan po jedan ulazili iza zastora. Na kraju mu je ispričala razgovor koji se odvijao iza zavjese. Markiz se premjestio na stolicu odmah do nje.

– Mogli ste potpuno jasno čuti što oni govore? – upitao je.

To su bile prve riječi koje je prozborio otkada je Odella započela svoju priču.

– Ne potpuno jasno, – odgovorila je Odella, – jer je madam Zosina govorila vrlo tiho. Kako i sama proričem sudbinu, bilo mi je posve jasno da madam Zosina vješto izvlači iz mornara podatke.

Zastala je i onda dodala:

– Kada je posljednji mornar izašao iza zavjese, jedan me vojnik upitao da ga pustim prije mene jer se mora vratiti u vojarnu do četiri sata.

Zatim je opisala stoje madam Zosin rekla vojniku i što je vojnik odgovorio.

Još kada je bila dijete otac ju je učio pjesmice i citate napamet. Otkada je naučila čitati pamtila je crkvene napjeve. Njen otac je volio kada je ona u crkvi pjevala crkvene pjesme bez gledanja u pjesmaricu.

– Što više koristiš mozak to će ti bolje služiti – bila je jedna od omiljenih župnikovih rečenica.

Zbog svega toga Odella je mogla markizu prenijeti točno ono što se govorilo u šatoru. Samo je ispustila ili izmijenila pokoju riječ. Završila je svoju priču tako što je rekla da je vojnik, isto kao i mornari, dobio talisman koji ga je trebao čuvati.

– Što ste onda učinili? – upitao je markiz.

– Moja služavka Emily, koja je bila sa mnom, ušla je iza zavjese, – rekla je Odella.

– I je li madam Zosina i njoj postavljala pitanja ista kao i mornarima?

– Ne, nije. Postavljala joj je pitanja koja obično postavljaju sve proročice.

– Vi vjerojatno znate što govorite s obzirom da ste i sama stručnjak za proricanja, – rekao je markiz.

Odella je malo uzdahnula.

– Ne bi se moglo reći da sam ja stručnjak, ali proričem budućnost na našim seoskim priredbama. I ljudi mi vjeruju. Moja su prorokavanja gotovo uvijek točna.

– Znači da ste bili svjesni da je madam Zosina stručnjak za izvlačenje informacija iz običnih, lakovjernih ljudi.

– Točno. Ti ljudi nisu imali pojma što im se događa i da izdaju sebe i svoje prijatelje, – odgovorila je brzo Odella. – Oni su mislili da madam zaista posjeduje neke moći nepoznate običnim ljudima.

– Pretpostavljam da je to što ste mi ispričali od velike važnosti i da moram hitno učiniti nešto, – rekao je markiz tiho.

– Upravo zbog toga sam ovdje, – rekla je Odella. – Moj otac je na putu i neće se vratiti još sedam dana pa sam se mogla obratiti samo lordu Lieutenantu. – Markiz je ustao i prošao po sobi. Odella je znala da razmišlja o onome što mu je ona rekla. Nije mogla ne zamijetiti da je on jedan od najzgodnijih muškaraca koje je ikada sreća. Pitala se jesu li njezini roditelji poznavali njegove roditelje. Bio je stariji od nje, imao je dvadesetsedam ili dvadeset-osam godina. Nikada ga nije susrela niti na jednoj dječijoj zabavi na koje su dolazila djeca uglednih ljudi. Markiz se okrenuo i pošao prema njoj:

– Razmišljao sam o tome što ste mi rekli, – rekao je. – Moramo pod svaku cijenu saznati da li madam Zosina sama prenosi Francuzima podatke koje je izvukla iz mornara.

– Slažem se, – rekla je Odella. – Treba otkriti tko je osoba koja obavještava francusku mornaricu. – Markiz je kimnuo glavom, a ona je dodala: – Molim vas, gospodine, brzo učinite nešto! Ne mogu podnijeti misao da ti ljudi ispiovljavaju... u smrt... i umiru prije nego ispale i jedan metak... na neprijatelja.

– Pokušavam osmisлити plan djelovanja, – odgovorio je markiz. – Nadam se da ste vi, gospođice Odella, dovoljno hrabri i rodoljubivi da mi pomognete u mom planu. – Odella ga je začuđeno pogledala.

– Što moram... učiniti? – upitala je.

– Još nisam posve siguran, – rekao je markiz. – Možda bih mogao srediti da se madam Zosina iznenada razboli te da je vi zamjenite i susretnete se sa osobom koja prenosi podatke Francuzima.

Odelline oči su se širom otvorile.

– Da ja... preuzmem... mjesto madam Zosine? – promumljala je.

– Kažete da znate proricati budućnost, – rekao je markiz, – a kažete da madam Zosina nosi veo preko lica. Mogli biste se vrlo lako obući kao ona i da nitko ne shvati zamjenu.

Odella je opet uzdahnula, ali nije prekidala markiza.

– Možda nisam u pravu, ali dugo iskustvo mi govori da madam Zosina vjerojatno ne zna ime špijuna kojemu prosljeđuje podatke. Vjerojatno ga nikada nije niti vidjela.

– Kako je to... moguće? – pitala je Odella.

– Ja sam siguran da se oni sastaju noću kada si ni jedan ni drugi ne mogu raspoznati lica. Sumnjam da špijun ima posrednika između sebe i madam Zosine jer ne može vjerovati nikome osim sebi kada se radi o tako važnim obavijestima.

Markiz je odmahnuo rukom i rekao:

– Naravno, ja samo nagađam, ali u ovoj situaciji moramo slijediti instinkt i očekivati neočekivano.

– Ali... kako... kako bih ja mogla zamijeniti madam Zosinu? – upitala je Odella.

Dok je izgovarala te riječi, sjetila se da joj je otac ionako odsutan, a gospođi Barnet uopće ne bi bilo čudno kada bi ona ostala nekoliko dana kod neke prijateljice. Markiz je trebao samo poslati nekoga po nju. Sve je bilo izvedivo, mogla je biti nekoliko dana odsutna, a da nitko ne primijeti. Odellu je svejedno bilo strah. Znala je da je vrlo opasno upletati se u nešto takvo. Osim toga neki očevo prijatelj mogao bi za to sazmati, a to bi joj moglo izazvati dodatne probleme i sramotu. Markiz je rekao tiho, kao da je znao koje joj se misli motaju po glavi:

– Učinit ćete to za Englesku. Hoćete li ikada više moći mirno spavati znajući da su ta dva broda, možda i puno više njih, otišli na dno mora, a da vi niste ništa poduzeli?

– Ali... sigurno postoji netko bolji za taj zadatak od mene, – primijetila je Odella.

– A tko? – rekao je oštro markiz. – Vi ste se pokazali dovoljno inteligentnom da riješite problem koji već danima muči premijera i vikonta Castlereagha. To su vam dovoljne kvalifikacije.

Tada je rekao još dubljim glasom:

– Odat ću vam najveću tajnu, gospođice Odella. Ja sam hitno došao ovamo iz Londona da bih otkrio kako neprijatelj uspijeva potopiti naše brodove čim isplove iz luke. Nekim čudom vi ste mi dali odgovor na pitanje za koje sam mislio da ću tražiti tjednima.

Odelline oči izgledale su još veće na njenom malom, nježnom licu. Rekla je:

– Čini se da me je sam Bog usmjerio na madam Zosinu...

– Cijelo vrijeme dok smo se borili u Portugalu i Španjolskoj, vjerovao sam da je Bog na našoj strani, – rekao je tiho markiz. – Svaki put kad bi se našli u zasjedi uspjeli bi se nekim čudom izvući prije nego li bi nas sve poubijali.

Odella je duboko uzdahnula.

– Pokušat ću... učiniti to što tražite od mene, ali... molim vas, sve mi potanko objasnite jer... me je užasno strah.

– Naravno da vas je strah, – rekao je utješno markiz, – ali učinit ću sve da vam bude što je moguće jednostavnije i obećajem jednu stvar-nećete biti nezaštićeni. Na svakom koraku bit će ljudi koji su spremni i sposobni da vam pomognu u bilo kojoj situaciji.

Odelli se činilo da je markiz siguran u sebe i da zna što govori.

– Sada vam predlažem da odete kući, – rekao je, – i da nikome o ovom ne govorite.

Odella je pažljivo slušala. Od nervoze je ispreplela svoje prste i činilo joj se da joj cijelo tijelo drhti. Znala je da mora održati kontrolu nad sobom.

– Sutra ujutro, – govorio je markiz, – dobit ćete pismo u kojem vas poziva neka prijateljica, vi ćete mi reći neko ime, da ostanete kod nje noć ili dvije, u slučaju da netko u vašoj kući bude htio znati gdje se nalazite. Je li vaša majka kod kuće?

– Ne... moja je majka... mrtva, – odgovorila je Odella, – a otac je odsutan, kao što sam vam već rekla. Samo je possluga u kući. Oni me čuvaju već godinama i sigurna sam da će ih zanimati gdje sam.

– U redu, – rekao je markiz. – Oni ne smiju ništa posumnjati. Dajte mi ime neke vaše prijateljice koja živi na drugom kraju Portsmoutha jer ćete u tom smjeru otići kada kočija dođe po vas.

Odella je shvatila kako markiz planira svaki detalj. Rekla je:

– Gospođa Gravson je prijateljica naše obitelji, a prošle godine sam provela nekoliko dana s njom.

Markiz je otišao do stola, uzeo komadić papira i zapisao ime.

– Reći ćete svojoj posluži, – rekao je, – da vas je gospođa Gravson pozvala k sebi i da će po vas poslati kočiju u pet sati. Kočija će vas odvesti do šatora madam Zosine. Sjest ćete se u šator i čekati svoj red kao što ste to učinili i danas.

– U redu, – promumljala je Odella.

– U šatoru će biti muškarac koji će vas zamoliti da uđe kod madam prije vas. Vi ćete ga pustiti. Najbolje bi bilo da u tom trenutku budete sami u šatoru, međutim, ako bude još ljudi nemojte se obazirati na to. Razumijete li?

– Da... da... – promumljala je ponovo Odella.

– Zatim slušajte što se događa iza zavjese, kao što ste i danas slušali. Čut ćete kako madam Zosina čovjeku proriče budućnost, a onda će joj on ponuditi piće kako bi proslavili njeno predviđanje.

Markiz je zastao i potom rekao:

– Kad ona popije piće, gospodin će otići, a vi ćete ući unutra i sjesti na stolicu. Nakon nekoliko sekundi madam Zosina će se onesvijestiti. Tada ćete vi poslati nekoga da pozove u pomoć ljude koji rade u cirkusu.

Odella je pomislila kako će je biti jako sram zbog te situacije, ali nije ništa rekla.

– Kada stigne vlasnik cirkusa ili neki drugi, u cirkusu važan čovjek, reći ćete mu da ste bili s gospođom Zosinom kada je pala u nesvijest. Reći ćete da imate iskustva u pružanju prve pomoći te da pretpostavljate daje madam Zosina pretrpjela lakši srčani udar. Predložiti ćete da je odvedu u njenu kočiju, a vi ćete poći s njom.

Odella je slušala, a lice joj je bilo jako blijedo.

– Zatim ćete reći, – nastavio je markiz, – da bi madam Zosina mogla ostati u nesvijesti još nekoliko sati i ponuditi se da je zamijenite na njenom mjestu. Objasniti ćete kako imate veliko iskustvo kao amaterska proročica. Ako se ljudi iz cirkusa budu nećkali, reći ćete im s kolikim nestrpljenjem ljudi čekaju kako bi razgovarali s madam Zosinom te da bi bili jako razočarani ako ih madam ne bi mogla primiti.

– Vjerojatno bi i bili strašno razočarani, – složila se Odella.

– Istaknite da nitko ne bi primijetio razliku između vas i madam ako se obučete u njenu odjeću, – rekao je markiz i zastao.

– To sve zvuči... izvedivo, – priznala je Odella. – Ali, što ako me... prozni i otkriju moje namjere?

– A koje su vaše namjere? – upitao je oštro markiz. – Nemaju vas zašto optužiti. Kad ljudi idu k proročici ionako im je stalo samo do njih samih, a ne do proročice koja gleda u staklenu kuglu.

Odella je znala da je to istina.

– A što nakon toga? – upitala je.

– Svima ćete proreći budućnost i na kraju ćete poći u kočiju madam Zosine, gdje će ona još uvijek ležati onesviještena. Možda budete morali provesti cijelu noć sa njom. Nadam se da vam neće biti previše neugodno.

On se nasmiješio Odelli i nastavio:

– Tijekom noći sigurno će odnekuda naići čovjek, tajni agent, koji preuzima tajne izvučene od mornara.

– A što ako se tajni agent ipak ne pojavi? – upitala je Odella.

Markiz nije odgovorio. Nakon nekoliko trenutaka Odella je opet upitala:

– Želite li mi reći da ću u tom slučaju i drugi dan morati glumiti madam Zosinu?

– Čovjek koji će dati madam Zosini sredstvo za uspavljivanje, predat će vam još jednu dozu. Ako ne saznate ono što smo htjeli saznati, a madam Zosina se počne buditi, morat ćete joj dati drugu dozu.

Odella je stisnula svoje prste toliko jako da je prekinula dotok krvi u njih. Željela je vrisnuti kako to ne želi učiniti i reći markizu kako ju je previše strah. Znala je, međutim, da bi ju markiz prezreo kada bi to učinila. Ni ona sama nije željela izdati svoju zemlju u trenutku kada joj je bila najpotrebnija.

– Učinit ću to... jer nemam drugog izbora..., – bespomoćno je razmišljala.

Markiz je tada tiho rekao:

– Znam da puno tražim od vas. Da ste samo mogli vidjeti stotine ljudi koji su umrli šaleći se do zadnjeg trenutka na račun svoje sudbine, ljude koji su pretrpjeli neviđena mučenja i poteškoće kakve vi ne možete ni zamisliti, a ja sam sve to vidio, onda bi znali da morate napraviti bilo što, ponavljam, bilo što samo da spasite život jednog čovjeka.

– Rekla sam... da ću to učiniti, – rekla je tiho Odella, – i nadam se... da vas neću iznevjeriti.

– Mislim da ste vi jako hrabri, – rekao je markiz, – i vjerujem da ako itko može ovo izvesti, onda ste to vi!

Odella je lagano uzdahnula.

– Sada idem kući, – rekla je, – i čekat ću... pismo koje ćete... mi poslati od gospođe Gravson.

Markiz je ispružio ruku i tiho rekao:

– Vi ste najhrabrija žena koju sam ikada upoznao i ako uspijemo u svojoj nakani ja ću se pobrinuti da vam podignu veliki spomenik u portsmouthskoj luci.

Odella se nasmijala kao što je markiz i očekivao. To je malo razbilo napetost koja je vladala. Tada je Odella upitala:

– A što... ću... reći lordu?

– Lorda prepustite meni. Ja ću mu reći da ste mi dali neke podatke koje mogu, ali i ne moraju biti važni, no imat ću ih na umu.

Nasmijao se i dodao:

– Osim toga, ne treba mi više njegova pomoć kad imam vas.

– Opet me... plašite, – rekla je Odella, – i molim vas... molim vas... ne dajte da nešto pode krivim putem.

– Morate mi vjerovati, – odgovorio je markiz, – kao što mi vjeruju i moji ljudi. I bez pretjerivanja mogu vam reći da ih nikada nisam iznevjerio.

Odella je pošla prema vratima koja joj je markiz otvorio. Kada su se približili hodniku markiz je rekao smirenim glasom jer je znao da Hodgson sluša:

– Znam da sam vas zadržao duže nego što sam trebao, gospođice Odella, no sada pođite kuci, a ja ću vas ispričati kod njegovog gospodstva. Nadam se da ćemo se ponovo sresti. Kad završi rat, pripremit ću veliku zabavu u rezidenciji Midhurst.

Ona je pozdravila Hodgsona, a markiz ju je otpratio do njezine kočije.

Thompson je pokrenuo kočiju, a Odella je počela mahati pozdravljajući ih. Pomislila je: da netko gleda ovaj prizor, ne bi nikada pomislio da smo upravo stvarali tajni plan kakav se može naći samo u romanima.

– Ovo ne može biti... istina! Ovo jednostavno... ne može biti istina! potiho je govorila Odella dok se kočija udaljavala od kuće.

ČETVRTO POGLAVLJE

Kao većina jedinaca i Odella je kao mala imala nevidljivog prijatelja. To je bio mali dječak imenom Mickie koji je rastao usporedno s njom. Bio je toliko bitan dio njenog života da je postao njen anđeo čuvar, posebno nakon smrti njene majke. Oslanjala se na njegovu pomoć kad god joj je bilo teško. Vrativši se iz kuće lorda Lieutenanta, prije nego što je legla u krevet, razgovarala je s Mickiejem.

Svi ukućani znali su za Mickieja. Odella je uvijek bila dobra, a Mickie je bio taj koji je stvarao probleme. Kada joj je bilo šest godina, pokušala je preskočiti nabujali potok, osk-
liznula se i upala u vodu. Njen otac je bio strašno ljut pa joj je rekao:

– Strašno je zločesto od tebe što si se ponijela tako neodgovorno.

– Mickie me je nagovorio na to, – odgovorila je Odella.

– Ako ti Mickie ikada više u budućnosti predloži nešto tako opasno, morat će biti kažnjen, – odgovorio je ljutito župnik.

Odella je nakrenula glavu na jednu stranu i upitala:

– Kako ćeš kazniti Mickieja, oče?

– Zabranit ću mu da se igra s tobom tjedan dana, – odgovorio je župnik, – a ako me on ne poslušaj, morat će otići zauvijek.

– Ali ne smijem izgubiti Mickieja... Ne smijem! – zavapila je Odella.

– Reci mu da bude dobar, – rekao je njen otac.

Te večeri, kada je župnik ostao sam sa svojom ženom, rekao je:

– Čak i ja počinjem vjerovati da Mickie postoji. Odella toliko čvrsto vjeruje u njega daje i meni uspjela utuviti u glavu da se Mickie igra u dvorištu.

Gospođa Wayne se nasmijala.

– Meni se isto ponekad čini da Mickie postoji. On izvodi sve ludorije i ima sjajan smisao za humor.

Odella se pripremila za spavanje, legla je u krevet, a usput je pričala s Mickiejem.

– Što ako ne uspijem? – pitala je. – Da, znam da ćeš mi ti pomoći, ali... to je toliko rizično... Istovremeno, to je i moja obaveza.

Uzdahnula je i nastavila govoriti Mickieju:

– Ne mogu dopustiti da Francuzi pobiju sve te ljude zbog toga stoje zla proročica iz nekih izvukla tajne podatke.

Povukla je plahtu do brade i rekla:

– Zašto sam uopće išla tamo? Da sam prije otišla do velikog šatora... sve ovo se ne bi... niti dogodilo.

Činilo joj se da se i Mickie slaže kako je ona samom providnošću izabrana da spasi živote svojih sunarodnjaka. Francuzi su bili okrutni i pokvareni. Pregazili su i potčinili zemlje koje im nisu pripadale. Napoleon je ipak odustao od svog plana da napadne Englesku uz pomoć teglenica. Prije deset godina, kada je bila dijete, Odella je mislila da je Bog namjerno učinio britanski kanal previše nemirnim da bi ga Francuzi s lakoćom mogli prelaziti. Sada ju je zasigurno Bog izabrao, zbog njene nadarenosti za proricanje budućnosti, da spriječi špijune u njihovim zlim nakanama.

– Moraš... moraš mi pomoći, Mickie! – rekla je Odella dok se nervozno vrtila po krevetu. Te noći malo je spavala, neprestano se trzala i budila misleći da mora krenuti u Portsmouth.

Stiglo je jutro. Posluga je našla pismo koje je netko gurnuo ispod ulaznih vrata. Odella je pročitala pismo i rekla gospođi Barnet da je neće biti jer ju je gospođa Gravson pozvala u goste na noć ili dvije.

– Dobro će vam doći malo promijene, gospođice Odella! – rekla je gospođa Barnet. – Dobro je što idete malo od kuće, ovdje ste jako usamljeni kada nema gospodara. Što ćete ponijeti od odjeće?

Odella uopće nije razmišljala o odjeći. Dopustila je gospođi Barnet da joj u putnu torbu stavi jednu od njenih najljepših večernjih haljina, onu koju joj je majka kupila pred smrt. Odella ju još nikada nije imala priliku obući.

Gospođa Barnet se raspričala. Rekla je Odelli kako je vrijeme da ponovo počne izlaziti na zabave i plesove, kao što je to radila kada je bila mlađa.

– Svi dječaci s kojima sam tada plesala, – odgovorila je Odella, – sada su odrasli i nalaze se ili u mornarici ili u vojsci.

Odella se nakon posljednje riječi lagano stresla. Što ako pokvari markizov plan? Što ako je jedan od mladića koji su poginuli krivnjom madam Zosine, neki od dječaka s kojim je kao djece igrala lovice? Sjetila se svoga djetinjstva i na trenutak se osjetila sretnom, zaboravivši sve trenutne probleme.

Odellu uopće nije zanimalo što joj gospođa Barnet stavlja u putnu torbu. Sjetila se, međutim, da će po markizovim uputama morati glumiti osobu koja ima iskustva kao medicinska sestra, a sve njene haljine izgledale su mladenački i poprilično neozbiljno da bi se pomislilo kako to pripada takvoj osobi. Sjetila se svoje crne haljine koju je nosila nakon majčine smrti i odlučila upravo nju obući u Portsmouth. Ta je haljina imala i pripadajući ogrtač.

– Zašto želite to nositi? – upitala je začuđeno gospođa Barnet. – Gospođi Gravson će to sigurno biti čudno.

– Otac ne vjeruje u predugu korotu, a majka je uvijek govorila da nas naši voljeni i poslije smrti promatraju iz raja i pomažu nam, – rekla je Odella i brzo dodala, – ali gospođa Gravson bi se mogla jako iznenaditi zbog toga što ja nisam u dubokoj crnini. Nema smisla uznemiravati je.

– Vjerojatno imate pravo, – rekla je gospođa Barnet. – Ali meni se najviše sviđate u svojim muslimskim haljinama. Izgledate predivno u njima.

– Hvala vam, – nasmijala se Odella.

Poslije podne je obukla svoju crnu haljinu i crni ogrtač s kapuljačom koja je skrivala njenu kosu i činila joj lice izrazito blijedim. Pogledala se u ogledalo i zaključila kako nimalo ne izgleda kao medicinska sestra, ali izgleda bar malo ozbiljnije i strože. Tada se sjetila očevih naočala koje je nosio ljeti da mu sunce ne grize oči dok proučava svoje knjige. Bile su to obične naočale prekrivene tamnim slojem poput tinte, a to je donekle ublažavalo jačinu sunčevih zraka. Odella ih je stavila na lice i pogledala se u zlatno uokvireno ogledalo u očevoj radnoj sobi. To je ogledalo bilo vjenčani poklon njenih roditelja. S naočalama je zaista izgledala puno starija. Sada nitko neće sumnjati u njenu priču da je ona zaista medicinska sestra. Tada je začula korake pa je brzo sakrila naočale u svoju torbu. Gospođa Barnet je otvorila vrata.

– Kočija je pred kućom, gospođice Odella, – rekla je starica, – vaša je putna torba već u kočiji, a ja sam pridodala i mali kovčeg u kojemu je jedna lijepa pelerina, u slučaju da ipak odustanete od te crne haljine.

Odella se lagano osmjehnula.

– Obećajem da ću skinuti crninu ako vidim da je suvišna.

Odella je poljubila gospođu Barnet i mahala Emily koja ju je promatrala kroz prozor kuhinje.

Potom je ušla u kočiju koja je bila vrlo jednostavna i ničim se nije isticala. Međutim, kočijaš joj se učinio drugačijim od običnih kočijaša. On joj se nije obratio već je samo prstima dotakao svoj šešir. Pokrenuo je kočiju niz cestu u parku. Gospoda Barnet je mahala dok su odlazili. Odella je bila uplašena. Znala je da odlazi u potpuno neizvjesnu pustolovinu. Kada je izgubila iz vida gospođu Barnet i prestala joj mahati, ugledala je malu omotnicu na sjedištu preko puta njenog. Uzela ju je i otvorila. Unutra je bio jedan mali komad papira na kojemu je pisalo:

– Ratni brod Heroic isplovljava u petak, a ratni brod Victorious u subotu.

Shvatila je da su to imena brodova i podaci koje mora proslijediti špijunu. Pretpostavljala je da su ti podaci lažni i da u petak i subotu ne isplovljava niti jedan brod. Omotnica joj se činila teškom pa je pogledala još jednom unutra. Na dnu omotnice bila je bočica puna tekućine crvene boje. Shvatila je da je to druga doza sredstva za uspavljivanje koju će ona možda morati dati madam Zosini ukoliko ona počne dolaziti k svijesti prije nego li se pojavi tajni agent. Odella je brzo spremila omotnicu u svoju torbu. Osjetila je slabinu i oslonila se na sametasti naslon sjedišta. Prvo se pomolila Bogu za pomoć, a potom je zamolila i Mickieja da joj pomogne.

Konji su naglo ubrzali, toliko da Odella više nije mogla smireno razmišljati. Znala je da će morati biti potpuno smirena i vrlo oprezna da ne učini nikakvu

pogrešku. Tješilo ju je markizovo obećanje da će je čuvati njegovi vrlo sposobni ljudi. Ali, teško je čuvati nekoga na tolikoj udaljenosti. Odella je znala da će je tajni agent na bilo koji način ubiti ako sazna za klopku koja mu se sprema.

Tijekom rata puno se pričalo o špijunima i na njihov su se račun zbijale mnoge šale. Vjerovalo se da špijune u Englesku dovode krijumčari, a pričalo se i to da su neki špijuni sami preveslali Kanal. Nakon što bi prešli more, skrivali su se po uvalama i u ušćima rijeka dok ih ne bi pokupili njihovi prijatelji. Nitko, zapravo, nikada nije vidio špijuna, posebno ne u mjestu Nettleway, pa se sve svodilo na priče i prepričavanja. Međutim, Odellin otac je u svojim povišnim istraživanjima pronašao podatke o špijunima koji su špijunirali još u davnoj prošlosti. Osjetila je snažnu želju da se sada posavjetuje sa ocem. Više od svega željela je njegov savjet. Pomislila je kako bi joj otac zasigurno strogo zabranio sudjelovanje u tako opasnom poduhvatu.

Kad je bila dijete svi su je mazili i pazili. I kada je odrasla nije smjela ići nikuda bez pratnje. Odella je primijetila iznenađenje na licu gospođe Barnet jer gospođa Gravson nije poslala nikoga tko bi pratio Odellu na putu do nje. Kada je gospođa Barnet rekla Odelli da je kočija stigla, njih dvije su pošle hodnikom do predvorja. Gospođa Barnet je tada rekla:

– U kočiji je samo kot ijaš, ali pretpostavljam da će vam biti dobro s njim.

– Naravno da će sve biti u redu, – odgovorila je Odella. – Gospođa Gravson ionako živi u blizini.

Gospođa Barnet nije ništa odgovorila. Ipak se namrštila i tako bez riječi izrazila svoje neslaganje s gospođom Gravson.

Približili su se Portsmouthu. Odella se pitala je li kočijaš upoznat sa cijelim planom. Htjela gaje pitati ima li kakvu poruku za nju od markiza.

Primijetila je da je kočija ušla u gradsku vrevu. Mnoštvo je ljudi bilo na cesti, svi su išli prema Lincoln Fieldu koji nije bio daleko od luke. Lincoln Field je bilo ogromno polje koje se

nikada nije obrađivalo, već se koristilo za različite prigode kao što su Sajam cvijeća ili vojne parade. Ponekad su se tamo održavale i boksačke borbe koje su privlačile toliko ljudi da su se morale održavati na tako velikom prostoru kao što je Lincoln Field. Odella se sjećala zadnje borbe kada je Tom Scott, šampion Engleske, sasvim očekivano pobijedio šampiona Portsmoutha.

Kočija je stigla na Lincoln Field. Odella je shvatila kako je markiz isplanirao da se njen dolazak podudara s početkom predstave u velikom šatoru. Čula je svirku orkestra i ciku uzbuđenih glasova. Mnogo se malih dječaka vrzmalo ispred šatora. Pokušavali su makar na trenutak ugledati životinje koje su vodili u cirkusku arenu. Neki su ležali na zemlji i pokušavali zaviriti ispod platna šatora. Nekoliko je cirkuskih čuvara reda tjeralo takve promatrače. U ostalom dijelu cirkusa bilo je puno tiše i mirnije, samo što je nekoliko mališana sjedilo i smijalo se na stepenicama cirkuskih kočija. Te natkrivene cirkuske kočije bile su smještene podalje od velikog šatora, uz sam rub polja. Konji, koji su većinom bili šareni, nisu bili upregnuti. Samo su mirno pasli, neki zavezani za jednu nogu, a neki potpuno slobodni. Odellina kočija nije se zaustavila nego je produžila na drugi kraj polja. Na drugoj strani polja bilo je nešto drveća, a nigdje u blizini nije bilo cirkuskih kočija. Odellina kočija zaustavila se ispod jednog drveta čije su je grane napola skrivale. Odella se nije micala dok joj kočijaš nije otvorio vrata. On joj je rekao tiho, učenim glasom:

– Ja ću ostati ovdje, gospođice, cijelu noć.

Odella je progovorila mirnim glasom:

– Hvala vam...

– Ako sada pođete u šator proročice, – nastavio je muškarac, – tamo ćete zateći jednog pomorskog časnika.

Muškarac se zatim okrenuo prema svojim konjima kao da nije želio da mu Odella postavi kakvo pitanje. Ona je izišla iz kočije. S lijeve strane vidjela je malu stazu koja je vodila u središte polja. Da ju je netko vidi kako ide tom stazicom bio bi uvjeren da ona dolazi iz grada. Odella je požurila prema cirkusu i zatim pošla prema šatoru madam Zosine podosta udaljenom od glavnog šatora. U blizini šatora madam Zosine primijetila je lijepu, šarenu, nadsvođenu kočiju. Pretpostavljala je da ona pripada madam Zosini. U tu će kočiju proročica biti prenesena kada padne u nesvijest.

Bilo je rano predvečerje pa Odella nije očekivala puno ljudi u šatoru madam Zosine. Ispred šatora stajao je muškarac od kojega je kupila kartu. Očito je bio Rom, crnkos i s crnim očima. Bio je stariji i unatoč šarenoj košulji nije joj izgledao privlačno. Uzeo je od Odelle novac ne rekavši ni riječ. Dao joj je kartu i raširio krilo šatora da bi ona mogla ući. Samo je dvoje ljudi čekalo u šatoru. Najbliža sjajnom zastoru, koji je skrivao madam Zosinu, sjedila je mlada djevojka. Do nje je sjedio muškarac kojega je Odella tražila. Bio je obučen u mornaričku odoru i stariji od mornara koje je Odella vidjela dan prije. Sjela je na stolicu do njega. On se ponašao kako je i očekivala. Nije obraćao nikakvu pozornost na nju. Neprestano je zurio u zastor koji je skrivao proročicu. Prošlo je tri ili četiri minute kada se zastor otvorio, a iza njega se pojavio jedan mladić. Bio je to jednostavan seljanin i po izgledu lica bio je vjerojatno sretan s onim stoje čuo. Pružio je ruku mladoj djevojci.

– Sve je u redu, Kitty, – rekao je, – poći ćemo svojim putem i uspjeti.

– Jesi li siguran? – upitala je ona zabrinuto.

– Proročica tako kaže, a ona zna! – odgovorio je. – Idemo, nemojmo se zadržavati ovdje.

– Ali, proročica nije rekla moju budućnost! – prigovorila je Kitty.

– Ali moja budućnost je i tvoja budućnost! – odgovorio je mladić. – Idemo sada.

Izvukao ju je iz šatora pomalo na silu. Tada je mornarički časnik prošao iza zastora. Odella se premjestila na stolicu na kojoj je sjedila Kitty da bi čula što se događa iza zastora. Čula je zavodljivi glas madam Zosine kao i kada je izvlačila podatke od mladih mornara dan prije.

– Ispred vas je sjajna karijera, – rekla je. – Jednog dana bit ćete slavni i sjetite se da sam ja prva koja vam je to rekla.

– Zato sam vas i došao čuti, – rekao je časnik.

Nakon još nekoliko pitanja rekao joj je da postoji zaista mala nada da dobije promaknuće.

– Vi ćete biti promaknuti ne jednom već puno puta prije nego završite karijeru u mornarici, – predvidjela je madam Zosina.

– Da vidim... Dobit ćete priliku da iskažete svu svoju hrabrost u borbi.

Tada gaje mudro navela da priča o tome kuda ide i što će raditi. Odella je pomislila kako bi glas madam Zosine hipnotizirao svakoga i naveo ga da kaže sve što ona želi znati. Mornarički časnik je dopustio Zosini da do kraja odigra svoju igru. Kad je ona pogodila ime broda na kojem časnik plovi, on je uzviknuo s lažnom iznenađenošću:

– Kako ste to mogli znati?

– Sve je ovdje u mojoj kristalnoj kugli, – odgovorila je. – Sada ću vas obasuti svojim magičnim moćima kako biste sigurno prešli preko Kanala i stigli na vaše odredište.

Obećala je da će misliti na njega i čuvati ga svojom magijom nakon što isplovi iz Portsmoutha.

– Kad dođete na svoje odredište, naći ćete se u sukobu ili čak u velikoj borbi, – rekla je madam Zosina, – ali pod vašim zapovjedništvom vaši će ljudi pobjediti, a vi ćete biti nagrađeni.

Odella je čula kako je pomorski časnik uzbuđeno uzdahnuo i pomislila je kako on dobro glumi.

– Rekli ste mi što sam želio znati, – rekao je časnik kada je madam Zosina utihnula glumeći iscrpljenost. – Ponio sam sa sobom bocu najboljeg Clareta koju mi je dao moj otac, trgovac vinima. To je vino pio i sam prestolonasljednik. Ja bih htio da sa mnim nazdravite u ime moje dobre sreće koju ste mi predvidjeli.

– Vrlo ću rado nazdraviti sa vama, – složila se madam Zosina.

Začuo se zvuk povlačenja čepa i pretakanja vina u čaše.

– Nešto ovako dobro zaista vrijedi popiti, – rekao je zadovoljno časnik. – Molim vas zaželite si neku želju prije nego ispijete vino, a ja ću učiniti to isto.

Proročica se lagano nasmijala.

– Učinit ću što ste rekli, ali i vi učinite isto.

– Nakon vašeg proročanstva mogao bih popiti i cijelu ovu bocu! – odgovorio je.

Odella je čula kucanje čaša. Tada je madam Zosina rekla:

– Za vaše zdravlje i sreću, mornaru, i neka vam se ostvare sve vaše želje.

– I da postanem slavan!

Proročica je vjerojatno ispila pola čaše jer joj je časnik rekao:

– Sada do dna, za dobru sreću! Ne smijete tako dobro vino ostaviti u čaši jer će vam ga netko ukrasti!

Madam Zosina se smijala i sigurno je popila ostatak vina iz svoje čaše. Pomorski časnik je odgurnuo svoju stolicu, ustao i rekao:

– Mislit ću na vas cijelim putem do Francuske.

– I ja ću misliti na vas, – odgovorila je madam Zosina.

Časnik je prošao kored zastora i produžio pored Odelle ne pogledavši je. Nju je to jako iznenadilo. U ruci je držao bocu i otišao iz šatora kao da nije u žurbi. Dok je prolazio pored čovjeka koji je davao i uzimao ulaznice, rekao je:

– Ta gospođa je nevjerovatna i to je jedina istina!

Čovjek mu nije odgovorio. Odella je ustala i krenula prema zastoru. Kao stoje očekivala, madam Zosina je sjedila na naslonjaču koji je ličio na zlatni tron. S obadviije strane stolice bile su dvije ogromne, upaljene svijeće. Takve iste je Odella vidjela u katoličkoj crkvi. Ispred pročiće bio je stol, a na njemu kristalna kugla na posebnom postolju. Madam Zosina još uvijek

je imala na licu zar pa je bilo teško nazrijeti njene oči u polutami osvijetljenoj samo svijecema. Pokraj kristalne kugle bio je snop igraćih karata. Čim je Odella ušla madam Zosina je upitala:

– Želiš li da tvoju budućnost pročitam iz karata ili da je potražim u kristalnoj kugli?

– Molila bih vas da pogledate u kristalnu kuglu, – odgovorila je Odella i sjela na stolicu ispred proročice.

– To je pametno! Magija koju vidim u mojoj kugli dolazi od samih zvijezda.

Madam je govorila snenim glasom, a zatim se je nagnula nad svoju kristalnu kuglu. Odjednom se uhvatila rukom za čelo i počela polako padati prema stolu. Tijelom je srušila staklenu kuglu iz njenog postolja. Odella se na trenutak nije niti pomaknula, a kada se uvjerila da je madam Zosina zaista onesvješćena, potrčala je kroz zastor do čovjeka koji joj je prodao kartu. Baš u trenutku kada je prodavač karata davao kartu jednom mladom muškarcu, pojavila se Odella i rekla:

– Madam Zosina se onesvijestila! Pozovite nekoga da mi pomogne odnijeti je u njena kola.

Čovjek ju je pogledao preneraženo. Odella namjerno više ništa nije rekla, nego je otrčala u šator. Pogledala je iza sebe i vidjela prodavača karata kako trči prema cirkusu. Potom je otišla iza zastora i s teškoćom podigla tijelo madam Zosine natrag u naslonjač. Odella se gadilo previše dodirivati madam Zosinu. Zato je vrškovima prstiju skinula njen zar i vidjela joj lice. Odella je očekivala da je madam starija žena, ali nije očekivala da je tako ružna. Sada je znala zašto je madam stalno nosila zar preko lica. Lice joj je bilo koščato i izborano, a Odella je pomislila da se ispod sjajne tijare i vela nalazi sijeda kosa.

Odella je čekala. Činilo joj se da je prošlo puno vremena kada se konačno pojavio prodavač karata sa još jednom ženom. Ušli su sa stražnje strane šatora, odmah iza madam Zosine.

– Što se dogodilo? – upitala je žena.

– Madam Zosina mi je baš namjeravala reći sudbinu kada je odjednom pala u nesvijest, – objasnila je Odella. – Srećom, ja sam medicinska sestra. Čini mi se da je madam Zosina pretrpjela lakši srčani udar.

– Srčani udar? – vrisnula je žena. – Zbog čega bi ona dobila srčani udar?

– Takve se stvari događaju iznenada, – odgovorila je Odella, – a kao medicinska sestra mogu vam reći da to ne mora biti ništa ozbiljno. Za sat ili dva moglo bi joj biti bolje.

– Sat ili dva? – ponovila je žena. – To je puno vremena! Petnaestero ljudi čeka vani da im se prorekne sudbina.

– Moramo ju odnijeti u njena kola da se malo odmori, – rekla je Odella. – Kada dođemo tamo reći ću vam moj prijedlog koji vam možda može pomoći.

– Sumnjam da bi mi vaš prijedlog mogao pomoći, – odgovorila je žena, – ali Zosinu svakako moramo odnijeti odavde. Luke, podigni je brzo i odnesi odavde kako je netko ne bi vidio i postavljao neugodna pitanja.

– To nikako ne želimo, gospođo Covey, – odgovorio je Luke.

Bez teškoća podigao je madam Zosinu, koja ionako nije bila velika žena. Gospođa Covey poslala je za njim pogledavajući prema ljudima koji su čekali karte, provjeravajući je li netko vidio što se dogodilo. Kola su bila u blizini pa je gospođa Covey požurila i otvorila vrata. Luke je unio madam Zosinu i položio je na krevet. Unutrašnjost kola je bila vrlo lijepo uređena, s lijepom španjolskom prostirkom na krevetu.

– Vрати se natrag u šator, Luke, – strogo je naredila gospođa Covey. – Prodaj karte, a ako se ona uskoro ne oporavi ja ću ljudima vratiti novac.

– U redu, gospođo Covey, – složio se Luke, – ali ne znam što bih im rekao.

– Nemoj im ništa reći! – dodala je oštro gospođa Covey.

Odella je bila na koljenima pored onesvješćene proročice. Maknula je tijaru i veo s njene glave i vidjela da joj je kosa obojana u crveno, stoje njeno lice činilo gotovo groteskno. Kada je Luke izjurio van, gospođa Covey je upitala:

– Hode li joj biti dobro?

– Mislim da de joj biti dobro za nekoliko sati, a do sutra de se sigurno oporaviti, – odgovorila je Odella.

– Do sutra! – zabrinuto je uzviknula gospođa Covey. – A što du redi onima koji čekaju na red?

– Upravo je za to vezan moj prijedlog, – odgovorila je Odella. – Ja vam mogu pomodi. Mogu preuzeti njeno mjesto. –

– Vi? Što vi znate o proricanju?

– Ja sam, sasvim slučajno, proročica, – odgovorila je Odella. – Nisam slavna kao madam Zosina, ali sam u mom kraju poznata po proročanstvima koja se ostvaruju kad ih ja predvidim. Ja proričem na sajmovima tijekom ljeta, a zimi na plesovima.

Gospođa Covey je duboko uzdahnula. Ona je bila žena od pedesetak godina i imala je velike podočnjake ispod očiju, ali je, zasigurno, nekad bila lijepa žena.

– Zaista mislite da bi mogli zauzeti mjesto madam Zosine? – upitala je. – Ona je dobra proročica i ljudi prelaze na stotine kilometara da bi razgovarali s njom.

– Vi ne želite da oni odu razočarani, a ja vam se kunem da znam proricati budućnost. Ako obučem odjeću madam Zosine, nitko neće primijetiti razliku.

– Čini se da vas je sama sudbina poslala ovamo, – rekla je gospođa Covey. – Večeras očekujemo veliku navalu. Nastat de velika zbrka ukoliko ljudi ne budu mogli posjetiti proročicu.

– Bilo bi ih šteta razočarati, – rekla je Odella, – a kako ja večeras nemam ništa u planu, rado du vam pomodi.

– Mi demo vam, naravno, platiti i bit demo zahvalni na vašoj pomodi, – rekla je gospođa Covey.

– Ljudi de uskoro postati nervozni, – rekla je Odella. – Morat dete mi pomodi da se obučem.

Dok je to govorila, počela je skidati svoj ogrtač. S olakšanjem je primijetila da je gospođa Covey brzo razodjenula madam Zosinu. Pomislila je kako će ostaviti na sebi svoju crnu haljinu, ali gospođa Covey joj je počela otkopčavati vezice na leđima pa ju je morala skinuti. Vrlo brzo je obukla svjetlucavi ogrtač i veo koji je madam Zosini davao tajanstven izgled. Gospođa Covey joj je preko vela stavila tijaru sa sjajnim lažnim dijamantima i purpurnim perijem. Gospođa Covey ju je pogledala zadovoljno.

– Nitko nikada ne bi rekao da niste madam Zosina, – rekla je.

– Gdje je zar? – upitala je Odella.

Zar je bio na podu pa ga je gospođa Covey podigla.

– Znači, tako se to zove, – rekla je gospođa Covey. – Ja sam to oduvijek zvala marama za nos.

Objesno se nasmijala. Zatim je Odella rekla:

– U slučaju da se madam ne oporavi do večeri možda bi bilo najbolje da ostanem s njom preko noći. Bilo bi jako loše da bilo tko sazna, pa čak i članovi cirkusa, da je netko zamijenio madam Zosinu.

– To je jako lijepo od vas, – rekla je gospođa Covey. – Imate potpuno pravo. Ako netko od njih sazna, sutra će znati svi.

Gospođa Covey je mahnula rukom po zraku i dodala:

– Do sutra bi pola Portsmoutha znalo daje madam Zosini pozlilo, a to bi nam sigurno smanjilo posjete!

– Onda je bolje da sve napravimo u tajnosti, – rekla je Odella. – Pustimo i Lukea neka misli da se to madam Zosina vratila u šator.

– Luke neće nikome ništa reći. U to sam sigurna, – rekla je gospođa Covey, – a ja ću se pobrinuti da on ne otvara usta.

Zatim se osvrnula po kolima.

– Donijet ću pokrivač i jastuk da vam bude ugodno preko noći, – rekla je zatim gospođa Covey. – Kao što sam već rekla, jako sam vam zahvalna i neću vam ovo nikada zaboraviti.

– Bolje bi bilo da odem u šator, – rekla je uzbuđeno Odella. – Odavde vidim da se puno ljudi približava šatoru pa je bolje da što prije počnem s poslom.

– Divni ste! – rekla je zahvalno gospođa Covey.

Odella joj se nasmiješila.

– Bit će ovo potpuno novo iskustvo. Proricati u ovakvom kostimu! – rekla je Odella. – Čini mi se da ljudi, na svu sreću, uvijek pitaju ista pitanja.

– Sigurno daje tako, – rekla je gospođa Covey, – a vi im recite ono što žele čuti.

Gospođa Covey pomogla je Odelli da siđe iz kola niz male stepenice. Odella je bila malo nespretna u odjeći madam Zosine. Brzo su otišle u šator. Gospođa Covey ju je napustila, a Odella je čula komešanje iza zastora. Luke je sigurno rekao ljudima da moraju malo pričekati madam Zosinu pa su oni izgubili strpljenje. Odella je upravo sjela na pozlaćeni tron kada je čula Lukeov glas:

– Madam Zosina će sada primiti gospodu iz prvog reda. Ostale molim za tišinu!

Nastala je potpuna tišina.

PETO POGLAVLJE

Odella je počela osjećati strašan umor. Više od dvadeset ljudi tražilo je njeno proročanstvo, a ona se toliko unosila u taj posao da ju je to potpuno iscrpilo. Pitala se koliko je sati. Sigurno se već približavala noć jer je nekoliko njenih posjetioca reklo da moraju požuriti kući. Odella je bila uzrujana zbog jednog ili dva vojnika koji su je posjetili, a za koje je ona znala da neće još dugo živjeti. Mislila je kako će oni makar poginuti u borbi, a neće biti potopljeni prije nego što ispale metak. Kada nije mislila na budućnost mladića i djevojaka, misli su joj bile usmjerene k markizu. Nadala se da je markiz sve dobro isplanirao i da brodovi, čija imena mora predati tajnom agentu, nisu imena brodova koji su već isplovili ili trebaju isploviti neki drugi dan. To bi ju odalo. Nije mogla znati ništa sa sigurnošću, mogla je samo promatrati mnoštvo uzbuđenih lica mladića i djevojaka koji ju pitaju:

– Recite mi što će mi se dogoditi u budućnosti?

Napokon je čula Lukeov glas iza zastora:

– Dame i gospodo, to bi bilo sve za večeras. Ako želite vidjeti madam Zosinu, dođite sutra.

Odella je uzdahnula s olakšanjem i opustila se u naslonjaču. Kako se morala stalno naginjati i pretvarati se da gleda u staklenu kuglu, počela su je boljeti leđa. Pomislila je kako bi trebala provjeriti je li madam Zosina još u nesvijesti. Uzela je svoju torbu koja je stajala pored pozlaćenog naslonjača. U njoj je bila druga doza sredstva za uspavljivanje, kao i imena brodova koje je morala reći agentu. Odella se uplašila da je od silnog proricanja već zaboravila njihova imena. Luke joj se nije obratio pa je ona sama izišla kroz zadnji dio šatora. Već je pala noć pa je u daljini mogla vidjeti samo obrise posljednjih posjetioca koji su napuštali veliki šator. Smijali su se i vikali dok su nestajali niz cestu u tamu. Odella je požurila do kola madam Zosine. Vrata nisu bila zaključana pa je ušla. U kolima je vladala potpuna tišina. Pronašla je lampaš koji je vidjela prvi put kada je došla u kola. Upalila je lampaš i vidjela proročicu koja je još uvijek ležala na mjestu na kojem su je i ostavili. Oči su joj bile zatvorene i bila je u nesvijesti kao i kad ju je Luke nosio u kola. Polako je skinula svoju svjetlucavu odjeću i uredno je složila na stolicu. Potom je obukla crnu haljinu.

Pitala se koliko će morati čekati prije nego što se pojavi tajni agent kojemu je madam Zosina trebala dati podatke. Bilo joj je drago što je onemogućila da madam tu večer pošalje brodove u neizvjesnost i njihove posade u smrt. Spasila je živote makar nekolicini mladih ljudi koji su čekali na ukrcaj u Portsmouthu. Odella je tek tada primijetila nekoliko pokrivača i jas-

tuk koji su bili složeni u kutu. Potom je uočila da na stolu ima nešto hrane pokriveno krpom. Kada je maknula krpom, vidjela je sendviče i čašu mlijeka. Pitala se je li to večera madam Zosine koju ona jede svake večeri ili je to gospoda Covey poslala samo zbog nje. Znala je da mora nešto pojesti, ali je bila previše nervozna da bi nešto stavila u usta.

Približavalo se vrijeme kada se trebao pojaviti tajni agent. Pomisao na to izazvalo je u njoj plimu straha. Dodatno ju je brinula pomisao da bi se madam Zosina mogla probuditi svakog trenutka i odati ju. U tom bi slučaju njen život bio u velikoj opasnosti. Zato je otvorila svoju torbu. Izvadila je omotnicu u kojoj je bila doza sredstva za uspavlivanje u slučaju da se madam probudi. Izvadila je bočicu s opijatom. Tada je primijetila da je u omotnici još nešto što prije nije vidjela. Izvadila je dvije ili tri vrlo male tablete i upitala se zašto ih je markiz tamo stavio. Bile su umotane u komadić papira na kojemu je pisalo:

– Za upaljeno grlo.

Na trenutak joj se to učinilo čudnim, ali je onda shvatila o čemu se radi. Markiz je stvarno mislio na sve. Shvatila je da nije agent mogao otkriti po glasu koji se razlikovao od glasa madam Zosine. Toga se prije nije sjetila. Znala je da joj te tablete neće

ublažiti bol upaljenog grla, već da će joj izazvati malu upalu, pa će joj glas zvučati isto kao i Zosinin. – Zaista je sve razradio, – rekla je sama sebi. Potom se stresla od neugode jer joj se činilo da sve dublje i dublje tone u tu opasnu igru.

Pogledala je okolo po kolima i ugledala sat. To nije bio skup sat, ali je vjerojatno bio dovoljno točan. Prošlo je jedanaest sati. Pošla je do velikog prozora i vidjela da su sva svjetla na velikom šatoru ugašena. U daljini je vidjela nekoliko osvijetljenih prozora na drugim cirkuskim kolima. Agent je mogao stići svakog trenutka, a Odella je morala biti potpuno spremna za taj susret. Bilo joj je žao što nije ponijela ogrtač. Mislila je da će možda morati izići van, a vani je bilo vrlo hladno. Tijekom dana bilo je malo rane proljetne topline, ali noći su još uvijek bile vrlo hladne. Pomislila je kako bi joj dobro došao debeli zimski ogrtač. U tom je trenutku pogledala na drugi kraj kola. U tamnom kutu visilo je nešto stoje sličilo na ogrtač. Odella je skinula tu stvar s vješalice i uvjerala se da je to zaista crni ogrtač s kapuljačom. Nešto joj je govorilo da madam Zosina dočekuje agenta odjevena upravo u taj ogrtač. Bez obzira je li to istina ili ne, Odella se učinilo mudro da ga odjene. Kapuljaču je mogla navući preko čela te sakriti dio lica i svoju zlatnu kosu. Markiz je rekao da se agent vjerojatno neće približiti tako blizu da bi si vidjeli lica, ali ona nije htjela riskirati. Molila se Bogu da agenta susretne u mraku i da jedan drugome zaista ne vide lica.

Raširila je pokrivače po podu i naslonila jastuk uz drvenu stranu kola. Navukla je kapuljaču preko glave, legla na pokrivač i čekala. Da bude sigurna da joj se lice ne vidi, omotala je zar oko vrata pa ga je mogla svaki trenutak dignuti do nosa. Tada se sjetila još nečega. Izvadila je popis imena brodova iz svoje torbe, pročitala ih nekoliko puta da ne bi učinila pogrešku, a zatim je otišla ugasiti lampaš. Morala je u potpunom mraku naći put do prostirača i jastuka. Kada se ponovo spustila na pokrivač, shvatila je da je jedina svjetlost u toj noći, blago svijetlo zvijezda koje je dopiralo kroz prozor. Nije se čulo ništa osim disanja madam Zosine, a to je potvrđivalo da je živa.

– Pomozi mi Mickie, pomozi mi! – rekla je iz dubine srca.

Pokušavala je ostati pribrana, ali se nije mogla oduprijeti strahu koji ju je savladavao. Osjećala je trnce kroz cijelo tijelo, pitala se hoće li uopće biti u stanju progovoriti i jednu riječ kada se agent konačno pojavi.

– On bi trebao doći... uskoro, – mislila je Odella.

Uzela je jednu od tableta i stavila je u usta. Imale su užasan okus, ali je znala kako je markiz imao dobar razlog da stavi tablete u omotnicu te se prisilila staviti tableticu u usta. Kada je stopila tabletu, rekla je glasno:

– Dobra večer.

Istina, njen glas je sada zvučao muklo i neprirodno.

– Posve sam spremna i strpljivo čekam, – rekla je sama sebi. – Još mi samo nedostaje tajni agent!

Da nije bilo toliko opasno, možda bi se bila nasmijala svemu tome. Ona je bila djevojka iz provincije i nikada u životu nije iskusila nikakvu pustolovinu, a sada je preobučena u drugu ženu čekala francuskog agenta u romskoj čergi. On je namjeravao uništiti brodove koji su iz Portsmoutha vozili mladiće kako bi se pridružili Wellingtonovoj vojsci. Sve joj je to zvučalo nevjerovatno, ali se sve to ipak događalo.

– Moram biti vrlo mirna, vrlo mirna... i sabrana, – rekla je tiho. – Pomozi mi... Mickie... Pomozi mi! – U taj trenutak čula je kucanje na vratima. Netko je pokucao samo jednom, ali vrlo glasno. Odella se na trenutak potpuno ukočila te se nije mogla niti pomaknuti. Brzo je navukla zar preko lica. Ustala je i polako krenula po mraku do vrata. Otvorila ih je i na trenutak pomislila da joj se sve to pričinilo jer ispred nije bilo nikoga. Tada je ugledala muškarca kako se udaljava niz stazicu prema cesti. Pomislila je kako je sigurno on kucao. Noć je bila tamna, bez Mjeseca, pa je jedva nazrela obrise kočije na cesti. Kao da joj netko govori što da radi, točno je znala kako se mora ponašati. Sišla je niz stepenice, zatvorila vrata i pošla prema čovjeku koji se udaljio. On ju je čekao, i kada je vidio da mu se približava, nastavio je hodati. Kada je Odella došla do ceste, vidjela je kočiju koju su vukla dva konja. Muškarac koji joj je kucao stajao je pokraj vrata i otvorio ih kada mu se Odella približila. U kočiji je bilo mračno. Odella je vidjela da su zastori navučeni na prozore kočije. Od nje se očekivalo da ude pa je to i učinila. Ušavši, osjetila je jak miris konjaka, pomiješanog s još jednim mirisom kojega isprva nije mogla prepoznati. Tada je začula glas:

– Madam, sjednite na malo sjedalo.

Malo sjedalo je bilo odmah pored nje. Odella je sjela, vrata su se zatvorila i zavladao je potpuni mrak. Ispružila je ruke u mraku da bi pronašla nešto na što bi se oslonila i pri tome dotakla nekakvu kutiju iz koje se začulo uplašeno lepetanje. Odella je ispustila tihi glas ispunjen strahom.

– Sve je u redu, madam, – rekao je muškarac. – To su samo naši golubovi koji su pomalo uznemireni zbog napornog putovanja preko mora.

Odelli je trebala nadljudska snaga da ne vrisne. Sada je otkrila odgovor na pitanje koje je mučilo i nju i markiza. Golubovi! Kako se prije nisu toga sjetili? Odjednom je začula glas drugog muškarca:

– Ako oni mogu podnijeti valove, – rekao je glas, – onda mogu i ja.

Odella je mislila da će se sastati samo s tajnim agentom. Bila je strašno iznenađena činjenicom da su dva muškarca sjedila preko puta nje. Zato su je i zamolili da sjedne na malo sjedište.

– Zar je more bilo tako nemirno? – upitao je prvi muškarac, za kojega je Odella mislila da je agent.

Odgovor je stigao na francuskom:

– Bilo je užasno!

Zatim je taj isti muškarac upitao:

– Ona ne razumije francuski?

– Niti riječ! – odgovorio mu je agent na francuskom, a zatim se nagnuo prema Odelli. Sada je mogla još jače osjetiti smrad konjaka iz njegovih usta.

– Recite mi, madam, imate li što novo za mene? – upitao je. – Ispričavam se što sam zakasnio, ali kao što ste čuli, more je bilo nemirno.

Odella je toliko stišala svoj glas daje i njoj samoj zvučao kao duboki šapat.

– Imam dva broda za vas, – rekla je, – ratni brod Heroic koji isplovljava u petak i ratni brod Victorious koji isplovljava u subotu.

– Odlično! Bit će to dvije pobjede, kao što znate, dvije veličanstvene pobjede!

– Ja ću vam dati i treću pobjedu, veličanstveniju od svih koje ste ikada postigli, – rekao je drugi muškarac na francuskom.

– Nadam se da ste u pravu, – odgovorio je agent također na francuskom, – ali sjećam se da su i Jacques i Henri pokušali i nisu uspjeli.

– Ali ja sam drugačiji, – odgovorio je Francuz. – Ja imam pozivnicu.

Rekao je to hvalisavim glasom. Odella je shvatila da je on pio više nego agent. Raspoznala je onaj drugi miris pomiješan s konjakom. Bio je to smrad slane vode. Francuzu se sigurno smočila odjeća kada je prelazio Kanal.

– Ovdje je vaša nagrada, – rekao je agent Odelli na engleskom, – a dobit ćete još kada nam dostavite nove podatke.

On se uzvrpoljio tražeći nešto u svom džepu, a zatim je to stavio Odelli na krilo. Odella je napipala kovanice i stisnula ih u šaku. Potom je agent rekao:

– Deset zlatnika za prvi brod, a sada ću vam dati još dvadeset za drugi brod.

Počeo je pretraživati po drugom džepu, ali je tada Francuz rekao:

– Idemo! Vrijeme je da krenemo.

– Poštanska kola vas čekaju, – rekao je agent. – Bez problema ćete stići u London do sutra poslije podne.

– Moram sve isplanirati u detalje, – odgovorio je Francuz, – jer ne želim gubiti vrijeme.

Agent je pronašao ostatak zlatnika i dao ih Odelli. Kada je Odella uzela zlatnike, agent se nagnuo i pokucao na prozor kočije, a kočijaš je izvana otvorio vrata. Francuz je odmah, vrlo spretno, iskočio iz kočije i nestao u mraku. Odella je pretpostavljala da je žurio na mjesto gdje su ga čekala poštanska kola. Odella je zatim, pomalo nespretno, izašla iz kočije. Čim je stupila na tlo, kočijaš je zalupio vrata, popeo se na kočiju i dohvatio uzde. Uzeo je bič i snažno udario konje po leđima. Konji su naglo krenuli pa je kočija velikom brzinom nestala niz cestu podižući prašinu. Sve se to odigralo tako brzo da je Odella ostala zbunjeno stajati pokraj ceste. U rukama je čvrsto držala zlatnike.

Opasnost je završila! Agent i Francuz su otišli! Odella je tada potrčala prema drveću gdje ju je i trebala čekati kočija. Željela je što prije ispričati markizu stravične stvari koje je čula, a bojala se da joj se nešto ne dogodi i da mu ne uspije sve ispričati. Zbog toga je trčala brže nego ikada u životu. Čak je ni dugački, crni ogrtač nije mogao usporiti. Skinula je zar da bi mogla lakše disati. Skinula je i kapuljaču da bi bolje vidjela. Laknulo joj je kada je vidjela da je kočija čeka na dogovorenom mjestu. Kočijaš ju je sigurno vidio da dolazi i zato je otvorio vrata. Odella mu je prišla sva uspuhana pa joj je on pomogao ući. Izmorena se bacila na sjedalo. Shvatila je da je još netko u kočiji te je vrisnula od straha. – Sve je u redu, – čula je tihi glas. – To sam samo ja.

Bio je to markiz. Odella je osjetila takvo olakšanje da mu se bacila u naručje i počela nepovezano govoriti:

– O... Mickie... Mickie. Spasi me! Oni će me... ubiti... ako saznaju!

Markiz ju je zagrlio. Osjetio je nekontrolirane drhtaje njenoga tijela. Podigao je njene noge na sjedalo pored njega i držao je u naručju kao dijete. Odella je shvatila da je sada potpuno sigurna i rasplakala se. Bespomoćno je jecala, a markiz ju je stisnuo jače uza svoje tijelo i osjetio njen strah.

– Sve je gotovo, – rekao je. – Na sigurnom ste i nitko vam neće nauditi.

Odella nije mogla govoriti. Osjetila je da se kočija pokrenula i uspjela je zaustaviti suze.

– Žao... žao mi je, – mrmljala je, – ali bilo je tako...zastrašujuće... Saznala sam kako se prenose obavijesti... preko Kanala... Oni koriste golubove.

– Golubi pismonoše! – uzviknuo je markiz. – Moj Bože, kako se nisam toga sam sjetio?

– Golubovi su... u kočiji... Ne smijete im dopustiti... da pošalju te golubove...

– Nemojte se brinuti, – rekao je markiz, – moji ljudi prate njihovu kočiju.

Markiz je još čvršće zagrlio Odellu i rekao joj: – Kako sam mogao isključiti golubove? Nikada mi nije palo na pamet da bi mogli golubove krijumčari ti u brodovima.

Odella se sjetila ostalih riječi koje je čula pa je rekla:

– Sa agentom je bio i jedan Francuz koji je nestao u tami prije nego što sam izašla iz kočije.

– Francuz? – uzviknuo je preneraženo markiz.

– Da... Kad sam rekla agentu imena brodova, on je rekao da će to biti dvije velike pobjede... Francuz je tada rekao da će mu dati... još veću pobjedu!

Markiz se ukočio čuvši te riječi.

– Još veću pobjedu? – ponovio je. – Je li rekao o kakvoj se pobjedi radi?

– Ne, nije ništa rekao... ali je agent rekao da su... Jacques i Henri pokušali pa nisu uspjeli... Francuz je odgovorio da će on uspjeti jer ima... pozivnicu. – Markiz je trenutak šutio, a onda je upitao: – Je li rekao još nešto? – – Ne... Rekao je samo da se žuri, a agent ga je uvjeravao... da ga poštanska kola čekaju... i da će do sutra poslije podne biti u Londonu.

Na trenutak je zavládala tišina.

– Pričao je na francuskom. Jeste li zapazili nešto osobito na njemu?

– Nisam ga mogla vidjeti... Ni njega ni agenta, – odgovorila je Odella. – Sjedili smo u mraku... Na prozore su bili navučeni zastori.

– A slušali ste pažljivo što govore?

– Da... A Francuz je... popio puno konjaka. Osjetila sam također... i miris mora... Ali ga isprva nisam prepoznala. More je bilo uzburkano... Sigurno mu je smočilo odjeću.

– A njegov glas? – pitao je markiz. – Kakav mu je bio glas?

– Bio je dubok... Osim kada se hvalisao, onda bi mu se glas utanjio... Ali, njegov naglasak je neosporno pariški.

– Vi također govorite pariški francuski?

– Da... moja majka je inzistirala da naučim... najbolji, pariški izgovor francuskog... iako se to ne doima... domoljubno.

– Možemo biti samo zahvalni na tom vašem znanju francuskog koji se sada pokazao neprocjenjivim, – rekao je markiz.

Odella je dlanovima obrisala oči. Markiz je izvadio maramicu iz svog džepa i pružio je Odelli.

– Žao mi je... što san plakala, – rekla je, – ali...

Dok je govorila, slr/atila je da je još uvijek u markizovom naručju. Njena glava je bila na njegovom lijevom ramenu, a cijelim svojim tijelom bila je oslonjena na njegovo tijelo. Bilo je mračno u kočiji, ali i ugodno u markizovom naručju. Odella se nije željela pomaknuti. Osjećala se sigurnom i zaštićenom.

Iz onoga što je rekao Francuz, Odella je zaključila da on namjerava nekoga ubiti. Ta ju je misao neprestano progonila.

– Ne želim vas prestrašiti, – rekao je markiz, – ali vi znate što nam je sada činiti.

Odella je tiho zavapila.

– Ne... Ne mogu više... Strah me je, jako strah... Da su oni znali da je govorim francuski, ubili bi me!

– Obećajem da ću vas štititi, – rekao je markiz, – kao što sam vas i do sada štitio. Valjda vam je jasno, Odella, da samo vi možete spasiti Njegovo Veličanstvo.

Nastala je potpuna tišina, a zatim je Odella prozborila gotovo nečujnim glasom:

– Jeste li rekli... Nj... Njegovo... V... Veličanstvo?

– Vjerujem da je Francuz došao ubiti našega prestolonasljednika, – rekao je markiz. – Dvojica koje je spomenuo pokušali su već prije ubiti prestolonasljednika, ali su uhvaćeni i smaknuti.

– Mislite li... da će ovaj Francuz... uspjeti?

– Neće ako ga razotkrijemo.

– A kako ćemo to učiniti?

Odellu je opet obuzeo strah i markiz je osjetio njeno drhtanje. Ponovo ju je privukao k sebi.

– Poslušajte me Odella, – rekao je tiho, – sve što trebate učiniti jest da dođete na bal koji prestolonasljednik priređuje sutra na večer u kući Carlton u Londonu.

Malo je zastao, a zatim nastavio:

– Neće to biti veliki bal kao što su inače njegovi balovi, ali očito je dovoljno velik kad je taj Francuz uspio nekako nabaviti pozivnicu. Sigurno će pokušati ubiti prestolonasljednika kad mu se pruži prilika za to.

– Možete ga... zaustaviti... i bez mene! – zavapila je zabrinuto Odella.

– Ali, kako ću ga prepoznati kad nikada nisam čuo njegov glas? – upitao je markiz.

– Ali ja... ja ne mogu više. Užasno me je strah!

Bujica riječi navrla je na njene usnice. Pritisnula je svoje lice na markizovo rame.

– Bili ste jako hrabri, – rekao je nježnim glasom. – Bili ste predivni! Ne znam niti jednu ženu koja bi se ponijela tako hrabro i domoljubno!

Odella je uzdahnula. Markiz je govorio sa zadivljujućom iskrenošću. Ona je čvrsto zaklopila oči kako bi spriječila suze, a zatim je prošaptala:

– Učinit ću... učinit ću sve što tražite... od mene... Ali, morate mi pomoći.

– Pomoći ću vam, bit ću stalno uz vas i nitko vam neće moći učiniti ništa na žao.

Zavladala je tišina i Odella je osjetila da njihova kočija juri. Uplašena poput malog djeteta, upitala je:

– Gdje idemo?

– Idemo u moju kuću. Vaša će posluga misliti da spavate kod gospode Gravson.

– A što ćemo... onda? – upitala je Odella.

– Zatim ćemo krenuti za London. To neće biti lako putovanje, ali ja ću vam pokušati olakšati koliko god budem mogao. Noćas se morate dobro naspavati.

Odella nije više ništa rekla. Htjela je reći kako ne može ići u London sama s markizom, ali joj se to učinilo smiješnim nakon svega što je učinila za njega. Tek tada je shvatila da ne bi smijela sjediti u naručju čovjeka kojega jedva poznaje. Činilo joj se, međutim, da ju njegov zagrljaj ispunjava dubokim osjećajima. Učinila je gotovo neprimjetan pokret. Markiz je shvatio što ona osjeća pa ju je posjeo pored sebe i pokrio joj koljena malenim pokrivačem. Primio je njenu ruku između svojih dlanova.

– Moramo biti jako pažljivi, – rekao je, – a vi se morate u potpunosti prisjetiti Francuzovog glasa, njegove intonacije, naglaska i načina govora, tako da ga prepoznate čim ga ponovo čujete.

– Pokušat ću... Dat ću sve od sebe, – obećala je Odella.

– Moram vas nešto upitati, – rekao je markiz drugačijom bojom glasa.

– O čemu se radi? – upitala je Odella nervozno.

– Kada ste maloprije ušli u kočiju nazvali ste me Mickie. Zašto ste me tako nazvali?

– On mi je bio u mislima... jer sam cijeli dan razgovarala s njim o stvarima koje moram učiniti.

– A tko je on? – upitao je markiz.

Njegov je glas postao prekoran. Odella je znala da joj je markiz strogo zabranio da bilo s kim razgovara o svom tajnom zadatku.

– On je... moj izmaštani prijatelj još iz djetinjstva, – objasnila je Odella, – ali sada mi se čini daje on moj anđeo čuvar.

– Anđeo čuvar! – rekao je polako markiz. – To je stvarno nevjerovatno jer je mene moja majka zvala Mickie kada sam bio mali.

Odelline oči su se širom otvorile.

– Vaša vas je majka... zvala... Mickie?

– Moje krsno ime je Michael, – rekao je markiz.

– Oh...!

To je bilo sve što je Odella mogla izustiti. Činilo joj se kao da se nekom čudnom slučajnošću njen prijatelj, anđeo čuvar Mickie, stopio s markizom. Nije to mogla objasniti riječima, ali kada su njegovi prsti još čvršće obrglili njenu ruku, ona je znala da se upravo to dogodilo.

U kuću Midhurst stigli su za manje od pola sata. Kada su stigli, Odella je već čvrsto spavala. Markiz ju je polegao na cijelo sjedalo, stavio joj mali jastuk pod glavu i pokrio je pokrivačem, a on je sjeo preko puta na malo sjedalo. Znao je daje Odella potpuno iscrpljena. Pretpostavljao je da Odella nije spavala noć prije, a zatim je ovu noć doživjela pravu dramu.

Kočija je stala ispod dugačkog, velikog stepeništa koje je vodilo do ulaznih vrata. Markiz je izišao iz kočije. Naredio je jednome od svojih sluga da probudi kucepaziteljicu.

– Gospođa Briggs je već budna i čeka vas na vrhu stepeništa, vaše gospodstvo, – rekao je mladi sluga, – da bi vam bila na usluzi.

Markiz nije ništa rekao. Nagnuo se u kočiju i nježno podigao Odellu u naručje. Odella je bila toliko lagana da ju je on bez poteškoće odnio uza stepenice do predsoblja, pa bogato izrezbarenim drvenim stepeništem do vrha. Gospođa Briggs gaje pričekala i nije postavljala nikakva pitanja vidjevši mladu djevojku u njegovom naručju. Samo je pošla ispred njega i otvorila vrata jedne od mnogih soba za goste. Iza markiza hodao je sluga s lampom. Markiz je polegao Odellu u krevet.

– Pustite mladu gospođicu da se odmori i neka je nitko ne ometa. Htio bih prvo nešto pojesti, – rekao je.

– Hodu li skinuti mladu gospođicu, gospodstvo? – pitala je gospođa Briggs.

Markiz je potvrdno kimnuo glavom.

– Poći ćemo za London čim nam zamijene konje. Odmah stavite pokrivače i jastuke u moju putničku kočiju.

– U redu, vaše gospodstvo.

Gospođa Briggs je žurno otišla. Markiz je zastao i na trenutak se zagledao u Odellu. Pomislio je kako na svijetu ne postoji ljepša i neviniya žena, potpuno neiskvarena zlom i okrutnošću svijeta. S druge strane, ponašala se hrabro kao malo koja žena. Sjetio se da ne smije gubiti vrijeme pa je žurno izišao iz sobe. Silazeći niz stepenište, počeo je davati slugama naredbe.

ŠESTO POGLAVLJE

Odelli se, kroz san, činilo da joj se cijela soba vrti ispred očiju. Nije znala što joj se događa. Otvorila je oči i pomislila da još uvijek sanja. Ležala je pokrivena i vidjela markiza pored svojih nogu. Tek tada je shvatila da se nalazi u jurećoj putničkoj kočiji. Odella je ispuстила tihi zvuk pa ju je markiz pogledao.

– Gdje sam? – pitala je Odella.

– Vozimo se prema Londonu, – odgovorio je markiz. – Vi ste cijelim putem hrkali i mislio sam da se nećete probuditi!

– Ja ne hrčem! – odgovorila je Odella pomalo uvrijeđeno, tek tada shvativši da je markiz zadirkuje.

– Bili ste tihi poput miša, – rekao je. – Opustite se i nastavite spavati. Ja ću vas čuvati. –

Odelli se učinilo nevjerovatnim to što se ona uopće nije sjećala da su je prebacili iz kočije, kojom su napustili Portsmouth, u putničku kočiju koja juri prema Londonu. Sjećala se samo da je plakala i da ju je markiz tješio. Teško joj je bilo povjerovati da upravo juri za London gdje mora spasiti život prestolonasljedniku. Kao da je znao što joj se sve vrti u glavi, markiz je rekao:

– Ne morate brinuti, sve sam već isplanirao. Ako ništa drugo, makar ćete vidjeti kuću Carlton.

– Želite mi reći da... ću morati... ići tamo? – upitala je zabrinuto Odella.

– Ići ćemo na bal koji priređuje Njegovo Veličanstvo, – rekao je markiz. – Mislio sam da ću biti previše zaposlen u Portsmouthu i da ću morati propustiti jedan tako važan događaj, a dogodilo se tako da vas moram odvesti na taj bal. Siguran sam da će vam se svidjeti.

– Ali... kako ću? – upitala je Odella znajući da nema što odjenuti.

Tada se sjetila da joj je gospođa Barnet u putnu torbu spremila večernju haljinu koju je, navodno, trebala nositi kod gospođe Gravson. Uzbudivala ju je pomisao da će vidjeti kuću Carlton o kojoj je tako puno čula. Nagnula je glavu na jastuke koje joj je stavio markiz. U tom je trenutku primijetila da više na sebi nema crni ogrtač koji je uzela madam Zosini. Sada je imala na sebi drugačiji ogrtač; podstavljen i prošaran hermelinovim krznom. Taj ogrtač i pokrivač preko nogu sasvim su je dobro grijali. Kako je bila malena, imala je dovoljno mjesta da se ispruži na sjedalu putničke kočije. Markiz je upravljao kočijom s prednjeg sjedišta, a sluga je bio pomalo neudobno smješten skroz u zadnjem dijelu kočije. Odella nije vidjela slugu, ali je znala gdje on sjedi jer je već prije vidjela takvu kočiju kada im je jednom prilikom u posjet došao ujak. Bila je nasamo s markizom i jurila brže nego ikada prije u svom životu. Kočiju su vukla četiri konja kojim je markiz upravljao s nevjerojatnom spretnošću. Znala je da bi to zadivilo njenog oca. Markiz je nosio ogrtač s visokim okovratnikom. Vidjela je njegovu siluetu kroz noćnu tamu i pomislila kako je on najzgodniji muškarac kojeg je ikada vidjela. Bio je snažan i zgodan muškarac. Upravo je tako zamišljala Mickiea.

– Imamo sreće, – rekao je markiz, – što je noć obasjana mjesečevim sjajem pa možemo putovati istom brzinom kao i po danu.

– Hoće li nam trebati puno vremena do Londona? – pitala je Odella.

Sjetila se kako je agent rekao da će Francuz stići u London do poslijepodneva.

– Ovom brzinom neće nam trebati puno vremena, – rekao je markiz. – Na brzinu ćemo promijeniti konje i vi ćete nešto pojesti. Sigurno ste gladni nakon svega što ste prošli.

Odella se sjetila da nije pojela sendviče i popila mlijeko u kolima madam Zosine. Bila je previše uplašena dok je čekala agenta da bi jela, a sada je osjećala glad. Bila bi rado pojela bilo što, ali nije znala gdje bi usred noći našli hranu.

Noć je bila posrebrana mjesečevim sjajem i sve je izgledalo predivno. Cesta ispred njih izgledala je poput lelujave srebrne rijeke. Markizovi konji bili su dobro pripremljeni, a markiz izvrstan vozač koji je uspijevao izbjeći sve rupe na cesti i nepotrebno njihanje kočije.

Odella je ležala na jastuku i razmišljala kako će se ove noći sjećati cijelog života. Pomislila je kako bi o tome jednoga dana mogla napisati knjigu. Pokušala je ne razmišljati što ju čeka na kraju tog putovanja. Bojala se, zaista se bojala da neće prepoznati francuzov glas. Ako on uspije ubiti prestolonasljednika, sve će to biti njena krivnja.

– Nemojte se brinuti! – rekao je tiho markiz. – Uživajte u ovoj predivnoj noći i neka vas tješi misao da noćas, a ni bilo koje druge noći iz Portsmoutha neće odletjeti niti jedan golub pismonoša!

– Jeste li sigurni... da će vaši ljudi... uhvatiti agenta? – upitala je Odella.

– Imam potpuno povjerenje u te ljude, – odgovorio je markiz, – i vjerujem da vaše briljantno otkriće neće proći bez rezultata.

Odella je zašutjela na nekoliko trenutaka, a onda je upitala:

– A što će se... dogoditi madam Zosini?

– Ona je već u zatvoru.

Odella je duboko uzdahnula.

– Zar će biti... pogubljena?

– Nemojte brinuti o tome, – rekao je odlučno markiz. – Zaboravite proročicu i usmjerite se samo na ono što je ispred nas. Morate izgledati prelijepo i vrlo privlačno u kući Carlton.

Na markizovo iznenađenje, Odella se nasmijala.

– Zar zaista očekujete da bi djevojka iz provincije, koja nikada nije bila ni na jednom londonskom balu, mogla zasjati među svim onim prekrasnim, otmjenim ženama koje, kako čujem, okružuju prestolonasljednika?

Zvučala je potpuno iskreno i vrlo samozatajno. Markiz je pomislio kako je i samozatajnost jedna od odlika koje je izdvajaju od ostalih žena. Najljepša odlika njenog karaktera bio je njen smisao za humor.

– Obećajem vam da ćete zasjati, – rekao je markiz. – Ako vam se haljina koju nosite ne čini dovoljno otmjenom, onda ćemo moliti, posuditi ili ukrasti jednu koja će vam odgovarati.

Odella se opet nasmijala. – Ne čudi me što pobjeđujete u svim svojim bitkama, – rekla je. – Moj otac kaže da je samouvjerenost nešto što čovjek mora posjedovati da bi uspio u životu.

Markiz se složio s tvrdnjom njenog oca. Istovremeno je pomislio da možda ipak malo previše očekuje od Odelle. Kako će ta mlada djevojka prepoznati glas čovjeka kojeg je čula samo jedanput? Stvar je otežavala činjenica da je on bio stranac, a Odella je bila toliko uplašena da se možda više brinula za svoj život nego što je obraćala pozornost na njegov glas. Jureći i dalje kroz noć, mislio je kako se sudbina poigrala s njom. Kada je prije dva dana dolazio u Portsmouth smatrao je da su mu vikont Castlereagh i premijer povjerali nemogući zadatak. Gotovo da nije bilo nikakve nade za rješenje problema. Već su se do sada gotovo svi okušali u rješavanju tajne zašto brodovi engleske flote bivaju napadnuti od francuske mornarice čim se, u noći, otisnu od obale Portsmoutha. Nikome od njih nije palo na pamet da tajne podatke prenose golubovi pismonoše. Prije nego što je markiz uopće stigao objasniti lordu Lieutenantu razlog svog dolaska u Portsmouth i prije nego lije uspio započeti svoju istragu, pojavila se Odella. Ona mu je dala nevjerovatne podatke koji su doveli do razotkrivanja špijuna. Markiz je pomislio kako je Odella dar od Boga. Zbog svoje zahvalnosti odlučio joj je boravak u kuću Carlton učiniti nezaboravnim. Bio je siguran da njena ljepota, koja ga je zadivila, neće proći neopaženo. Razmišljao je kako bi previše samouvjerenosti i umišljenosti uništilo Odellinu draž. Uputio joj je kratki pogled pun nježnosti. Jasno ju je vidio na mjesecini koja je prodirala u kočiju. Gledala ga je širom otvorenih očiju u kojima se nazirao odsjaj zvijezda.

– Ona je predivna, jednostavno predivna! – pomislio je u sebi.

Pomislio je kako bi bila velika greška da se ona zaljubi u njega. Kao kćerka seoskog župnika teško da bi se mogla uklopiti u njegov život. Ali on je nije želio ostaviti, možda čak i slomljenog srca, ni kada ih zajednički posao za domovinu više neće povezivati. On nije bio umišljen već jednostavno iskren prema sebi. Bio je svjestan da se jako puno žena, kao i gospoda Georgina, ludo zaljubilo u njega čim ih je pogledao. Međutim, gospoda Georgina, koju je učinio svojom ljubavnicom, bila je nešto potpuno drugačije od nevine, mlade djevojke odrasle u provinciji. Markiz je znao da se jednog dana mora oženiti i dobiti nasljednika, ali njemu se nije nikuda žurilo. Nakon užasnih godina rata, želio je neko vrijeme uživati kao neženja. Usput je otkrio da su žene u Londonu lijepe poput cvijeća i imaju jaku želju da ih on ubere. Njegove su veze završavale mlako kao što su i započinjale, a zatim bi jednostavno potražio neki drugi cvijet. Nikada nije produžavao vezu nakon što bi mu žena dosadila. Većina žena, kao i gospođa Georgina, znale su da neće moći ništa napraviti kada ih on odluči napustiti. Mogle su to samo prihvatiti i pustiti ga da ode. Bilo je nekoliko slučajeva da su žene plakale i preklinjale, ali markiz ih nije slušao. On je cinično vjerovao da uvijek postoji drugi muškarac koji će zauzeti njegovo mjesto čim se on udalji od neke žene. Ali sada je bio zabrinut za Odellu. Znao je da će, ako se Odella zaljubi u njega, to biti potpuno drugačiji osjećaj od onoga koji je pobudio u gospođi Georgini. Za Odellu će to biti nešto sveto. Ipak je Odella bila žena koja je u svojim mislima ili bolje rečeno u svom srcu, zamijenila svog anđela čuvara s markizom.

– Moram biti jako, jako oprezan kako je ne bih povrijedio, – pomislio je markiz. – Mora se vratiti kući sa najljepšim uspomenama na svoju londonsku pustolovinu. Te će uspomene prepričavati i uvesaljavati čovjeka za kojega će se udati.

Markiz je kočiju uvezao u dvorištu jednog odmoriš ta. Odella je nakon dugog vremena progovorila i pitala:

– Zar... stajemo... negdje?

– Obećao sam vam da ćete negdje nešto pojesti, – odgovorio je markiz.

– Ali... zar u ovo doba svi ne spavaju?

Markiz se samo nasmiješio i zaustavio konje. Dva konjušara odmah su dotrčala iz obližnje štale.

– Poslao sam jednog slugu da jaši ispred nas, – objašnjavao je markiz, – no on je jahao po puteljcima i poprečnim cestama kako bi obavijestio ljude o našem dolasku. Nadam se daje izvršio moje naredbe jer ću inače biti jako ljut.

– Vi mislite na sve! – uzviknula je Odella.

– Za sada mislim samo o tome da se vi najedete, – odgovorio je. – Požurite u gostionicu jer vas tamo sigurno čeka služavka s objedom.

Služavka je odvela Odellu na gornji kat u jednu sobu osvijetljenu svijećama. U sobi je bilo tople vode s kojom se mogla oprati. Tek sada je vidjela da je ogrtač koji je nosila bio puno ljepši nego što je mogla razabrati u mraku kočije. Bio je od tamnoplavog sameta, prošaran najmekšim i najtoplijim hermelinskim krznom. Dok je skidala ogrtač, poželjela je da ispod njega ima nešto ljepše od njene crne haljine. Nije se previše zamarala tim mislima jer je znala da su u velikoj žurbi. Oprala se i pošla dolje. Povelj su je u privatnu sobu. U velikom kaminu gorjela je vatra, a sa strane je bio postavljen stol. Kraj stola je stajao markiz i izgledao jako otmjeno u jahaćim hlačama boje šampanjca. Njegove su čizme bile tako ulaštene da se u njima mogao vidjeti odraz kao u zrcalu. Nasmijao joj se kada je ušla u sobu i povukao joj stolicu.

– Sjednite, Odella. Naručio sam jelo u kojem ćete, nadam se, uživati. Vrlo brzo moramo opet na put.

Vruća juha bila je izvrsna kao i odlično pripravljena pastrva koju su poslužili nakon juhe. Poslije su pili šampanjac koji je Odella inače pila samo u posebnim prilikama kao što su Uskrs ili rođendani. Bila je zaista jako gladna i pojela je sve što su pred nju stavili. Veoma je uživala sjedeći pored kamina koji je širio ugodnu toplinu. Kada su poslužitelji izišli iz sobe, markiz je rekao:

– Zanima me, Odella, zašto je vaša majka tako snažno željela da vi naučite francuski jezik?

– Uvijek je smatrala daje velika greška za Engleze to što su jako zatvoreni i ne uče jezike zemalja kroz koje putuju. Naravno, to je bilo prije rata.

– Mislim da je imala potpuno pravo, – složio se markiz.

– Moja me majka zbog toga naučila francuski i španjolski, – rekla je Odella.

Markiz je htio izraziti svoje divljenje, ali je Odella nastavila:

– Kako moj otac nije imao muškog nasljednika, naučio me grčki i latinski da bi mu mogla pomoći pri njegovim istraživanjima. Uvijek sam se nadala, ako budem imala sreće, da ću jednog dana posjetiti Grčku.

Markiz je bio zaprepašten. Od svih žena koje je poznao gotovo niti jedna nije imala nikakvog obrazovanja. Nikada se nije nadao da bi mogao razgovarati o stranim zemljama i njihovim književnostima s nekom ženom. Pomislio je kako bi još o mnogo čemu volio razgovarati s Odellom, ali je htio što prije i u rekordnom vremenu stići u London. Odella je, umotana u topli ogrtač, ušla u kočiju i sjela pored markiza. Noge je omotala krznenim pokrivačem. Konji su bili zamijenjeni i odmorni pa su jurili velikom brzinom. Bilo je nemoguće započeti intiman razgovor pri takvoj brzini. Još su se jednom zaustavili, ali samo pet minuta kako bi zamijenili konje. Mjesec je počeo blijediti, a zvijezde nestajati. Prvi tračak sunčevog zlata po-

javio se s istoka. Odelli se to učinilo toliko lijepim pa se osjećala kao da putuje u neku magičnu zemlju. Zaboravila je na svoje probleme i strahove. Nesvjesno se približila markizu. On ju je pogledao i upitao:

– Je li sve u redu? Jeste li se makar malo odmorili?

– Razmišljam... kako sada sve izgleda... začarano, – odgovorila je Odella.

Markizu nije promakla osjećajnost u njenom glasu.

– Za nas je ovo zaista začarani svijet, – rekao je markiz, – jer smo mi u misiji kojom moramo otkloniti zlo i pomoći domovini.

– Ja... se želim boriti... protiv zla, – promrmljala je Odella.

Pogledala je u markiza dok je to govorila. Načinu na koji gaje pogledala govorio je markizu da ona u njemu vidi viteza u sjajnom oklopu koji ide u bitku. Markiz je pomislio kako ju mora zaštititi ne samo od opasnosti koje vrebaju na njihovom putu već i od samoga sebe.

Bilo je osam sati i sunce je sjalo na kristalno čistom nebu. Markiz je okrenuo konje prema trgu Berkelev i zaustavio kočiju ispred jedne od ljepših kuća. Čim je stao sluge su raširile crveni tepih preko pločnika. Odella je vidjela puno lijepo obučених sluga i starog batlera. Svi su bili okupljeni ispred vrata. Markiz je pomogao Odelli da iziđe iz kočije, a zatim su zajedno prošli kroz ulazna vrata.

– Dobro jutro, vaše gospodstvo! – rekao je batler s puno poštovanja. – Vaše su upute stigle da nas prije sat vremena.

Markiz je kimnuo glavom i poveo Odellu uza stepenište. Na vrhu stepeništa dočekala ih je kućepaziteljica u haljini od naborane crne svile i sa snopom ključeva na srebrnom lancu. Nalazila se

markizu, a on je rekao:

– Dobro jutro, gospođo Peel. Jeste li pripremili sobu za gospođicu Wayne?

– Jesam, vaše gospodstvo.

Kućepaziteljica je požurila niz dugi hodnik i otvorila vrata jedne sobe. Dok su hodali iza nje, markiz je tiho rekao:

– Sada otidite u krevet i spavajte do podneva. Večeras ćemo morati ostati budni do kasno, a ja želim da vi izgledate savršeno.

Odella je kimnula glavom, a on je nastavio: – Zajedno ćemo popiti čaj u salonu. Zatim ću vas obavijestiti o svojim daljnjim planovima.

Utišao je glas kada je izgovarao zadnje riječi. Kada su došli do vrata sobe koja je otvorila gospođa Peel, markiz je nastavio hodati niz hodnik. Odella se jedva suzdržala da ga ne zaustavi i zamoli da ostane s njom, ali već se našla u sobi i gospođa Peel je zatvorila vrata.

– Dopustite mi da vam pomognem pri razodijevanju, gospođice, – rekla je, – sobar će vam donijeti vašu putnu torbu i doručak, baš kako je njegovo gospodstvo naredilo.

Odella je pomislila kako je puno lakše slijediti markizove naredbe i opustiti se, nego se nepotrebno brinuti. Pojela je doručak koji joj je donesen i potom otišla u krevet. Gospođa Peel zatvorila je prozor i navukla zastore kako bi zamračila sobu. Odella je mislila da će još dugo razmišljati o svemu, ali je zaspala gotovo istog trenutka kada je legla.

Markiz je otišao u svoju sobu gdje ga je čekao njegov sobar. Doručkovao je, razodjenuo se i pošao u krevet.

– Spavat ću četiri sata, Watkins, – rekao je. – Recite da mi pripreme lagani ručak i moju dvokolice. Neka sve bude spremno u dva sata.

– U redu, vaše gospodstvo, – rekao je Watkins.

Watkins je bio markizov pomoćnik u Wellingtonovoj vojsci. Prema markizovom glasu i njegovom izrazu lica znao je da se nešto sprema. Iako je bio vrlo radoznao, njegova profesionalnost nije mu dopuštala da postavi pitanja. Znao je da njegov gospodar vodi svoj mali rat i bio je siguran u njegovu pobjedu.

Tijekom rata markiz je kotistio svaku priliku za potpuno opuštanje i odmor. Najčešće je mogao spavati samo dva do tri sata na dan pa nije propuštao niti jednu priliku. Zbog toga je čvrsto spavao sve dok ga Watkins nije pozvao. Probudio se svjestan da ga čeka izuzetno važan zadatak. Znao je da će morati upotrijebiti svu svoju umnu snagu. Međutim, izgledao je potpuno opušteno kada je silazio niz stepenice, koračajući u svom otmjenom odijelu s modernim visokim oko vratnikom. Njegova je dvokolica čekala ispred vrata. Nije mogao odoljeti i ponovo se počeo diviti svojim novim konjima upregnutim u dvokolicu. Kada je sjeo na kočijaševo mjesto, rekao je batleru:

- Nadam se da ću se vratiti do četiri sata i tada ću popiti čaj u salonu sa svojom gošćom.
- U redu, vaše gospodstvo, – odgovorio je batler.

Naklonio se dok je markizova kočija odlazila i pomislio, kao i mnogo puta prije toga, da se nitko u Londonu nije mogao mjeriti s inteligencijom njegovog gospodara.

Markiz se odvezao u kuću Carlton. Ušavši u dvorište vidio je da su pripreme za večerašnju zabavu već u tijeku. Jedan od prestolonasljed-nikovih slugu otvorio mu je vrata. Markiz nije tražio prestolonasljednika već njegovog tajnika, časnika Johna McMahona.

– Časnik je u svojoj sobi, vaše gospodstvo, – rekao je sluga koji je već prije vidio markiza, – i njegov pomoćnik je s njim. – – Odvedite me do njih, – naredio je markiz. Znao je da je generalov pomoćnik časnik Tomkins Turner koji je bio u istoj jedinici s njim u Francuskoj. Markiz je pomislio kako bi mu on mogao biti vrlo koristan. I general i časnik bili su iznenađeni kada su vidjeli markiza. Časnik McMahone je ustao i rekao: – Oduševljen sam što vas vidim, vaše gospodstvo!

Njegovo Veličanstvo jučer se raspitalo o vama, ali su mu rekli da ste otišli u provinciju. Već smo se uplašili da nećete biti s nama večeras. – – Sasvim je sigurno da ću doći na bal, – odgovorio je markiz, – ali vam prije toga moram priopćiti vijesti od najveće važnosti, a odnose se na obadvojicu.

Rukovao se s časnikom dok je to govorio i dodao: – Moram vam to saopćiti u najvećoj mogućoj tajnosti.

Obadvojica su slušala markiza širom otvorenih očiju. Odmah su shvatili da se radi o nečemu vrlo važnom. Časnik McMahon provirio je kroz vrata u susjednu sobu i rekao svom tajniku da ih nitko ne smije ometati. Potom se uvjerio da nema nikoga na hodniku. Bilo je poznato da su sluge ponekad zadovoljavale svoju znatiželju slušajući kroz ključanice. Nisu to radili s nekim zlim namjerama, već su jednostavno htjeli prvi saznati što smjera Njegovo Veličanstvo. General je sjeo natrag na stolicu i rekao markizu:

- Sada možete govoriti bez straha da će vas netko čuti, – rekao je.

Markiz im je tihim glasom rekao sve što mu se dogodilo u Portsmouthu. Kada su čuli za špijunske golubove pismonoše, časnik je uzviknuo:

- Zašto se prije nitko nije toga sjetio?

- To sam se i ja pitao cijelo vrijeme, – odgovorio je markiz, – ali još niste čuli cijelu priču.

Ispričao je stoje Odella čula od Francuza i agenta. Obadva su se muškarca sledila dok su slušala njegovu priču.

– Još jedan pokušaj! – negodovao je časnik McMahon. – Kako Bonaparte i dalje može us-trajati na tome?

– Očajan je, – odgovorio je markiz. – Ako se ne dogodi nešto nepredviđeno, izgubit će rat u roku od tri mjeseca. Smrt prestolonasljednika sigurno bi odgodila taj poraz ili čak okrenula ratnu sreću na njegovu stranu. – – To je istina, – složio se časnik. – Što moramo učiniti?

- Prvo želim vidjeti popis svih koji su večeras pozvani na bal, – odgovorio je markiz.

Časnik McMahon je ustao i uzeo svežanj papira iz jednog ormarića te ga predao markizu. Na papirima su bila čitko ispisana imena uzvanika po abecednom redu.

Markiz je pregledavao papire tražeći neko strano ime. Prestolonasljednik je bio izrazito naklonjen francuskim emigrantima koji su pobjegli u Englesku u vrijeme revolucije. Ti emigranti nisu voljeli umišljenog korzikanskog desetnika, kako su zvali Napoleona, vladara Francuske, pa se nisu vratili u domovinu niti nakon revolucije. Na balu koji je prestolonasljednik upriličio u lipnju 1811., u čast svoga ustoličenja, francuski emigranti imali su osobito mjesto i prema njima se odnosilo s posebnom pozornošću. U to vrijeme markiz je bio u Portugalu, ali se sjećao da mu je otac poslao pismo u kojem je pisao o velikom balu u kući Carlton. Pismo je pročitao usred borbi na strmim planinskim liticama. U to im je vrijeme, sjećao se, strašno nedostajalo hrane. U pismu je detaljno opisan bal, pa iako se u njemu govorilo o obilnosti i raskoši, nije ga to nimalo pogodilo već ga je zabavljalo. Englezi, koji su ostali kod kuće, nisu imali pojma koje su nadljudske napore ulagali vojnici da bi porazili tiranina koji je odlučio osvojiti Britaniju. Stari markiz od Midhursta pisao je tada osvome sinu:

– Princ od Walesa objavio je 19. lipnja da će bal koji je zakazan u kući Carlton biti organiziran i kao podrška i počast izgnanoj francuskoj kraljevskoj obitelji.

Dok je čitao pismo markiz je pomislio kako je to tipično za kralja. Nastavio je čitati:

– Brzo je poslano dvije tisuće pozivnica, a neke su odaslane ljudima koji su već mrtvi. Kada smo tvoja majka i ja stigli, orkestar počasne straže svirao je u dvorištu, a ulice Pali Mali, St. James i Haymarket bile su zapriječene kočijama.

Dalje u pismu bio je opis kako je kralj primio svoje goste u sobi obloženoj plavom svilom i ukrašenom zlatnim cvijetnim ornamentima.

– Svi su emigranti bili tamo; vojvode de Berri, de Bourbon i d'Angouleme, princ de Conde, grofovi de Lisle i d'Artois i jedino preživjelo dijete Luja XVI, vojvotkinja d'Angouleme. –

Čitajući pismo markiz je pomislio kako je prestolonasljednik zaista iskazao Francuzima veliku čast. Istovremeno mu je bilo žao što Francuzi pod Napoleonovom vlašću to nisu znali ili to nisu smjeli cijeniti.

Gledajući sada popis uzvanika, vidio je pod slovom A imena grofa d'Artoisa i vojvode d'Angoulemea koji su bili pozvani i prije tri godine. Pod slovom B stajao je vojvoda de Bourbon, a pod slovom C princ de Conde. Markiz je nastavio s čitanjem popisa i stigao do grofa Jeana de Lislea. Zagledao se u to ime i zatim primijetio:

– Možda nisam u pravu, ali mi se čini da je grof de Lisle umro. Sjećam se da mi je otac govorio kako je razgovarao s njim na velikom balu 1811. godine. Otac je rekao da je već tada grof bio jako star čovjek.

– Istina, on je mrtav, – odgovorio je časnik, – ali mislim da mu je ovo neki daljnji rođak. –
– Jeste li ga ikada upoznali, – upitao je markiz. Časnik je odmahnuo glavom dajući do znanja da nije nikada upoznao tog čovjeka.

– Ne, mislim da on još nikada nije bio u kući Carlton, ali mi se čini daje odsjeo kao gost Waltera Langforda i njegove žene, gospođe Georgine, koju poznajete kao kćerku vojvode od Cumbrija.

Markiz se zamislio. Iznenada se sjetio svog prvog posjeta u kuću gospođe Georgine, u Ulici Bruton. Tada mu je gospođa Georgina rekla:

– Kuća je malena, ali je dovoljno velika za nas. Ako imate veliku kuću u londonskom Mavfairu, onda jednostavno ne možete izbjeći goste. Gosti uopće ne dolaze da bi vas vidjeli, već da bi se zabavljali po Londonu.

Markiz je znao daje to istina jer su ga razni rođaci neprekidno molili da ih primi u kuću na nekoliko dana. Kada bi ih napokon primio u goste, oni bi se zabavljali uokolo i markiz ih gotovo nije ni vidio iako su spavali u istoj kući.

– Zbog toga što nam je kuća malena ja mogu odbiti sve nepoželjne goste, – nastavila je gospođa Georgina, – osim, naravno, nekih Walterovih prijatelja.

Nasmijala se i dodala:

– Ako on pozove nekoga, mora se odreći svoje sobe za odmor, ali onda im to skupo naplati!

Markiz je znao da je Walteru Langfordu uvijek nedostajalo novaca pa je bilo normalno što je naplaćivao spavanje u svojoj sobi. Markizu je bilo neobično to što je grof Jean de Lisle radije plaćao Walteru Langfordu nego da odsjedne kod nekih svojih rođaka. Puno je Francuza dolazilo na zabavu i mogao je odsjesti kod bilo koga od njih. No, moguće je, razmišljao je markiz, da grof nije niti mogao odsjesti kod nekog od rođaka te on samo previše sumnja u njega. Na listi je pronašao još dva francuska imena, gospodina de Queyraca i grofa de Valena, za koje je znao da moraju biti neprestano nadgledani. Završio je čitanje popisa i stavio ga sa strane. Tada je časnik rekao:

– Hoćete li razgovarati o tome s Njegovim Veličanstvom?

– Naravno, – odgovorio je markiz. – Vi znate kao i ja da njega najviše nerviraju planovi koji mu se rade iza leđa, bez njegova znanja.

Obadva muškarca koji su slušali markiza znala su da je to istina.

– U redu, pođite za mnom, – rekao je časnik, – ja ću vas odvesti do njega.

Ali molim vas, objasnite mu svu ozbiljnost ove situacije. Naš posao i onako je užasno težak, a Njegovo Veličanstvo ponekad voli koketirati s opasnošću.

Markiz se nasmiješio. Znao je da prestolonasljednik nije volio kada ga sa svih strana čuvaju i zaštićuju. Nekoliko puta su ga upozorili da ga Francuzi žele ubiti, a on je mirno odgovorio da će atentatori biti sretni ako uopće uspiju ući u kuću Carlton.

– Dajte sve od sebe i uvjerite ga da je u stvarnoj opasnosti, – molio je časnik dok je vodio markiza kroz hodnik.

– Razgovarat ću s njim potpuno otvoreno, – obećao je markiz.

Časnika, međutim, ovo obećanje nije umirilo i on je i dalje izgledao vrlo zabrinut.

SEDMO POGLAVLJE

Odellu je probudila gospođa Peel koja je povlačila zastore s prozora. Činilo joj se da je jako dugo spavala. Dvije služavke unijele su kupku koju su stavile pored kamina. Gospođa Peel im je naredila da nalože vatru.

– Danas će biti sunčan dan, – rekla je – ali se snažno osjeti miris hladnoće u zraku.

Odelli se kupka pored kamina činila kao nevjerojatan luksuz. Iz kupke je dopirao snažan miris ulja za kupanje od ljubičice, a gospođa Peel je napomenula da je to ulje dopremljeno iz markizove kuće u Hampshireu. Nakon što se okupala Odella je obukla jednostavnu, ali otmjenu haljinu koju je ponijela da bi je nosila kod gospođe Gravson. Poprilično uzbuđena pošla je u salon. Pored velikog naslonjača bio je postavljen stol na kome je bilo sve servirano za čaj. Nedostajao je samo srebrni čajnik. Odella je mislila da će ga donijeti kada dođe markiz. Salon je bio predivan utetsen vazama punim cvijeća koje je prostoriju' ispunilo opojnim mirisom. Odella se osvrnula i pored kamina ugledala mali stol, a na njemu novine. Pogled na novine The Times i The Morning Post izazvao je u njoj osjećaj krivnje. Njen otac je inzistirao da ona svaki dan čita novine.

– Mi možda živimo u malom selu koje ljudi smatraju nazadnim, – govorio je, – ali možemo držati korak s događanjima u zemlji i na kontinentu ako čitamo novine.

Zbog tog nastojanja njenog oca, Odella bi svaki dan pročitala novine od prve do zadnje stranice. Otkada je otišla sa markizom nije pročitala niti jedan redak iz novina. Zato je sada znatiželjno uzela The Morning Post i pročitala naslove. Zanimao ju je bal koji se te večeri trebao održati u kući Carlton pa je otvorila rubriku Dvorski krugovi. Mislila je da će možda tu pronaći popis uglednih ljudi koje će sresti kada stigne na bal. Tek je počela sa čitanjem, kada

je u salon ušao markiz. Odella se silno obradovala kada ga je vidjela. On je zatvorio vrata i pošao prema njoj.

– Vratio sam se, – rekao je, – i imam vam puno toga za ispričati.

– Dobre vijesti... ili loše vijesti? – pitala je Odella.

Prije nego što je markiz mogao odgovoriti, ušao je batler sa srebrnim čajnikom kojega je stavio na veliki srebrni pladanj. Na pladnju su već bile zdjelice s kremom, mlijekom i šećerom. Odella je pomislila kako je sve to previše raskošno za samo dvoje ljudi, ali je znala da je markiz na to navikao.

– Vi si prvi utočite, – rekao je markiz, – siguran sam da ste jako gladni, ukoliko niste već nešto pojeli.

– Pojela sam vrlo obilan doručak, – odgovorila je Odella, – a onda sam spavala do prije sat vremena.

– To je upravo ono što sam mislio da trebate učiniti, – rekao je markiz. – Večeras morate biti vrlo odmorni i prisebni.

Način na koji je to rekao podsjetio je Odellu na njene strahove. Prije nego je markiz uspio bilo što reći, vrata su se naglo otvorila i u sobu je ušla nevjerojatna pojava. Odella ju je pogledala zaprepašteno, nikada nije vidjela tako lijepu, a u isto vrijeme tako opuštenu ženu.

– Michaele! – uzviknula je lijepa žena. – Vidjela sam tvoju dvokolicu ispred ulaznih vrata pa sam znala da si se vratio.

Gospoda Georgina raširenih je ruku klizila niz salon prema markizu. Nosila je satensku haljinu jarko zelene boje ukrašenu zelenim nojevim penjem koje je lepršalo oko nje dok je hodala. Uši su joj bile ukrašene sjajnim smaragdima. Nosila je ogrlicu od smaragda koji su blještali zelenim plamenom, kao i narukvica na njenoj lijevoj ruci. Markiz je polako ustao, a Odella je ostala bez daha jer nikada nije vidjela nekoga da izgleda tako čarobno.

– Upravo sam se vratio u London, – rekao je markiz.

– Pretpostavljam da bi me došao posjetiti, – rekla je gospoda Georgina nježnim glasom.

Markiz je uljudno podigao njenu ruku k usnama i poljubio ju. Potom je rekao:

– Kao što vidiš, ja sam vrlo zauzet, Georgina.

– Ali, nisi prezauzet da bi vidio mene! – protestirala je gospođa Georgina. – Kako možeš pomisliti takvo što?

Pogledala gaje zabacivši glavu unazad. Izazovno je otvorila crvene usne. Potom je kratko pogledala prema Odelli i upitala sasvim drugačijim tonom glasa:

– A tko je ovo? Zašto je ona ovdje?

Upitala je to s jasnim prijekorom u glasu. Odella je duboko uzdahnula.

– Dopusti da te upoznam sa gospođicom Odellom Wayne, koja je jedna od mojih rođaka, – rekao je tiho markiz. – Ona će ovdje prenoćiti, a večeras će poći sa mnom na bal u kuću Carlton.

– Pretpostavljam da ima svoju pratilju? – rekla je gospođa Georgina opet prijekorno.

– Naravno! – odgovorio je markiz. – Kako imam puno toga za razgovarati s mojim rođacima, moraš me ispričati jer bih te sada želio otpratiti do tvoje kočije.

Na trenutak se činilo da će gospođa Georgina odbiti otići, a onda je lagano negodujući pošla prema vratima ne obraćajući ni najmanju pozornost na Odellu. Markiz je pošao za njom i kada su izišli na hodnik ona je prošaptala:

– Moram te vidjeti, Michael. Znaš koliko si mi nedostajao.

– Pričat ćemo o tome kasnije, – odgovorio je markiz.

Gospođa Georgina, međutim, nije krenula.

– Walter sutra odlazi, – rekla je.

– Ponovo? – uzviknuo je markiz. – Kuda ide?

– Ide nekim poslom na južnu obalu, – rekla je gospođa Georgina, – pa možemo biti zajedno.

Markiz nije ništa odgovorio. Pošao je prema stepeništu pa ga je Georgina morala pratiti. Sišli su šutke do predvorja jer su dolje stajali batler i dvojica slugu. Prošli su kroz ulazna vrata i onda se gospođa Georgina zaustavila na stepenicama. Rekla je potpuno tihim glasom:

– Sutra u sedam i trideset, umrijet ću od iščekivanja, moj najdraži Michael.

Markiz joj je pomogao da uđe u kočiju. Ona mu je mahala, ali markiz nije odgovorio. Vratio se natrag u kuću namrštenog lica. Kada je došao u salon, shvatio je da je gospođa Georgina bila pravi šok za Odellu. Znao je da Odella u svom mirnom životu nikada nije susrela takvu osobu. Gospođa Georgina oblačila se slobodno i ponašala se, najblaže rečeno, previše otvoreno. Kada je markiz otpratio gospođu iz salona, Odella je bila više nego šokirana. Sva očajna zaključila je da je to sigurno žena koju markiz voli. Kod kuće je načula nešto o lukavim i profinjenim damama londonskog visokog društva, ali još nikada nije upoznala niti jednu od njih. Zato je gospođa Georgina bila za nju pravo otkriće. Kada su markiz i gospođa Georgina izišli iz salona, Odella je skočila od stola i otrčala u svoju sobu. Nije razumijela svoje osjećaje, ali je bila jako povrijeđena i razočarana. Bilo joj je potpuno jasno da je gospođa Georgina gotovo tepala markizu i gledala ga nježno.

– Ona ga... voli! – mislila je Odella.

Onda je pomislila da i on voli nju. Kako ne bi volio neku tako lijepu i elegantnu ženu? Odelli se činilo da su i oči gospođe Georgine blještale kao i smaragdi.

– Naravno... daje voli! – opet je ponovila za sebe. – A kako je i ne bi volio... kada je tako... jako lijepa?

Osjetila je iznenada stezanje u grudima. To ju je začudilo i uplašilo pa je rekla:

– Pomozi mi, Mickie. Što... mi je činiti?

Izenada je shvatila da Mickieja nema i da je on zapravo markiz. Tada joj je postalo jasno da će, ako izgubi markiza, izgubiti i Mickieja.

Kada se markiz vratio u salon, vidio je da tamo nema nikoga. Pitao se da li da pozove Odellu natrag. Onda je pomislio da bi to možda još više pogoršalo situaciju. Toliko toga su morali napraviti te večeri pa je nije želio zbunjivati pričama o gospođi Georgini. Uostalom, što joj je mogao reći? Bilo mu je jasno da su Georginino ponašanje i izgled šokirali Odellu. I najnaivnija žena shvatila bi da on i Georgina imaju neku vezu. Uzeo je šalicu čaja nadajući se da će se Odella možda sama vratiti. Kada se ona nije vratila, markiz se spustio u svoju radnu sobu. Želio je razmisliti o predstojećoj večeri i teškom zadatku koji je povjerio Odelli. Bilo mu je jasno da će se ona, ako ne prepozna Francuzov glas i on napadne prestolonasljednika, osjećati krivom do kraja svog života. Opet je osjetio snažnu želju da je zaštiti i spasi od neugodnosti koje su ih te večeri čekale. Ona je bila tako mlada, nepokvarena i potpuno različita od drugih žena koje je poznao. Mogao se samo nadati da predstojeća večer neće biti toliko naporna za nju koliko se on bojao da bi mogla biti. Časnik mu je rekao prije nego što je otišao iz kuće Carlton:

– Možda Francuz neće večeras pokušati ubiti prestolonasljednika.

– Kako to mislite, – upitao je markiz.

– Ovaj se tjedan organiziraju i mnoge druge priredbe u kući Carlton i svaka od njih bit će dobra prigoda za atentat.

Markizu se to učinilo razumnim argumentom. Međutim, Odella je čula da je Francuz upotrijebio baš riječ pozivnica. To je značilo da je pozivnicu možda nabavio preko Waltera Langforda i gospođe Georgine. On je mogao pitati Georginu zašto je grof de Lisle njen gost i zbog čega je odsjeo u njenoj kući, ali je mislio da bi to mogla biti velika greška. Kada bi ona rekla grofu da se markiz raspitivao o njemu, grof bi bio dvostruko oprezniji ako je on zaista atentator. Markiz je razmislio o svemu tome i pomislio kako se nikada u životu nije našao u zamršenijoj situaciji. Znao je da bijedna neoprezna riječ mogla potpuno izokrenuti situaciju. Ako se francuski atentator pojavi večeras na balu i odustane od atentata, onda to znači da može napasti prestolonasljednika bilo kada tijekom ovog tjedna. Markiz je nemirno hodao po

sobi. Odlučio je što manje svojih strahova povjeriti Odelli jer što bude manje znala bit će joj lakše. Markiz je znao da se na zabavama Njegovog Veličanstva večera često odgađala do ranih jutarnjih sati. Zbog toga je naručio laganu večeru u sedam i trideset te naredio da o tome obavijeste Odellu.

Odella nije znala da se markiz vratio u salon. Ostala je u svojoj sobi. Osjećala se kao da ju je netko iznenada lupio po glavi i nije znala kako bi se ponašala.

– Kako sam mogla biti tako budalasta da me toliko pogodi i uznemiri to što markiz voli ženu iz svog svijeta koji je toliko različit od moga? – upitala je samu sebe.

Međutim, duboko u sebi znala je da voli markiza. U očaju je pomislila kako bi isto tako mogla voljeti i čovjeka s Mjeseca.

– Kada se sve ovo završi on će me poslati natrag kući i nikada ga više neću vidjeti, – razmišljala je. – Što bi njega uopće moglo privući na meni?

Razmišljala je o tome i kada je došla gospođa Peel kako bi joj pomogla oko oblačenja. Večernja haljina koju je trebala, navodno, nositi kod gospođe Gravson, bila je na svu sreću vrlo atraktivna. Tu haljinu joj je kupila majka da bi ju Odella nosila na prvi bal na koji bude pozvana. Zbog toga je bila vrlo pozorno izabrana. Bila je bijela, kao što se i očekivalo od djevojke koja se prvi put pojavljuje na balu, i obrubljena malim bijelim ružama i zelenim listićima. Na grudima je imala srebrne trake koje su bile prebačene preko ramena i u slapovima padale na stražnji dio haljine.

– Izgledate predivno! – rekla je gospođa Peel iskreno se diveći. – A ja imam nešto što ćete staviti na kosu.

– A što to? – upitala je Odella.

– Bijele ruže koje su iste kao i ove koje ukrašavaju vašu haljinu, – odgovorila je gospođa Peel, – samo što su ove prave i predivno mirišu.

Uplela je ruže u Odellinu kosu. Upravo kada je završila posao, začulo se kucanje na vratima. Gospođa Peel je otvorila.

– Njegovo vas gospodstvo pozdravlja, – rekao je Watkins. – On misli da bi gospođica Wayne možda htjela nositi ogrlicu od bisera koju je nosila i njegova majka kada je bila djevojka.

Odella je čula svaku njegovu riječ. On je prinio sametastu kutiju za nakit i otvorio je, a Odella je ispustila glas zadovoljstva i čuđenja. Ogrlica je bila izrađena od bisera savršenih oblika, a između svakog bio je po jedan mali dijamant. Takva ista je bila i narukvica koju je gospođa Peel stavila Odelli na lijevu ruku.

– Sada ćete se moći mjeriti sa bilo kojom ženom koja je pozvana u kuću Carlton, – rekla je zadovoljno gospođa Peel.

– Sumnjam u to! – odgovorila je Odella misleći pri tome na gospođu Georginu. – Ali sam vrlo zahvalna njegovom gospodstvu i sada se, noseći ovaj predivan nakit, neću osjećati provincijalno. – – Tamo će biti puno gospode koja će vam rado reći kako izgledate, – primijetila je gospođa Peel. – Iznenadila bih se kad vam i Njegovo Veličanstvo ne bi uputilo kompliment.

To je Odelli dalo malo samopouzdanja. Pošla je u gostinsku sobu gdje ju je čekao markiz. Bila je to velika, predivno uređena soba. Svijećnjaci su bili upaljeni i kada je Odella ušla u sobu, markizu se činilo da vidi božicu proljeća. Prišla mu je i vidjela da je jako otmjeno obučen te da je njegov frak lijepo ukrašen. Kada mu je prišla, rekla je nervozno:

– Nadam se... da izgledam dobro... i da me se nećete... sramiti.

– Izgledate predivno, – odgovorio je tiho markiz. – Točno onako kako sam želio da izgledate.

Odella mu se nasmiješila, a njemu se učinilo kao da je izišlo sunce.

– Povečerajmo sada, – rekao je markiz. – Ne želim da zakasnimo.

– Hoće li to biti veliki bal? – upitala je Odella dok su sjedali za stol.

Na stolu su bile upaljene svijeće zbog kojih je ogrlica na Odellinom vratu blistala.

– Bit će samo sto pedeset do dvjesta uzvanika, – odgovorio je markiz. – To je jedan od manjih balova koje je priredilo Njegovo Veličanstvo. Njegovi veliki balovi su nešto nevideno, ali njih organiziraju samo tijekom ljeta, kada mogu koristiti travnjake, cvijetne terase i prostor oko fontana.

– Čula sam o tim balovima, – rekla je Odella, – ali nikada nisam niti sanjala da ću prisustvovati jednom od njih.

– Večeras ćete moći vidjeti svu ljepotu kraljevske kuće i sve blago koje neprestano mijenja.

– Zašto to čini? – upitala je Odella.

– Zato što stalno kupuje nove stvari ili izlaže stare koje drži na tavanu, tako da im se njegovi gosti mogu stalno diviti.

Odella se nasmijala.

– To zvuči zaista zabavno!

– Njemu je to zaista vrsta zabave, – rekao je markiz, – a vi ćete večeras moći uživati u njegovim izlošcima. Ljudi koji posjećuju kuću Cariton nikada ne znaju kakvo ih iznenađenje tamo čeka.

Odelli se to učinilo jako lijepim i glamuroznim. Kada su bili u kočiji i vozili se prema kući Cariton, Odella je upitala tihim glasom:

– Još mi niste rekli što će se večeras zapravo dogoditi? Kako će... po vašem mišljenju... Francuz pokušati... ubiti prestolonasljednika?

– Mislim da će upotrijebiti kratki mač jer će tako u gužvi možda proći neopaženo, – rekao je tiho markiz.

Markiz je osjetio da se Odella na sjedalu pored njega lagano stresla i onda je nastavio:

– Kratki mač, zvan stiletto, jako je oštar i lako prolazi kroz srce, a žrtva obično vrlo brzo umre. To će atentatoru dati vremena za bijeg.

– A što ako... se ja ne sjetim njegova glasa? – upitala je Odella šapatom.

Markiz je uzeo njenu ruku u svoju.

– Nemojte biti nervozni, – rekao je. – Sve što mislimo, kažemo, napravimo ili čujem, sprema se u naš mozak kao u nekakvo skladište. Neke stvari nikada ne možemo zaboraviti ili izbrisati.

– Vi mislite... daje Francuzov glas... pohranjen... u mom mozgu... i da gaja... ne mogu zaboraviti?

– Nemoguće je da ga zaboravite, – rekao je markiz. – Čak i ako vam se čini da ga se više ne sjećate, on je negdje u vašoj podsvijesti.

Markiz je primijetio daje Odella odmah shvatila, dok mnoge druge žene ne bi to tako brzo shvatile. Tada je ona upitala:

– Što ja moram učiniti... ako prepoznam Francuzov glas?

– Ja sam se pobrinuo, – rekao je markiz, – da prestolonasljednik prima svoje goste u maloj sobi u kojoj neće biti puno ljudi. Unutra će biti samo on, njegova dva tajnika i zapovjednik kraljevske straže.

Zastao je, a onda je dodao:

– I, naravno, tamo ćemo biti vi i ja.

– Zar to neće izgledati malo... čudno? – upitala je Odella.

– Sumnjam da će netko na to obraćati pozornost, – rekao je markiz, – uostalom, svaki će gost biti prvo najavljen te će jedan po jedan ulaziti na prva vrata, a tek onda će doći do kralja. Potom će izići na druga vrata u sobu za prijem. Neće baš biti puno prilike za razgovor.

– Shvaćam što mislite, – rekla je polako Odella.

– Njegovo će Veličanstvo pričati duže sa svakim tko ima francusko ime tako da ih vi bolje čujete. Ako prepoznate glas, nemojte ništa reći, nego samo dotaknite moju ruku jer ću ja stajati odmah do vas.

Čvršće je stisnuo njenu ruku i rekao:

– Sada se oboje moramo uzdati u svoju sudbinu i u dobru sreću, ili ako hoćete, Boga, da sve prođe u redu.

– Cijelu sam se večer... molila, – odgovorila je jednostavno Odella. – Ne vjerujem da bi... Bog dopustio Napoleonu... takvu zlu pobjedu.

– Dijelim vaše mišljenje, – rekao je markiz, – i siguran sam da će vaše molitve biti uslišene.

Osjetio je da njeni prsti drhte u njegovoj ruci. Još jednom je pomislio da će joj pomoći da što bezbolnije prođe kroz cijelu tu kalvariju. Znao je da je najvažnije od svega da krvavi rat protiv Napoleona još uvijek traje. Iako su vijesti s bojišnice svakim danom bile sve više ohrabrujuće, bila bi pogreška opustiti se prije nego Francuzi budu potučeni do kraja.

Njihova je kočija skrenula u Pali Mali. Markiz je čuo glazbu počasne straže iz dvorišta kuće Carlton.

Stajali su ispod predivnog korinskog portala kojeg je izgradio Henry Holland. Markiz je pustio Odellinu ruku primjetivši da se ona okreće ne bi li vidjela što više. Unatoč svom strahu, bila je jako uzbuđena jer će vidjeti kuću Carlton. Mnogi ljudi su govorili daje ta kuća raskošnija i od velikih kuća u Rusiji.

Ušli su u predsoblje s jonskim stupovima od sienskog mramora. Odella se osjećala uzbuđeno kao kada je jednom, dok je bila djevojčica, išla na zabavu za djecu. Nju i markiza dočekala je posluha Njegovog Veličanstva. Još je nekoliko gostiju došlo u isto vrijeme. Odella je shvatila da je markiz namjerno uranio. Primijetila je poštovanje s kojim su se odnosili prema njemu. Povelili su ih u sobu na prvom katu. Odella je na prvi pogled uočila da je soba prelijepo i skupocjeno uređena. Ušli su u malu sobu koju je markiz opisivao i majordom je uzvišenim glasom najavio markiza. Ušli su kroz vrata i vidjeli samoga prestolonasljednika. Nosio je odoru najvišeg vojnog zapovjednika i sjajnu zvijezdu Garterovog reda. Bila mu je pedeset i jedna godina, ali se Odelli učinio nešto starijim. Još uvijek je bio zgodan, iako je bio podosta debeo. Odella je kleknula pred njim i osjetila njegov neodoljivi šarm. Njegovi maniri bili su profinjeni i uljudni.

– Presretan sam što sam vas upoznao, gospođice Wayne, – rekao je. – Moj prijatelj markiz mi je rekao kako ste iznimno inteligentni i koliko vam svi moramo biti zahvalni.

Odella se zacrvenjela u licu. Zahvalila je na njegovim laskavim riječima. Markiz je pomislio kako bi Odellino držanje i ponašanje pristajali i ženi dvostruko starijoj od nje.

– Vjerujem da vas zanimaju slike, – rekao je prestolonasljednik, – i nadam se da ću vam imati vremena večeras pokazati neke iz moje zbirke.

– Voljela bih to više od svega, Vaše Veličanstvo, – odgovorila je Odella, – i vjerujem da zbirka francuskog namještaja koje posjeduje Vaše Veličanstvo nadmašuje sve druge zbirke u Engleskoj.

Prestolonasljednik je bio presretan. Uvijek mu je bilo drago kada su ljudi pokazivali iskreno zanimanje za njegovu zbirku. Točno kada je mislio objasniti kako je došao u posjed francuskog namještaja, odmah nakon revolucije, majordom je najavio nekoga drugog. To je značilo da markiz i Odella moraju stati pored prestolonasljednika. General i časnik stajali su mu s druge strane. Još su dva čovjeka, presvučena u posluhu, bila u sobi. Po njihovom držanju Odella je zaključila da su oni, zapravo, članovi kraljevske garde.

Gosti su pristizali jedan po jedan. Kada bi prestolonasljednik izmijenio s njima nekoliko riječi, oni bi izlazili iz sobe na suprotna vrata. Ljepota ženskog nakita i bogatstvo njihovih haljina ostavili su Odellu bez daha. Čini se da su se svi posjetioci kuće Carlton htjeli natjecati sa sjajem same kuće. Odella je htjela izbliza promatrati mnoštvo slika i namještaja koji su bili

smješteni u maloj sobi, ali je znala da mora obratiti potpunu pozornost na uzvanike. Već prije prozivanja imena nekih od uzvanika, znala je da oni nisu atentatori. Mnoga ta imena je prepoznala jer je o njima čitala u novinama. Vojvotkinja od Devonshirea nosila je najljepše dijamante. Vojvotkinja od Portlanda imala je predivne safire koji su blistali smješteni u velikoj tijari. Ni gospoda nisu zaostajala. Frakovi izvezeni zlatom, koje su nosili diplomati, natjecali su se sa raznobojnim vojnim odorama različitih postrojbi. Pored njih su političari izgledali poprilično jednostavno, iako su i oni bili dotjerani. Što je više ljudi dolazilo, to je sve skupa Odelli sličilo na scenu iz opere. Odella nikada nije ni sanjala da će prisustvovati tako ras-košnom događaju.

Nije mogla ne primijetiti iznimnu inteligenciju prestolonasljednika. On je začuđujuće vješto razgovarao sa svojim gostima kao da im se zaista osobno divi. Jednoga gosta je zapitao o glazbi koju sklada, a drugoga o knjizi koju piše. S trećim je razgovarao o konjskim trakama u kojima sudjeluje. Svim damama je davao komplimente, a jednoj je mladoj vojvotkinji rekao da ukrašava njenu kuću poput ljljana. Drugu je usporedio sa drezdanskim porculanom. Francuski gosti, vojvode de Bourbon i de Berri, ušli su jedan za drugim. Kada je čula njihova imena, Odella se ukočila i oprezno osluškivala. Još prije njih je ušao grof d'Artios, ali je on bio tako star da je odmah znala da on nije atentator. Odella je slušala pozorno francuske vojvode, a zatim je ušla Georgina. Nosila je tijaru od dijamanta i rubina, a oko vrata je imala ogrlicu od sitnih rubina. S profinjenošću dame prešla je preko sobe, a pri tome nije skidala pogled s markiza. Taj Georginin pogled gotovo je zaustavio lupanje Odellinog srca. Gospoda Georgina se duboko naklonila pred prestolonasljednikom, a on je rekao:

– Neobično mi je drago što vas vidim, gospođo Georgina. Izgledate ljepše nego prošli put kada sam vas vidio!

– Hvala vam, Vaše Veličanstvo, – odgovorila je Georgina. – Vi me uvijek tako razveselite.

– Ali, večeras vas želim osobito sretnu, – rekao je prestolonasljednik i nasmiješio se.

Gospođa Georgina je htjela nastaviti razgovor s njim, ali se on okrenuo prema njenom mužu.

– Lijepo je što vas vidim, Langford, – rekao je. – Hoćete li se sutra kladiti na mog konja na utrci u Newmarketu?

– Naravno, – odgovorio je Langford, – Vaše Veličanstvo mora pobijediti u toj utrci.

– Nadam se da imate pravo, – odgovorio je prestolonasljednik.

Grofa de Lislea zadržali su kod vrata sve dok gospođa Georgina i njen muž nisu krenuli van iz sobe. Tek onda se počeo približavati. Odelli se on učinio srednje visine, nešto stariji od trideset godina, jakog i odlučnog izraza lica. Prestolonasljednik je ispružio prema njemu ruku.

– Drago mi je da vas vidim, dragi grofe, – rekao je prestolonasljednik. – Poznavao sam članove vaše obitelji kroz nekoliko generacija.

– Vaše Veličanstvo je vrijedno divljenja, – odgovorio je Francuz, – i...

Nakon prvih riječi koje je progovorio, Odella je bez tračka sumnje prepoznala njegov glas. Jedva se suzdržala da ne vrisne. Samo je dotakla markizovu ruku. Bio je to mali pokret, ali ga je Francuz vidio. S neočekivanom spretnošću bacio se naprijed, uhvatio Odellu oko vrata i privukao ju uz se. U ruci je imao oštri, svjetlucavi bodež koji je pritisnuo uz Odellina prsa.

– Učinite samo jedan korak prema meni, – rekao je, – i ona će umrijeti!

OSMO POGLAVLJE

Na trenutak su svi ostali kao ukopani. Zatim je markiz pogledao u grofa kao da gleda kroz njega i nekome iza njegovih leđa oštro nareduje:

– Ne pucajte, želim ga živog!

Francuz je instinktivno pogledao iza sebe, a markiz gaje u tom trenutku upućao u sljepoočnicu. Pucanj pištolja odzvanjao je po sobi. Grof je posrnuo, a markiz je poskočio i uzeo Odellu u svoj naručaj. Nije ništa rekao, nego ju je izveo iz sobe kroz vrata kroz koja su izišli i drugi gosti. Nije ju odveo u sobu za primanje već niz hodnik u jednu drugu malu sobu, koja je bila lijepo uređena kao i ostali dio kude. U vazama je bilo svježe cvijeće, a okolo su bile zapaljane svijeće. Grof je polako postavio Odellu na noge. Vidio je da je ona u šoku pa je samo pogledao u njeno blijedo lice. Ona nije drhtala, ali je bila gotovo u nesvijesti. On ju je zagrlio i njegove su usne nježno dotakle njene. Kada ju je poljubio, osjetio je da se ona naglo probudila. Osjetio je u njenom tijelu isti drhtaj kao i u svome. Njegov strah daje ne izgubi učinio je taj poljubac strasnim i vatrenim. Njeno se cijelo tijelo istopilo u njegovom. Osjećali su kao da su jedno nedjeljivo tijelo. Nakon dužeg vremena markiz je podigao svoju glavu, a Odella je rekla zanosnim glasom:

– Spasili smo... ga! Spasili... smo ga!

– Ti si ga spasila, – rekao je markiz, – ali ja sam tebe, moja najdraža, umalo izgubio.

Opet su im se usnice spojile. Kada su se prestali ljubiti, markiz je pomislio kako ni jedna žena ne može biti tako istinski sretna i tako nevjerojatno lijepa kao Odella.

– Volim te, – rekao je markiz dubokim glasom. – I vjerujem, moja najdraža, da i ti voliš mene.

– Volim te... Volim te! – prošaptala je Odella, – ali mislila sam... da ti voliš neku drugu... i da nikada ne bi mogao voljeti mene.

– Volim jedino tebe, – rekao je markiz, – i nikada prije nisam bio zaljubljen kao što sam sada. Sada, kad sam te gotovo izgubio, shvatio sam da bez tebe ne bih mogao živjeti. Kada ćeš se udati za mene?

Odella ga je zbunjeno pogledala.

– T... ti si me... ozbiljno... zaprosio? – promucala je.

– Želim te za ženu, da uvijek budeš sa mnom, i nikada te više neću pustiti u situaciju u kojoj si bila danas.

– Ne mogu... vjerovati!

Kao da je osjetila sram, sakrila je lice pritisnuvši ga na njegovo rame. On ju je čvrsto objmio rukama i rekao:

– Moramo se odmah oženiti jer više ne mogu živjeti bez tebe. –

– To bi bilo... predivno! – promumljala je.

Tada je pogledala u njega, u njegove oči pune ljubavi i lagano uzdahnula.

– Zaboravila sam... da sam... u koroti.

– U koroti? – upitao je markiz.

– Nisam o tome do sada razmišljala... ali dok sam čekala da ti dođeš na čaj... pročitala sam u novinama da mi je umro stric i da je sada moj otac naslijedio titulu.

– Kakvu titulu? – upitao je iznenađeno markiz.

– Sin moga strica ubijen je odmah na početku rata i sada moj otac postaje sedmi grof od Wayneheada.

Markiz je bio izvan sebe. On je odlučio oženiti Odellu iako je ona bila kćerka običnog, nevažnog seoskog župnika. Ova titula mu je zasigurno olakšala cijelu situaciju. Odella je duboko uzdahnula.

– Pretpostavljam... da ćemo morati malo pričekati, – rekla je pomalo potišteno.

Dok je govorila, otvorila su se vrata i ušao je prestolonasljednik. Ušao je u sobu, zatvorio za sobom vrata i krenuo prema njima. Markiz se odmaknu od Odelle.

– Došao sam ti zahvaliti, moj dječaće, – rekao je, – što si mi spasio život.

– Sve to možete u potpunosti zahvaliti Odelli, – odgovorio je markiz. – Ona je jedina osoba koja ga je mogla prepoznati.

– To mi je jasno, – potvrdio je prestolonasljednik, stavljajući svoju ruku na Odellino rame, – i zaista ne znam kako bih vam zahvalio.

– Ja sam zahvalna, Vaše Veličanstvo, što sam uspjela prepoznati grofov glas, – rekla je Odella.

– Sada mogu nastaviti bez straha sa svojim balom, – rekao je prestolonasljednik. – Imam osjećaj da sam prekinuo nešto jako važno kada sam ušao u sobu.

– Baš sam pitao Odellu hoće li se udati za mene, – odgovorio je markiz. – Ali imamo mali problem zbog kojeg bih vas molio za pomoć.

– Naravno, naravno, učinit ću sve što mogu, – rekao je prestolonasljednik.

Markiz je znao da je prestolonasljedniku uvijek bilo drago kada su ga molili za pomoć.

– Odella mi je upravo rekla, Vaše Veličanstvo, da joj je stric, grof od Wayneheada, upravo umro i da će njen otac naslijediti titulu. Zato će ona morati biti u koroti nekoliko mjeseci.

Prestolonasljednik je pozorno slušao i zatim rekao:

– U današnjim sam novinama vidio da je Waynehead umro, a njegov je sin davno ubijen u ratu.

– Uvijek ste dobro obaviješteni, – odgovorio je markiz.

– Kako moj otac sada ima neku važnost u društvu, – promumljala je Odella, – pretpostavljam da ću morati... čekati makar... šest mjeseci prije nego li se ... udam.

Pogledala je očajno markiza. On je znao da se ona želi vjenčati jednako brzo kao i on.

– Naravno, imam rješenje! – rekao je prestolonasljednik zadovoljno. – Vjenčat ćete se prije nego li vas itko poveže sa smrću vašeg strica. Uvijek možete reći da ste danas bili previše zaokupljeni poslom da biste čitali novine.

Odella i markiz zaprepašteno su pogledali u prestolonasljednika, a on je nastavio:

– Nadbiskup je ovdje. On je bio gost odmah poslije vas. Otići ću odmah i porazgovarati s njim. On vas može vjenčati u mojoj kapeli, a ja ću dovesti mladu do oltara.

– Zaista to mislite, Vaše Veličanstvo? – upitao je markiz.

– Prepustite sve meni, – odgovorio je prestolonasljednik.

Izišao je iz sobe poskakujući zbog čega je markiz zaključio da je jako zadovoljan. Njegovo Veličanstvo je obožavalo igre i spletke. Čim su se vrata zatvorila, markiz je raširio svoje ruke. Odella je poput ptice poletjela u njegovo naručje.

– Zar je zaista moguće... da ćemo se vjenčati... još večeras? – upitala je.

– Njegovo Veličanstvo upravo sada radi na tome, a sve što ja želim učiniti sada jest da te poljubim i kažem koliko te volim.

– I ja želim isto to, – prošaptala je Odella.

Činilo joj se kao daje prestolonasljednik mahnuo čarobnim štapićem. Prije nego što je itko na balu nešto primijetio, Odella i markiz su hodali prema kapelici. Za njima je polako hodao prestolonasljednik. Tu su bila i dva tajnika, koji su jedini bili obaviješteni o vjenčanju.

Iako je kapela bila mala, bila je lijepo uređena. Po naredbi Njegovog Veličanstva nekoliko predivno izrezbarenih klupa za klečanje bilo je postavljeno u kapelici. Tu je bilo i nekoliko prastarih svijećnjaka, a križ na oltaru bio je ukrašen dragim kamenjem. Nadbiskup ih je već čekao u kapelici. Prvo je markiz došao do stepenica koje su vodile do oltara. Zatim je prestolonasljednik Odelli ponudio ruku kako bi je odveo do oltara. Cijeli taj događaj odisao je uzvišenošću kao da se odvija u Westminster Abbevu. Misa je bila kratka. Nadbiskup je govorio s takvom iskrenošću da se Odelli činilo kako je svaka njegova riječ od Boga. Kada su ona i markiz kleknuli da bi primili blagoslov, Odella je bila sigurna da anđeli pjevaju iznad njih. Kad su ustali, nadbiskup je rekao:

– Možete poljubiti mladu.

Poljubac je bio nježan, a Odella je bila sigurna u istinitost markizovog bračnog obećanja. Znala je da njegovo srce od sada zauvijek pripada njoj. Dok su izlazili iz kapelice, prestolonasljednik je rekao:

– Čestitam vam, Midhurst, i želim vam obadvoma svu sreću. Sada se moram posvetiti svojim gostima.

– Ali prvo, Vaše Veličanstvo, želim vam zahvaliti što ste pomogli da postanem najsretniji čovjek na svijetu, – rekao je markiz.

– A mene najsretnijom ženom na svijetu! – dodala je Odella.

Prestolonasljednik se iznenada zaustavio.

– Dok ste se vjenčavali, – rekao je, – ja sam razmišljao što bih vam darovao za vjenčani poklon. Vi ste mi spasili život, zbog toga vam dodjeljujem titulu vojvode. Vaša žena će sigurno biti najljepša vojvotkinja koju je itko ikada vidio.

Na trenutak je markiz ostao bez riječi, a prestolonasljednik je rekao:

– Moj osobni poklon vama bit će zvijezda Garterovog reda. Wellington je već ima pa smatram da bi je i vi trebali imati.

Markiz nije mogao opisati svoje osjećaje. Spustio se na koljena i poljubio prestolonasljednikovu ruku. Odella se duboko naklonila.

– Sada pođimo uživati, – rekao je prestolonasljednik drugačijim tonom glasa. – Prvo ćemo večerati, a onda želim piti šampanjac u vaše zdravlje.

Pošao je naprijed, a Odella i markiz za njim. Kada su došli do sobe za prijam našli su je prepunu ljudi koji su uzbuđeno govorili o drami koja se upravo dogodila. Svaki strah od atentata je uklonjen. Jedino što je atentatoru uspjelo jest da je malo usporio svečanost primanja. Po naredbi prestolonasljednika večera je odmah donesena do stolova, a nije se kao obično čekalo do ranih jutarnjih sati. Stolovi nisu bili postavljeni samo u blagovaonici nego i u stakleniku. U stakleniku je Odella sjela s desne strane prestolonasljedniku, a markiz je sjeo pored nje. S njegove lijeve strane sjedila je gospođa Hertford u koju je prestolonasljednik još uvijek bio zaljubljen. Markiz je htio da njegov brak ostane u tajnosti, ali je prestolonasljednik inzistirao da svima objavi sretnu vijest. Odella je mislila da je to potpuno logično zbog toga što se, spativši njegov život, izložila opasnosti da bude meta drugim špijunima.

– Nova markiza će sada biti potpuno sigurna sa svojim mužem, ratnim junakom, – rekao je prestolonasljednik. – A s obzirom na njenu ljepotu potpuno je jasno da će je markiz čuvati i po danu i po noći.

Sve je to rekao u govoru koji je nasmijao sve prisutne. Dok su Odella i markiz ostali sjediti, prestolonasljednik i svi prisutni ustali su i nazdravili u njihovu čast. Odelli se sve to činilo kao san. Stizalo je jedno po jedno vrlo ukusno jelo, a ona nije znala što jede. Samo je znala daje markiz pored nje i njegovi treptaji tijela spojili su se s njenima. Osjećala je kao da ih njihova ljubav okružuje posebnim svjetlom. Kada je večera završila goste su obavijestili da u jednoj sobi mogu kartati, a u drugoj slušati glazbu. Međutim, zbog drame koja se odigrala svi su radije ostali razgovarati jedni s drugima. Tada je markiz rekao prestolonasljedniku:

– Nadam se da se nećete uvrijediti ako sada odvedem svoju ženu kući.

Naglasio je riječ žena, a prestolonasljednik se nasmijao i rekao:

– Ona je očaravajuća, potpuno očaravajuća! Otiđite obadvoje, a ako sutra nađete vremena, dođite me posjetiti.

– Učinit ćemo to, – rekao je markiz, – i hvala vam od srca.

Odella se uspravila iz naklona, a prestolonasljednik ju je polj ubio.

– Vaš će muž paziti na vas, ali molim vas da i vi pazite na njega. Takvi su muškarci potrebni ovoj zemlji, ne samo u ratu nego i u miru.

– Obećavam da ću jako paziti na njega, Vaše Veličanstvo, – Odella se nasmiješila.

Izišli su iz sobe i teško se probili kroz hodnik. Toliko im je ljudi željelo čestitati. Davali su mnoštvo komplimenata markizu za njegove vojne uspjehe, a Odelli za njen izgled. Kada su izmaknuli gomili, Odella je rekla:

– Da smo ostali još malo duže, postali bi vrlo umišljeni!

– Ti imaš puno razloga za umišljenost, – rekao je markiz.

Odella se nasmijala. Prišao joj je sluga i stavio joj ogrtač oko leđa. Drugi je sluga obavijestio markiza da je njegova kočija pred vratima. Na Odellino iznenađenje neki od sluga i gostiju posipali su ih ružinim laticama. Požurili su u kočiju i kada je kočija krenula ona je rekla:

– Sada se zaista osjećam vjenačnom. Nedostajale bi mi ružine latice da se ljudi toga nisu sjetili.

– Meni je samo na pameti da si mi ti žena, – odgovorio je markiz.

Dok je govorio privukao ju je k sebi i strastveno poljubio.

Odella je čekala u velikom bračnom krevetu da se otvore vrata koja su vodila u salon. Ona nije prije znala da je markizova soba odmah pored salona. Pomislila je kako ju je markiz namjerno ostavljao u salonu da mu bude što bliže. Sa smiješkom se podsjetila i jadnog osjećaja kada je mislila da on voli gospođu Georginu. Odlučila je da više nikada neće pomisliti na tu ženu. Bez obzira na to jesu li ona i njen muž znali da je Francuz koji je odsjeo u njihovoj kući ubojica ili ne, uz pomoć njih je atentator uspio ući u kuću Carlton. Odella nije znala puno o visokom društvu, ali je pretpostavljala da će gospođa Gergina i njen muž biti vječno prezreni u društvu. Pozivi na balove i zabave više neće stizati. Georgina više neće imati nikakvu važnost u društvu. Bez obzira što je markiz mislio o Georgini u prošlosti, Odella je znala da on voli samo nju i nije morala biti ni na koga ljubomorna.

– On me... voli! On... me voli! – šaputala je.

U taj čas otvorila su se vrata. Markiz je ušao, a Odella je bila toliko uzbuđena i samo je raširila ruke prema njemu. On je sjeo na krevet pored nje i počeo ljubiti njene ruke.

– Kako je moguće, – upitao je, – da si tako lijepa i tako pametna? A sada si samo moja!

– To je ono što ja... želim, – promumljala je Odella.

– Ti jesi moja, – rekao je markiz, – i nikada više nećeš biti uplašena. Nećeš svoj život nikada više izlagati opasnosti u nekim ludim spletkama.

– Bila je to pustolovina, križarski pohod, a mi smo pobijedili, – rekla je Odella.

Mislila je da će je markiz poljubiti, ali on je skinuo svoj ogrtač i legao pored nje. Nježno ju je privukao k sebi i rekao:

– Moja draga, slatka ženice, volim te svim srcem svojim, svojom dušom i svojim tijelom, ali se bojim da te ne povrijedim ili da te ne uplašim.

Odella se nasmijala smijehom koji je podsjećao na pjev ptica.

– Kako bi me ti mogao preplašiti, – upitala je, – kad znam da je naša ljubav savršena i božanska? Kad me ti poljubiš ja... osjećam da... dodirujem zvijezde.

Tada ju je markiz poljubio. Znao je da ona govori istinu. Osjećao je njeno uzbuđenje koje je poput trnaca prožimalo cijelo njeno tijelo.

Njeno se tijelo spajalo s njegovim dok su lebdjeli ljubavnim nebom. Bio je to snažan osjećaj koji prije nije poznao. Kada ju je učinio potpuno svojom, dotakli su vrhunac ljubavne strasti. Bili su okupani duhom ljubavi koji je došao od samoga Boga i postoji u raji samo za one koji se vole.